

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 8 (59)
25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939 - Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 8 — 25 Νοεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν & μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων, Δημοτικῶν, Γυμνασίων κ. λ. π. ὅπως εἰς τὰς ἐπιστολάς των πρὸς τὸ περιοδικὸν κάμνωσι διάκρισιν τῶν ἐγγραφομένων μαθητῶν των ὡς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραζόντων τοῦτο καθ' ἑβδομάδα.

Ὅταν δηλ. ζητοῦν ὡρισμένον ἀριθμὸν τευχῶν διὰ διάθεσιν λιανικήν, ν' ἀναγράφουν «Δι' ἑβδομαδιαίαν διάθεσιν», ὅταν δὲ πρόκειται περὶ συνδρομητῶν ν' ἀναγράφουν τὸν χρόνον διαρκείας τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι οἱ συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἢ παρὰ τῶν περιοδευόντων ἀντιπροσώπων μας ἢ ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιστολῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ εἶναι πλήρης, μὲ τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν νομὸν εἰς ὃν ὑπάγεται τοῦτο.

(Ἐκ τῆς Δ/σεως τῶν Οἰκον. ὑπηρεσιῶν τοῦ περιοδικοῦ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ περιοδικόν μας ἀναγράφωσι πλήρη τὴν διεύθυνσίν των, ἤτοι: Πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρχίαν καὶ νομόν, ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

Τοῦτο εἶναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν λῆψιν τοῦ περιοδικοῦ.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

Δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρέλθη ἀμνημόνευτον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς προέστη τῆς τελετῆς τῆς γεωργικῆς ἐξορμήσεως τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον καὶ ἐγκαινίασε προσωπικῶς τὴν ἐξόρμησιν, ἀνοίγων τὰς πρώτας αὐλακιὰς τοῦ προτύπου ἀγροῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Δὲν ἠμπορεῖ, διότι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐγκαινιάζων αὐτοπροσώπως τὴν περίοδον τῆς σπορᾶς τοῦ σίτου, δὲν ἐξετέλει ἕνα τύπον, ἀλλὰ πρᾶξιν πολιτικήν, ὄχι ὀλιγώτερον σημαντικὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας ποὺ πλεονάζουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς σημερινῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Τῆς πράξεως αὐτῆς, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πνεύματος, ποὺ ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, τὴν εὐρυτάτην ἀπήχησιν βλέπει κανεὶς εἰς κάθε γωνίαν τῆς Χώρας, εἰς τὴν πολύμοχθον πανήγυριν τῆς ἐργασίας, τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς τόνος κυριαρχεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

Καὶ θὰ ἠθέλαμεν οἱ νέοι Ἕλληνες ἰδιαιτέρως, νὰ διακρίνουν εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὸ βαθύτερόν της νόημα. Τὸν συμβολισμὸν τῆς στερεᾶς ἀνασυνδέσεως μιᾶς παραδόσεως αἰώνων, τὴν ὁποίαν ἐχαλάρωσαν κατὰ τοὺς νεωτέρους καιροὺς τὰ ἱστορικὰ συμβάντα τοῦ Ἔθνους. Ὁ ἑλληνικὸς λαός,—παρ' ὅλα ἴσως τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ πιστεύουν πολλοί, εἴτε ἀπὸ ἄγνοιαν, εἴτε διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φαντάζονται ὅτι ἑρμηνεύουν μερικὰ πράγματα,— ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς διαμορφώσεώς του εἰς συγκεκροτημένην κοινωνίαν καθαρῶς γεωργικὸς καὶ καθ' ἥσσονα μοῖραν ναυτικὸς καὶ ἐμπορικός, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εἶναι τοιοῦτος, εἴτε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἴτε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραμελήση τὴν γεωργικήν του παράδοσιν καὶ νὰ τραπῆ εἰς ἄλλους κλάδους βιοπορισμοῦ, ἦσαν πάντοτε ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν θέλησίν του καὶ ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων του. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ Ἕλληνες ἐτράπησαν εἰς τὰς τέχνας καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ μετηνάστευσαν, ἀφοῦ ἐκορέσθη ἡ γῆ των δημογραφικῶς, ἀφοῦ δηλαδὴ μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς των, ἔφθασαν εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον τῆς ἐντάσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ φυσικοῦ τῆς Χώρας πλούτου. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, πάλιν, ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἐγίνετο πρὸς δύο κατευθύνσεις: πρὸς τὰ ὀρεινὰ καὶ πρὸς τὰ παράλια, εἶχεν αἰτίαν τὴν πίεσιν τοῦ κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος ἥρπαζε τὰ εὔφορα τμήματα τῆς Χώρας καὶ ἐγκαθιδρύετο εἰς αὐτά, καθιστῶν τὸν βίον ἀβίωτον εἰς τοὺς πρώην κυρίους τῆς γῆς καὶ ἀδύνατον τὴν ἀπολαυὴν τῆς ἐργασίας των.

Ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔφευγαν ἀπὸ τὴν γῆν των οἱ Ἕλληνες ἑκουσίως καὶ ἀβιάστως, διὰ νὰ ρίξουν πέτρα πίσω των, ἀλλὰ διότι τοὺς ἐπίεζαν αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι καὶ τὸ ἔκαμνον μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὅπου κι' ἂν ἐπήγαιναν δὲν ἐρρίζωναν. Μὲ τὸν καημὸ τοῦ γυρισμοῦ ἐζοῦσαν καὶ ἐκοπίαζαν καὶ ἐστεροῦντο καὶ ἠρνοῦντο εἰς τὸν ἑαυτόν των κάθε χαρὰν καὶ κάθε ἀπόλαυσιν, διὰ νὰ συγκεντρώσουν πλοῦτον καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν ἔπειτα τὴν δύναμιν ποὺ ἔδιδεν αὐτὸς ὁ πλοῦτος, εἴτε ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν γενέτειραν, εἴτε μακρὰν αὐτῆς, δι' αὐτήν, διὰ τοὺς συμπατριώτας των, διὰ τὴν πνευματικήν των ἀφύπνισιν, στρώνοντες ἔτσι τὸν μακρὸν δρόμον, ποὺ ἐχρειάσθη διὰ ν' ἀνακτήση ἡ Ἑλλὰς τὴν ἐλευθερίαν της.

Κατὰ τὴν πρώτην ἑκατονταετίαν τῆς ἐλευθερίας ἦτο μοιραία ἡ καθυστέρησις τῆς γεωργίας. Οἱ ἰσχυροί, παρὰ τοὺς ποταμοὺς τοῦ χυθέντος ἑλληνικοῦ αἵματος, καθώρισαν ὅρια τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος στενά. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑπταετοῦς ἀγῶνος ἡ Χώρα εἶχεν ἐρημωθῆ καὶ ὅλος ὁ ἔμφυτος πλοῦτος της κατεστράφη. Ὅλοι γνωρίζομεν τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσίαζεν ἡ Πελοπόννησος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ 1930, ἔπειτα ἀπὸ τὴν δήωσιν — δήωσιν ὄχι μόνον τῶν κατοικουμένων χώρων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ἐλαιώνων ἀπὸ τὸν Ἰμβραήμ.

Ὁ Τόπος εἶχε φτωχύνει ὅσον ποτέ. Οἱ ἄνθρωποι ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὰς παραγωγικάς των συνηθείας. Οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐκαλοῦντο ν' ἀνασυνδέσουν τὴν γεωργικήν των παράδοσιν εἶχον χειροτερεύσει εἰς τὸ ἔπακρον. Ἔπειτα ἐπὶ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀπολυτρωθέντος τμήματος τῆς Χώρας ἐβάρυνον νέα ὑψηλότατα καθήκοντα: Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διεύρυνσιν τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους καὶ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν. Κατὰ τὰ μικρὰ εἰρηνικὰ διαστήματα, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὁ Ἕλλην ἐργαζόμενος ἐλάμβανε πολλάκις τὸν δρόμον τῆς ξενητειᾶς, διότι τοῦ ἦτο εὐκολώτερον ἐκεῖ νὰ κατακτήση τὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ὄχι μόνον διότι θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνετωτέραν ζωὴν τῆς οἰκογενείας του καὶ τοῦ ἰδίου του ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι ἀκόμη θὰ ἠμποροῦσε νὰ πραγματοποιήση τὸ ὄνειρον τῆς ψυχῆς του, νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἂν ὅμως ἀντιμετωπίσωμεν τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν σήμερον θὰ ἴδωμεν ὅτι εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά. Ἡ Ἑλλὰς κατ' ἔκτασιν, χάρις εἰς τὸ αἷμα καὶ τὰς θυσίας τῶν πανελλήνων, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Χάρις εἰς τὰ γενόμενα, ἐξ ἄλλου, ἔργα καὶ τὰ ἰλιγγιώδη ποσὰ τὰ ὁποῖα ἐδαπάνησε τὸ Κράτος, ἰδία τὸ μεταυγουστιανόν, διὰ τὴν διαρρύθμισιν τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν, τὴν ἀποξήρανσιν ἑλῶν, τὴν ἀποστράγγισιν ἀπεράντων ἐκτάσεων, τὴν διάνοιξιν ὁδῶν, τὴν διαφώτισιν τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν, τὴν κατασκευὴν γεφυρῶν, ὅλη ἡ Ἑλλὰς εἶναι σήμερον, γεωργικῶς ἐκμεταλλεύσιμος, ὅσον δὲν ἦτο ποτὲ ἄλλοτε. Ἡ σημειουμένη ἐπαναστροφὴ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γῆν εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς φυσικόν. Ὁ Ἕλλην δὲν ἔχει ἀνάγκην σήμερον νὰ μοχθήση εἰς τὴν ξένην, νὰ ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν ἑνὸς ξένου, ψυχοφθόρου πολλάκις περιβάλλοντος καὶ ὅλας τὰς θλιβερὰς συνεπείας τῆς ξενητειᾶς, τὰς ὑλικὰς καὶ τὰς ψυχικάς. Ἡ προσήλωσις εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν ἠμπορεῖ νὰ φέρη καὶ πλοῦτον καὶ εὐημερίαν. Αὐτὸν τὸν συμβολισμὸν ἐνέκρυπτεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον διεσάλπιζε μὲ τὴν κίνησιν ποὺ ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ ἄροτρον τὴν ἀνασύνδεσιν αὐτὴν τῆς γεωργικῆς παραδόσεως μὲ τὸ ἀπώτατον παρελθὸν τῶν μύθων καὶ τῶν θρύλων.. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ πάροδος τῶν αἰώνων δὲν σβήνει ὅ,τι εἶναι ριζωμένον εἰς τὴν ψυχήν, ὅ,τι ἀποτελεῖ συνύφανσιν μὲ τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς λαοῦ. Αὐτῆς τῆς παραδόσεως τὴν πλήρη ἀνασύνδεσιν, ἡ ὁποία θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀφετηρία μιᾶς νέας, φωτοβόλου ἑλληνικῆς ἀκμῆς, θὰ τὴν πραγματοποιήση ἡ νέα, ἡ ἰδική σας γενεά, νέοι καὶ ἔφηβοι τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὸν ἀρραβῶνα αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἔδωσε τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἡ συμβολικὴ πρᾶξις τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον.

'Από τὴν Β' συγκέντρωσιν τοῦ «Συλλόγου Γονέων»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

»Ὁ γυμνασιάρχης, ὁ ὁποῖος εἶναι φαλαγγάρχης, μπροστὰ στὸ παιδί, ὅταν εἶναι ἡ φάλαγξ συγκεντρωμένη, εἶναι μὲ τὴν στολὴν τῆς φάλαγγος, δὲν εἶναι πλέον ὁ γυμνασιάρχης, εἶναι ὁ φαλαγγάρχης, ὁ σύντροφός των, ὁ ὁποῖος φέρει τὴν ἰδίαν στολὴν μαζὶ μὲ τὰ παιδιά, καὶ ὁ ὁποῖος τοὺς δίδει ὅλην του τὴν πεῖραν, ὁ ὁποῖος τοὺς δίδει ὅλην του τὴν μάθησιν, τὴν ζωήν του, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ αὐτὰ εἶναι ὡς ἕνας σύντροφος ἀνώτερος, ἀνωτέρου ποιοῦ καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, ἀλλὰ πάντως ὡς ἕνας σύντροφος. Βλέπετε, λοιπόν, τὴν διαφοράν.

»Ἡ ἄλλη διαφορὰ εἶναι ὁ ἀριθμός. Τὰ δημοτικὰ σχολεῖα περιλαμβάνουν ὅλα τὰ παιδιὰ κατὰ νόμον, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὸ 7ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Μένουν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τὰ παιδιὰ τὸ πολὺ 6 χρόνια καὶ ἔπειτα φεύγουν. Εἰς τὴν μέσην ἐκπαίδευσιν δὲν πηγαίνει παρὰ τὸ 1)10 (ἓν δέκατον) μόνον τῶν παιδιῶν καὶ εἶναι ζήτημα ἂν πηγαίνῃ καὶ τὸ ἓν δέκατον. Δηλαδὴ ἀπὸ τὰ 100 παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐτελείωσαν τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, τὰ 10 μόνον πηγαίνουν εἰς τὴν μέσην ἐκπαίδευσιν, Γυμνάσια, Ἐμπορικὰς Σχολὰς κλπ. Τὰ ἄλλα 90 δὲν πηγαίνουν ἐκεῖ. Ποῦ πηγαίνουν;

»Ἢ γυρίζουν εἰς τοὺς γονεῖς των, ἰδίως τὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν, διότι οἱ γονεῖς των τὰ ἔχουν ἀνάγκην διὰ τὰς ἐργασίας των, ἢ πηγαίνουν εἰς ἄλλας ἐργασίας, διότι ἡ ζωὴ καὶ μάλιστα τώρα εἶναι δύσκολη καὶ δουλεύουν τὰ παιδιά, καὶ ἀγόρια καὶ κορίτσια. Τί γίνονται τὰ 90 παιδιὰ ἀπὸ τὰ ἑκατόν; Τὸ σχολεῖον δὲν τὰ ἔχει· τί θὰ γίνουν; Αὐτὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον περίπου 12 ἕως 15 ἐτῶν. Ἕως ὅτου τὰ παραλάβῃ ὁ στρατὸς εἰς τὸ 20ὸν ἢ 21ον ἔτος τί θὰ γίνουν; Ποιὸς θὰ τὰ προσέξῃ; Ποῖον κακὸν δρόμον θὰ ἀκολουθήσουν, ἐὰν τὸν ἀκολουθήσουν; Τίνων κακῶν αἰσθημάτων θὰ γίνουν λεία; Μέγα πρόβλημα. Αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἔρχεται νὰ λύσῃ ἡ Ε. Ο. Ν. Τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ λύσῃ τὸ σχολεῖον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ λύσῃ ἡ οἰκογένεια, διότι συλλογισθῆτε ποία εἶναι ἡ θέσις τῶν γονέων αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν παιδιῶν, ἔρχεται νὰ τὸ λύσῃ ἡ Ε. Ο. Ν., ἡ ὁποία ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν ἐργατῶν, τὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια τῶν ἐργοστασίων, τοὺς μικροὺς ὑπαλλήλους τῶν καταστημάτων, τὰς μικρὰς ὑπαλλήλους τῶν καταστημάτων, ποὺ βλέπετε κάθε μέρα, σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, θὰ τὰ παραλάβῃ ὅλα ἡ Ε. Ο. Ν., διότι ἄνευ αὐτῆς καταλαβαίνετε ποία θὰ ἦτο ἡ φοβερὰ ἀπώλεια διὰ τὸ Ἔθνος!

»Ἡ τετάρτη διαφορά. Εἰς τὸ Σχολεῖον πηγαίνουν τὰ παιδιὰ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Βεβαίως ἐμπρὸς εἰς τὸν διδάσκαλον εἶναι ὅλα ἴσα καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιμένῃ ὅτι ὁ διδάσκαλος τὸ παιδὶ τῆς καλλιτέρας τάξεως θὰ τὸ μεταχειρισθῇ καλύτερον ἀπὸ τὸ παιδὶ τῆς πτωχοτέρας τάξεως. Ἕνας ἀληθινὸς διδάσκαλος δὲν θὰ τὸ κάμῃ ποτὲ αὐτό.

»Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἔρχονται διαφορετικὰ ντυμένα. Τὸ παιδὶ τῆς καλυτέρας τάξεως ἔρχεται καλύτερα ντυμένο, φορεῖ ὡραῖα παπούτσια, ὡραῖο καπέλλο· τὸ παιδὶ τῆς πτωχῆς τάξεως ἔρχεται ντυμένο πολὺ πτωχικά, καθαρὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ μητέρα του τοῦ ράβει τὰ φορεματάκια του, ἀλλὰ εἶναι ἐφθαρμένα καὶ τὰ παπουτσάκια του εἶναι πατημένα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ἄμεσος καὶ φανερά, διότι τὸ ἕνα παιδὶ κάθεται μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο. Βλέπετε τὸ πλουσιόπαιδο, βλέπετε καὶ τὸ πτωχόπαιδο καὶ διακρίνετε ἀμέσως τὴ διαφορά.

»Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὅταν τρώγουν εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅπως ἐγίνετο ἄλλοτε, ἢ εἰς μίαν ἐκδρομήν, τὸ πλουσιώτερο παιδὶ παίρνει ἀπὸ τὸ σπίτι του πλουσιώτερο φαγητὸ ἀπὸ τὸ πτωχότερο· ἡ διάκρισις εἶναι φανερά. Εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπάρξουν αὐτά, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ὑπάρξουν αὐτά, διότι ὅλα ἐκεῖ τὰ παιδιὰ εἶναι τὸ ἴδιο.

» Ὅλα τὰ παιδιὰ φοροῦν ἐκεῖ τὴν ἴδια στολή, ὅλα τὰ παιδιὰ εἶναι ντυμένα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. οὔτε τὸ ὕφασμα μπορεῖ νὰ εἶναι διαφορετικό. Ἐὰν θὰ κάμουν μαζὶ ἐκδρομὴ καὶ φέρουν τὸ φαγητόν των, ἐκεῖ ποὺ θὰ σταματήσουν νὰ φᾶνε, θὰ τὸ ἀνακατέψουν. Ἐκεῖνος ποὺ ἔφερε κεφτέδες θὰ τοὺς ἀνακατέψῃ μὲ τὶς ντομάτες τοῦ ἄλλου καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔφερε παστίτσιο, θὰ τὸ ἀνακατέψῃ μὲ τὰ κρεμμύδια τοῦ ἄλλου καὶ θὰ φάγουν ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο φαγητό· αὐτὸ εἶναι ὑποχρεωτικόν. Βλέπετε λοιπὸν ποία εἶναι ἡ διαφορά. Δηλαδὴ εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἐξισοῦνται, δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορά.

» Ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ λοχίτης τὸ παιδὶ τοῦ ἐργάτου καὶ τὸ παιδὶ ἑνὸς πλουσίου καὶ μορφωμένου ἀνθρώπου νὰ μὴ μπορῇ νὰ γίνῃ λοχίτης καὶ θὰ τὸ διοικήσῃ τὸ παιδὶ τοῦ ἐργάτου. Ὥστε βλέπετε διαφοραὶ κοινωνικῶν τάξεων δὲν ὑπάρχουν, ὄχι μόνον κατὰ θεωρίαν, ἀλλ' οὔτε κατ' ἐπίφασιν, οὔτε καὶ εἰς τὸ πρᾶγμα. Εἶναι ὅλα τὰ ἀγόρια τὸ ἴδιο καὶ ὅλα τὰ κορίτσια εἶναι τὸ ἴδιο. Ὅταν δὲ πηγαίνουν εἰς τὰ στρατόπεδά των κοιμοῦνται εἰς ὅμοια κρεββάτια καὶ τρώγουν τὸ ἴδιο φαγητὸ ὅλα. Βλέπετε λοιπὸν ποῖαι οὐσιώδεις διαφοραὶ ὑπάρχουν μεταξὺ σχολείου, οἰκογενείας καὶ Ε. Ο. Ν.

» Καὶ τέλος τὸ σπουδαιότερον: Εἰς τὸ σχολεῖον, κατ' ἀνάγκην, μόλις τελειώσουν τὰ μαθήματα, τὰ παιδιὰ χωρίζονται καὶ θὰ πᾶνε εἰς τὰ σπίτια των. Ἡ συμβίωσις των διαρκεῖ ὅσον καὶ ἡ ὥρα τῆς διδασκαλίας ἢ ὅσον διαρκεῖ ἡ ἐκδρομή, ἐνῷ εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ἡ συμβίωσις εἶναι ὁμαδική, ὅλα μαζὶ τὰ παιδιά, σχολικὰ καὶ ἐξωσχολικά, συμβιοῦν κατὰ τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι συγκεντρωμένα πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν. Αὐτὴ δὲ ἡ συμβίωσις διὰ τὸ παιδὶ εἶναι ἀπαραίτητος.

» Ἐὰν νομίζετε οἱ γονεῖς ὅτι ἀνατρέφετε τὸ παιδί σας ἐὰν τὸ πάρετε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ πᾶτε περίπατο διὰ νὰ τοῦ μάθετε ἄλλα ὡραῖα πράγματα, ἀπατᾶσθε πολύ. Τὸ παιδί σας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνατραφῇ παρὰ πηγαίνοντας μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιά. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ τῆς ἀλληλοεπιδράσεώς των ἀνατρέφονται τὰ παιδιά. Βέβαια πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας ἑνὸς μεγάλου, ὁ ὁποῖος νὰ τὰ διευθύνῃ. Εἶναι ἀναμφισβήτητον αὐτό. Ἀλλὰ τὸ παιδὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ καλύτερα παρὰ ἕνα ἄλλο παιδί.

» Τὸν μεγάλον τὸν ἀκούει, τὸν σέβεται, τὸν ἐμπιστεύεται, ἀλλὰ δὲν τὸν αἰσθάνεται. Ὥστε βλέπετε ὅτι ἡ Ε. Ο. Ν. ἔχει ἄλλας μεθόδους ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ σχολεῖον. Βέβαια, ὅλα αὐτά, οἰκογένεια, σχολεῖον, Ε. Ο. Ν., βαίνουν παραλλήλως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀλλὰ εἶναι ἰδιαίτεραι αἱ μέθοδοι, μὲ τὰς ὁποίας ἐργάζεται καθ' ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀργανισμοὺς αὐτούς.

» Ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς εἴπω ἔτσι σύντομα, θὰ σᾶς ἔλεγα ὅτι ἡ οἰκογένεια κάμνει ἀνθρώπους, τὸ σχολεῖον κάμνει ἀνθρώπους πνευματικούς, μορφωμένους πνευματικῶς. Ἡ Ε. Ο. Ν. κάμνει ἀνθρώπους ἀγωνιστικούς, προωρισμένους διὰ τὸν ἀγῶνα, διὰ παντὸς εἴδους ἀγῶνα.

(Ἡ συνέχεια τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ προσεχές)

Πρὸς τοὺς γράφοντας νέους μας

Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη καὶ ἡ πνευματικὴ γυμνότης τῶν «μοντέρνων»

Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ περιοδικοῦ μας, ἔχουμε νὰ κάνουμε στοὺς νεαροὺς ἀναγνῶστες τῆς «Νεολαίας», ποὺ δείχνουν κάποια ἰδιαίτερη κλίσι πρὸς τὴ φιλολογία, μερικὲς ὠφέλιμες ὑποδείξεις. Παρατηρήσαμε πώς, μέσα στὸ πλῆθος τῆς συνεργασίας ποὺ μᾶς στέλνεται ἀπὸ παντοῦ, ὑπάρχουν μερικὰ κομμάτια — ἔμμετρα ἢ πεζὰ — ποὺ παρουσιάζουν σημεῖα κακῶν ἐπιδράσεων. Ἐννοοῦμε τὶς τάσεις ὡρισμένων ποιητῶν ἢ πεζογράφων μας, πού, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ παραδείγματα ξένων γλωσσῶν, θέλουν νὰ μεταφέρουν στὴ λογοτεχνία μας ἐκφραστικοὺς τρόπους ἀσυμβίβαστους μὲ τὴν Ἑλληνικὴ νοοτροπία καὶ τὴν Ἑλληνικὴ πραγματικότητα, καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν λαγαρὴ καὶ ἁρμονικώτατη ἑλληνικὴ ἀντίληψι τοῦ καλοῦ. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ πρόθεσι μὲ τὸ ἄρθρο τοῦτο νὰ στενέψουμε τὰ ὅρια τῆς τέχνης καὶ νὰ ὑποστηρίξουμε πὼς δὲν πρέπει αὐτή, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ν' ἀνανεώνῃ τὶς μορφές της. Αὐτὸ θὰ ἦταν κάτι παράλογο καὶ ἀδικαιολόγητο. Θέλουμε μονάχα νὰ τονίσουμε πώς, ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, τὸ ἴδιο καὶ στὴ λογοτεχνία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνα σύνορο, ἕνας φραγμός, μιὰ πειθαρχία. Ὅταν κανεὶς ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ τρέχῃ ἀσυγκράτητος, δὲ μπορεῖ παρὰ κάποια στιγμὴ νὰ κατρακυλήσῃ.

Τί εἶναι ἡ τέχνη; Καὶ σὲ ποιὸ σκοπὸ ἀποβλέπει; Ἐπειδὴ ὣς τώρα δόθηκαν πολλοὶ ὁρισμοὶ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου καὶ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δικό του, ἂς ἀφήσουμε τὸ πρῶτο ἐρώτημα χωρὶς ἀπάντησι. Ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι ἄλλως τε τοῦ δευτέρου ὁ ἀναγνώστης θὰ διαφωτισθῆ καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ τέχνη λοιπὸν ἐπιδιώκει — καὶ σὲ τοῦτο δὲν χωρεῖ διαφωνία — νὰ μεταδώσῃ στὸν ἄνθρωπο μιὰ συγκίνησι ἰδιαίτερου ποιοῦ: τὴν αἰσθητικὴ συγκίνησι. Αὐτὸ θὰ κατορθώσῃ φυσικὰ ἡ ἔκφρασι, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἁπλῆ, καθαρή, προσιτὴ στὸν καθέναν. Ἅμα δὲν ἔχῃ αὐτὰ τὰ γνωρίσματα, τὸ λογοτέχνημα κινδυνεύει νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ, νὰ μὴ διαβαστῆ ὣς τὸ τέλος, νὰ μὴν ἐκπληρώσῃ μὲ ἄλλα λόγια τὸ σκοπό του. Αὐτὸ ἴσα - ἴσα παθαίνουν ὅσοι γράφουν σκοτεινὰ καὶ ἀφηρημένα, ὅσοι χάνονται μέσα σὲ νεφελώματα, ὅσοι ἐπιδιώκουν νὰ καταπλήξουν τὸν ἄλλον. Ἡ ἀσάφεια στὴν ἔκφρασι φανερώνει τὶς περισσότερες φορὲς χαμηλὴ τέχνη, ἔλλειψι δηλαδὴ ἀπὸ ποιητικὰ χαρίσματα. Ἡ ἐπιτήδευσι ἐξ ἄλλου καταλαβαίνεται εὔκολα καὶ ὅσοι προσπαθοῦν μὲ τὸ μέσο αὐτὸ νὰ συγκινήσουν δὲν τὸ πετυχαίνουν. Ὑπάρχουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ λένε πὼς κάνουν τέχνη γιὰ τοὺς ἐκλεκτούς. Αὐτοὺς μὴν τοὺς πιστεύετε. Ἡ τέχνη ἡ ἀληθινὴ ἔχει πλευρὲς προσιτὲς στοὺς πιὸ ἁπλοῦς καὶ στοὺς πιὸ κοινοὺς ἀνθρώπους καὶ βάθος μεγάλο γιὰ τοὺς σοφούς. Ἐκεῖνος ποὺ πραγματικὰ ἔχει νὰ πῆ κάτι, τὸ λέει δίχως περιστροφὲς καὶ ἀοριστίες, μὲ τρόπο ἀντιληπτὸ ἀπ' τὸν καθέναν, φωτεινὰ καὶ ὡραῖα. Ἰσχυρίζονται μερικοὶ πὼς ἡ λογικὴ δὲν πρέπει νὰ πολυφαίνεται στὴν ποίησι, γιατὶ χαλάει τάχα τὴν ἐντύπωσι. Ἡ ἀντίληψι αὐτὴ μπορεῖ δίχως δυσκολία ν' ἀποδειχτῆ σφαλερή. Ἀρκεῖ νὰ θυμηθῆ κανεὶς τοὺς ἀρχαίους μας μὲ τὸ λαγαρό τους ὕφος, τὰ δημοτικὰ τραγούδια μας ὕστερα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἡ ἀληθινὴ ποίησις ὅλων τῶν ἐποχῶν ἦταν λαγαρὴ καὶ καθάρια σὰν τὸ κρύο νερό, ἐνῶ τὰ ἀκαταλαβίστικα, τὰ σκοτεινὰ στὴν ποίησι μπορεῖ νὰ ξεγέλασαν λίγους ἢ πολλοὺς μιὰν ἐποχή, ἀλλὰ δὲν ἔζησαν στὴ διάρκεια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραδείγματα ὅλων σχεδὸν τῶν παλαιοτέρων λογοτεχνῶν μας, οἱ νεαροὶ Ἕλληνες, ποὺ ἔχουν σχετικὲς φιλοδοξίες, ἂς μελετήσουν μὲ προσοχὴ πολλὴ τὸ μεγάλο πλοῦτο τῆς λαογραφίας μας: τραγούδια, παραμύθια, θρύλους. Αὐτὰ πρὸ παντός. Θὰ ἰδοῦν τότε πὼς εἶναι ὅλως διόλου φυσικὸ καὶ πὼς βρίσκεται πέρα γιὰ πέρα μέσα στὴν ἑλληνικὴ παράδοσι τὸ νὰ γράφουν σὲ κανονικὴ δημοτική, νὰ χρησιμοποιοῦν νοήματα ἁπλᾶ, ν' ἀκολουθοῦν μέτρα καὶ ὁμοιοκαταληξίες στοὺς στίχους, νὰ μὴν περιφρονοῦν τὴν περιγραφὴ καὶ τὴν ἀφήγησι στὰ πεζά. Μονάχα ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα ἕνας νέος ποὺ ἔχει ταλέντο νὰ διακριθῆ κάποτε στὰ γράμματα. Οἱ νεαροί μας λοιπόν, ποὺ γράφουν, ἂς μὴ ζηλεύουν τὴν ἐφήμερη δόξα μερικῶν θορυβοποιῶν. Ἂς προσέχουν τὶς δοκιμασμένες μορφὲς ποὺ ἐδοκιμάσθησαν καὶ ἔδειξαν τὴν ἀντοχήν τους καὶ ἂς εἶναι βέβαιοι πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ σωστὸς δρόμος. Οἱ ἀκρότητες τῶν ἄλλων προέρχονται ἀπὸ παρεξήγησι τοῦ νοήματος τῆς τέχνης καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ συγκαλύπτουν τὴν πνευματική τους γυμνότητα. Τόσο ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ὅσο καὶ ἡ ἀνθρώπινη, γενικά, δὲν ἐπιτρέπουν παρόμοιες ἀπόπειρες, ποὺ καὶ ὅταν δὲν εἶναι ἐπιζήμιες καταντοῦν πάντως ἀνώφελες.

Κτς

Στὸ περιθώριον

ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ ΤΑΧΥΤΗΣ

Σιγὰ σιγὰ ἀνακαλοῦνται κατὰ τμήματα εἶναι ἀλήθεια καὶ εἰς ἀκτῖνα περιωρισμένην τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβεν ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις μόλις ἐκηρύχθη ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ἀναστέλλουσα τὴν ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν ἔργων, πλὴν ἐκείνων ποὺ εἶχαν σκοπὸν τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν. Εἶναι αἱ ἀνακλήσεις αὐταὶ ἡ καλλιτέρα πιστοποίησις τῆς σταθερότητος τῆς ἑλληνικῆς οὐδετερότητος καὶ ἐν γένει τῆς εἰρηνικῆς ἀσφαλείας εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον.

Μὲ τὴν ἀνάκλησιν τῶν μέτρων περὶ ἀναστολῆς τῶν ἔργων δὲν συνεχίζεται μόνον κανονικῶς ἡ πορεία τῆς τεχνικῆς ἀνόδου τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ ἀνακτοῦν τὰς ἐργασίας των ἐργάται, τεχνῖται καὶ μηχανικοὶ καὶ ὑποχωρεῖ τὸ κῦμα τῆς ἀνεργίας. Ἔτσι ἐλαττοῦνται σιγὰ σιγὰ αἱ κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ διαταραχαί, τὰς ὁποίας ἔφερε μέχρις ἡμῶν ὁ ἀντίκτυπος τοῦ πολέμου. Βεβαίως δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ γίνεται λόγος περὶ ὁλοκληρωτικῆς ἐξουδετερώσεως, ἀλλὰ ὅτι ἡ ἀποκατάστασις μιᾶς ἰσορροπίας συντελεῖται μὲ ἀξιόλογον ταχύτητα εἶναι γεγονὸς ἐπιβεβαιοῦν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν προσαρμοστικότητα τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας.

ΜΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Μᾶς συγκινοῦν ἰδιαιτέρως τὰ σημεῖα τῆς διαθήκης τοῦ Μετσοβίτου εὐεργέτου, τὰ ὁποῖα προνοοῦν διὰ τὰ τραγούδια καὶ διὰ τὰς ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας τοῦ Μετσόβου. Εἰς ἐποχήν, ποὺ χάρις εἰς τὸν σνομπισμὸν καὶ τὴν ἀμάθειαν τοῦ νεοπλουτισμοῦ ὅλοι οἱ βαρβαρισμοὶ τῆς παρακμῆς τῆς Δύσεως κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα, ἡ διαθήκη τοῦ ἀειμνήστου Πίχτου ἔρχεται νὰ μᾶς ἐνθυμήσῃ ὅτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ τραγούδι καὶ εἰς τὰς ἀμφιέσεις τοῦ λαοῦ εὐγένεια ἑλληνικὴ ἴση μὲ τὴν εὐγένειαν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων, τὴν ὁποίαν μόνον ἄμουσοι ἄνθρωποι παραμελοῦν καὶ περιφρονοῦν.

Η ΑΛΙΕΙΑ

Τὰ μέτρα διὰ τὰ ὁποῖα προνοεῖ ὁ ἐκδοθεὶς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νόμος περὶ ὀργανισμοῦ ἁλιείας τὰ ἐπερίμενε ἡ Χώρα ἀπὸ χρόνια. Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον τὸ γεγονός, ὅτι εἰς ἕνα Τόπον ὅπου ἡ θάλασσα εἰσδύει ἀπὸ παντοῦ, εἰς μίαν Χώραν μὲ τόσην ἔκτασιν ἀκτῶν, ὅπως ἡ ἰδική μας, ποὺ μοιάζει ὅλη ὡσὰν πλοῖο ποὺ ἀρμενίζει, δὲν εἴχαμε ποτὲ ἐπάρκειαν ψαριῶν, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀναλογία τῆς κατ' ἄτομον καταναλώσεως τοῦ εἴδους ἦτο χαμηλοτάτη. Καὶ μὲ τὸν πλοῦτον τῶν θαλασσῶν μας συνέβαινε ὅ,τι καὶ μὲ τὸν πλοῦτον τῆς γῆς. Ἡ μακρὰ διακοπὴ κάθε παραδόσεως παραγωγικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν φυσικῶν πλουτοφόρων πηγῶν τοῦ Τόπου ἔτρεψε τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις εἰς κάθε εἴδους τυχοδιωκτικὸν παρασιτισμόν. Ἡ δουλεία εἰς τὰς οἰκονομικὰς πλάνας ἐπέζησε καὶ μετὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ τοῦ κατακτητοῦ. Ἀκόμη καὶ σήμερα αὐτῶν τῶν πλανῶν τὰ ἀποτελέσματα τὰ διακρίνει κανεὶς καθαρώτατα εἰς τὰς ἰδέας, εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὴν ἐκπαίδευσίν μας. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποὺ διαστέλλει ἐντονώτατα τὴν μεταυγουστιανὴν ἀπὸ τὴν προαυγουστιανὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἄρνησις τῆς θεωρίας κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι λαὸς παραγωγῶν, ἀλλ' «εὐγενῶν παρασίτων» καὶ ἡ Ἑλλάς, ὡς φύσις καὶ ὡς ἔκτασις, δὲν εἶναι βιώσιμος οἰκονομικῶς.

Ὅ,τι ἤρχισε μὲ τόσον πάθος καὶ μὲ τόσην πίστιν νὰ γίνεται διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ Ἐθνικοῦ θησαυροῦ τῆς γῆς, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχει ὁ ἱδρυόμενος ἁλιευτικὸς ὀργανισμός.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἁλιείας ἔχει βεβαίως καὶ κοινωνικὸν χαρακτῆρα, ἐφόσον μὲ τὰς τύχας τῆς ἁλιείας συνδέεται σημαντικὸν πλῆθος συμπαθεστάτων ἐπαγγελματιῶν, ποὺ ἐσυνέχισαν μέσα εἰς ὅλας τὰς ἀντιξοότητας, ἀβοήθητοι, μὲ τὰ πενιχρότατα τῶν μέσων, τὴν ἁλιευτικὴν παράδοσιν εἰς τὸν Τόπον. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἀληθὲς ὅτι συγκατελέγοντο καὶ οἱ ὀλίγοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἀμάθειαν περισσότερον παρὰ ἀπὸ ἀπληστίαν ἐγίνοντο παραίτιοι τῶν ληστρικῶν ἐκμεταλλεύσεων, ποὺ ἔχουν ἐλαττώσει τρομερὰ τὸν ἁλιευτικὸν πλοῦτον τῶν θαλασσῶν μας. Τὰ σφάλματα τῶν τελευταίων αὐτῶν εἶναι μικρότερα πάντως ἀπὸ τὸ ἔγκλημα τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία τοὺς ἄφηνε χωρὶς καθοδήγησιν, χωρὶς προστασίαν, χωρὶς ἔλεγχον. Ὁπωσδήποτε ἡ ὕπαρξις μιᾶς μειοψηφίας ληστρικῶν ἐκμεταλλευτῶν δὲν πρέπει νὰ δυσφημίζῃ τοὺς ἁλιευτικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Χώρας, μὲ τὴν παράδοσιν, τὴν ἐπαγγελματικὴν δεξιοτεχνίαν καὶ τὴν πεῖράν των, ἀρετὰς τὰς ὁποίας θὰ καταστήσῃ γονιμωτάτας ὁ νέος Ὀργανισμός.

Ἡ νέα ὀργάνωσις τῆς ἁλιείας θὰ θέσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τέρμα εἰς τὰς βαρβάρους μεθόδους τῆς ἀδιακρίτως ἐποχῶν ἁλιείας καὶ τῶν δυναμιτιστικῶν ἐπιθέσεων εἰς τοὺς ἁλιευτικοὺς ὅρμους. Τοιουτοτρόπως θὰ προστατεύσῃ τὸν γόνον, δηλαδὴ τὴν κανονικὴν παραγωγὴν τοῦ θαλασσίου πλούτου. Ἔπειτα θὰ κατευθύνῃ τεχνικῶς καὶ θὰ ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς τὴν ἁλιείαν καὶ τοὺς ἁλιεῖς μας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐργασία των νὰ γίνῃ ἀποδοτικωτέρα. Ἐκ παραλλήλου θ' ἀρχίσῃ μία ἐργασία μελέτης καὶ ἐρεύνης, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ ὡς σκοπὸν νὰ βελτιώσῃ τὴν σημερινὴν ἀπόδοσιν εἰς τοὺς σημερινοὺς ἁλιευτικοὺς χώρους, νὰ ἐπεκτείνῃ τοὺς χώρους αὐτοὺς καὶ ν' ἀνακαλύψῃ νέους εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἐδῶ αἱ ὑπάρχουσαι δυνατότητες εἶναι εὐρύταται. Ὁ σκοπὸς εἶναι πρῶτον νὰ τελειώσῃ ἡ κατάστασις ὑποτελείας εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμεθα σήμερον ἀπὸ τὰς ξένας Χώρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας προμηθευόμεθα ψάρια νωπὰ καὶ διατηρημένα, καὶ δεύτερον ἡ ἀναπλήρωσις τῶν εἰσαγωγῶν ἀπὸ τὴν ἐγχώριον παραγωγήν, χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ ἡ κατανάλωσις ψαριῶν εἰς τὸν Τόπον.

Τὸ ἔργον ποὺ ἀρχίζει δὲν θὰ εἶναι, βέβαια, εὔκολον εἰς τὴν ἀρχήν· θ' ἀπαιτήσῃ καὶ μέσα χρηματικὰ καὶ ἐργασίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν εἰς τὴν προσπάθειαν. Θ' ἀπαιτήσῃ πρὸ παντὸς ἐπιστήμην καὶ εἰδίκευσιν. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι ὁ νέος Ὀργανισμὸς προνοεῖ δι' ὅλα αὐτά. Ἰδιαιτέρως μάλιστα προνοεῖ διὰ τὴν δημιουργίαν ἐπιστημονικῶν στελεχῶν, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ὀργανισμοῦ, πρὸ παντὸς ὅμως διὰ ν' ἀποτελέσουν τοὺς πρώτους πολυτίμους πυρῆνας διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν τῶν νέων γενεῶν τῶν ἁλιέων. **Καὶ τοῦτο, μέσα εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ σημαντικὰ καὶ τὰ σπουδαῖα, εἶναι τὸ σπουδαιότερον.**

Στὸ περιθώριον

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εἰς τὴν ὕπαιθρον τὸ σύνθημα ὅλων πρέπει νὰ εἶναι: Πρῶτον, περισσοτέρα καὶ καλλιτέρα ἐργασία. Δεύτερον, περισσότερα τρόφιμα. Ἡ Κυβέρνησις εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θεσπίσῃ ὡρισμένους περιορισμοὺς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐξαγωγικῶν προϊόντων. Οἱ λόγοι ποὺ ἐπέβαλαν αὐτοὺς τοὺς περιορισμοὺς εἶναι κυρίως ἐμπορικοί. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ ξέρουν οἱ γεωργοί μας ὅτι κατὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις καὶ ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ πόλεμος, τὸ ἰδικόν των χρέος εἶναι νὰ παράγουν περισσότερα τρόφιμα. Τόσα ὅσα θὰ φθάνουν μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν φειδὼ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν διατροφὴν τῶν κατοίκων τῆς Χώρας εἰς περίπτωσιν ποὺ ὁ ἐπισιτισμός της θὰ ἠπειλεῖτο ἀπὸ οἱανδήποτε αἰτίαν. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι βεβαίως εὔκολον, εἶναι ὅμως δυνατόν. Καὶ ἡ ἐκπλήρωσίς του θ' ἀμειφθῇ πλουσιοπαρόχως. Ὄχι δὲ μόνον ὑλικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς. Θὰ στερεώσῃ τὸν γεωργικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ εἰς τὸν σεβασμὸν ὅλου τοῦ Ἔθνους.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς νέους μας νὰ διαβάσουν μὲ προσοχὴ τὸ ἄρθρον τοῦ τεύχους αὐτοῦ στὴν 3η σελίδα «Ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη καὶ ἡ πνευματικὴ γυμνότης τῶν μοντέρνων». Εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὅστις εἶναι ὁ τόπος τῆς γεννήσεως τῆς Τέχνης, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον ἡ νέα γενεὰ νὰ μὴ τὴν συνεχίσῃ ἀκολουθοῦσα τὰ χνάρια ἐκείνων ποὺ ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἀνέδειξαν ὡς βάθρον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Δὲν ἐννοοῦμεν βέβαια ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρακολουθῆται ἡ πρόοδος τοῦ Λόγου καὶ τῆς Τέχνης εἰς τοὺς ἄλλους τόπους, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ σταχυολογοῦν οἱ νέοι μας ὅ,τι δύναται νὰ προάγῃ τὴν Ἑλληνικὴν Τέχνην καὶ ὄχι νὰ συναρπάζωνται ἀπὸ τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς ἀκρότητας, εἰς τὰς ὁποίας ἀνύποπτοι παρασύρονται, ὄχι εὐτυχῶς μεγάλος ἀριθμός, ἀλλὰ ὅσοι ἀπὸ πνεῦμα μοντερνισμοῦ ἢ ματαιοδοξίας καταναλίσκουν κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου των εἰς τεχνοτροπίας ποὺ φθάνουν τὴν γελοιότητα καὶ προωρισμένας νὰ ἀποθάνουν πρὶν ἀκόμη γεννηθοῦν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Εἰς τὴν πρώτην: Ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος.

Εἰς τὴν τελευταίαν: Ἄποψις παλαιοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ

25 - 28 Νοεμβρίου 1912.

Ὁ Στρατός μας πολεμάει στὴν Ἤπειρο ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως... Κι' ὁ ἐχθρὸς ἀντιστέκεται σθεναρὰ στὴν προέλασι τοῦ στρατοῦ μας ταμπουρωμένος στὰ φυσικὰ ὀχυρὰ τῶν Ἠπειρωτικῶν βουνῶν, μὰ τὸ χιόνι καὶ τὸ κρύο φοβίζουν περισσότερο τὸ στρατό....

Ὁ Δρίσκος εἶναι κι' αὐτὸς μὲ τὶς ψηλές του κορφὲς χιονισμένος καὶ ἄγριος.... Οἱ δικοί μας δὲν μπόρεσαν ἀκόμα νὰ τὸν ὑποτάξουν, κι' οἱ ἐχθροὶ τὸν κρατοῦν....

Καὶ τώρα πρόκειται νὰ τὸν διεκδικήσουν ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ χέρια οἱ Γαριβαλδηνοί!... Εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Γαριβάλδη, σῶμα ἐθελοντικό, ἀπὸ Ἕλληνες, Ἰταλούς, Ἄγγλους, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Πεπῖνο Γαριβάλδη καὶ ὑπαρχηγὸ τὸν Ρώμα.... Εἶναι οἱ Ἐρυθροχίτονες μὲ τὴν περίεργη στολή τους, ποὺ ἐννοοῦν νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ εὐγενικοῦ Ἔθνους μας μὲ τὴν μεγάλη πνευματικὴ κληρονομία!...

Μέσα σ' αὐτούς, Γαριβαλδηνὸς λοχαγὸς εἶναι κι' ὁ Μαβίλλης, σὲ ἡλικία 52 ἐτῶν, σεβάσμιος στὴ μορφή, γλυκύς, πειθαρχικὸς στοὺς ἀνωτέρους του!...

Ἐκεῖ κι' αὐτὸς μέσα σὲ κείνους ποὺ ζητοῦν νὰ καταλάβουν τὸν Δρίσκο, κι' ἀπὸ τὶς ἀπρόσιτες κορυφές του ν' ἀγναντέψουν τὰ Γιάννενα, τὴν θρυλικὴ πολυβασανισμένη πρωτεύουσα τῆς Ἠπείρου....

Καὶ καθὼς ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴ Χρυσοβίτσα, στὴ χιονισμένη ἔκτασι λάμπει τώρα ἕνας καφτερὸς φθινοπωρινὸς ἥλιος, ποὺ δίνει κουράγιο στοὺς πολεμιστές....

Οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰ χακὶ παντελόνια, τοὺς κόκκινους χιτῶνες καὶ τοὺς γαλανοὺς μανδύες, καὶ μαζί τους κι' ὁ Μαβίλλης, ἀπολαμβάνουν τὸν ἥλιο...

Κι' ὁ Μαβίλλης μονολογεῖ, σὰν ὀνειροπαρμένος ἀπὸ τὸ θέαμα:

— Τί χαρὰ Θεοῦ... Κι' ὡστόσο πᾶμε ἐμεῖς νὰ σκοτώσουμε ἀνθρώπους!...

Καὶ προχωροῦν...

Σὲ λίγο πρόκειται νὰ διαβοῦν τὸν παραπόταμο τοῦ Ἀράχθου, τὸν Μπαλντούμα!...

Στὸ γηραιὸ λοχαγό, τὸν ποιητή, προσφέρουν ἄλογο γιὰ νὰ περάση!...

Μ' αὐτὸς δὲν τὸ δέχεται... Τὸν στενοχωροῦν μάλιστα αὐτὲς οἱ προτιμήσεις.... Εἶναι βέβαια μεγαλείτερος σχεδὸν ἀπὸ ὅλους, μὰ ὄχι!... Ἢ ἀξίζει ἢ δὲν ἀξίζει!... Ἢ μπορεῖ νὰ ὑποστῆ κι' αὐτὸς τὶς κακουχίες μὲ ὅλους, ἤ, ἂν δὲν μπορῆ, δὲν ἔχει τὴ θέσι του ἐκεῖ μαζί τους.... Καὶ μπαίνει στὸ ποτάμι μαζὶ μὲ τὸ λόχο του καὶ τὸ διαβαίνει σὰν παλληκάρι δέκα ὀχτὼ χρόνων, συνηθισμένο νὰ τρέχη στὶς ρεματιὲς καὶ στὶς κακοτοπιὲς τῶν βουνῶν καὶ τῶν λόγγων!...

Σὲ λίγο στεγνώνει, ἀχνίζοντας ὅλος, κι' εἶναι χαρούμενος γιὰ τοῦτο σὰν μικρὸ παιδί!....

Καὶ προχωροῦν κατόπιν!....

Προχωροῦν γιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸ τουφεκίδι ποὺ ἀρχίζει τὴ νύχτα, στὶς 25 καὶ τελειώνει στὶς 28 Νοεμβρίου... Τρεῖς μέρες κρατάει ἡ μάχη!... Οἱ Γαριβαλδηνοὶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κερδίζουν ἔδαφος καὶ ἀπωθοῦν τοὺς Τούρκους... Ὁ Δρίσκος βρίσκεται οὐσιαστικὰ στὰ χέρια τους...

Ὁ Μαβίλλης ἀνεβαίνει σὲ μιὰ κορφὴ γιὰ νὰ δῆ τὰ Γιάννενα!... Μὰ δὲν τὰ βλέπει... Ἡ καταχνιὰ ἔχει καλύψει τὴν πεδιάδα καὶ δὲν φαίνεται τίποτε!.. Μὰ ὁ ποιητὴς μαντεύει τὴ θέσι των καὶ σκιρτάει ἡ καρδιά του μὲ ἀγαλλίασι καὶ μιὰ γλυκειὰ προσδοκία!...

Πότε θὰ μπῆ ἐκεῖ μέσα; Πότε θὰ πατήση τὸ πόδι του στὰ Γιάννενα, θὰ δῆ τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ θὰ τὰ τραγουδήση μὲ τὴ θεία μοῦσα του!...

Καὶ ξαφνικά, σὰν σὲ θαῦμα, ἡ ὁμίχλη διαλύεται καὶ τὰ Γιάννενα φαίνονται... Ὁ ποιητὴς - πολεμιστὴς ξεχνιέται στοὺς ρεμβασμούς του...

Κι' ἐκεῖ δίπλα του τὸν παραμονεύει τὸ ἀνεπάντεχο τέλος....

— Τί εὐτυχία, καπετὰν Λορέντζο, νὰ πεθαίνη κανεὶς γιὰ τὰ Γιάννενα!... Τί εὐτυχία!...

Καὶ νά! Πρωΐ - πρωΐ στὶς 28 τοῦ Νοεμβρίου ξαναρχίζει τὸ τουφεκίδι κι' ἡ μάχη βρίσκεται στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο της.

Ὁ Μαβίλλης πολεμάει σὰν λεοντάρι καὶ ὄρθιος... Ὄρθιος γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ παράδοσι τῶν Γαριβαλδηνῶν: Νὰ πολεμοῦν ὄρθιοι!... Εἶναι γενναῖος καὶ ὁρμητικὸς παρὰ τὰ 52 χρόνια του!.. Δίνει παντοῦ συμβουλές, ἐμψυχώνει τοὺς πολεμιστάς....

Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ κλονίζεται!...

Μιὰ σφαῖρα τοῦ περνάει τὰ δύο μάγουλα.... Τὰ αἵματα τὸν πλημμυρίζουν, μὰ δὲν χάνει τὸ θάρρος του.

— Δὲν εἶναι τίποτα.... Ἂς προχωροῦμε....

Ὁ παπᾶς τῶν Γαριβαλδηνῶν, ὁ παπὰ Φώτης, προσπαθεῖ νὰ τὸν πείση νὰ ἀποσυρθῆ παραδίδοντας σ' ἄλλον τὴν διοίκησιν τοῦ λόχου του. Τὰ αἵματα τὸν ἔχουν πλημμυρίσει καὶ ὑποκύπτει στὴν πίεσι τοῦ κληρικοῦ....

Καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ χειρουργεῖο....

Τὸν πηγαίνουν. Μὰ καθὼς ξεφεύγει γυρίζει τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ ξαναδῆ τὸ λόχο του ποὺ ἀφήνει...

Μιὰ δεύτερη σφαῖρα τὸν βρίσκει στὸν λαιμὸ καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸν τράχηλο!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθανε ὁ Ρώμας...

— Μπράβο, σὲ συγχαίρω, τοῦ λέει...

Ὁ Μαβίλλης συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις του ὅλες γιὰ νὰ σταθῆ σὲ προσοχὴ καὶ χαιρέτησε...

Μὰ ταυτόχρονα σχεδὸν ἔπεφτε...

Ἦταν πιὰ σωριασμένος στὸ χῶμα, ποὺ βάφηκε μὲ τὸ αἷμα του....

Εἶχε πεθάνει σὰν ἥρωας, σὰν Ἕλληνας....

Στὴν Ἀθήνα, πληροφοροῦνται ἔπειτα ἀπὸ 6 ἡμέρες τὸ θάνατο τοῦ ποιητῆ. Τὸ σχετικὸ τηλεγράφημα ἔρχεται ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα!...

«Τρίκκαλα 5 Δεκεμβρίου.

Ὁ Μαβίλλης ἔπεσε μαχόμενος ὄρθιος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μὲ τὴν χαρακτηριστικήν του γαλήνην, ἐπολεμοῦσε σὰν λέων!....

Μιὰ σφαῖρα ἐτρύπησε τὰς παρειάς του, ἀλλ' ὁ Μαβίλλης ἐξηκολούθησε πολεμῶν, γαλήνιος, κατενθαρρύνων τοὺς στρατιώτας του... Δυστυχῶς ὅμως καὶ δευτέρα σφαῖρα, εἰσελθοῦσα ἐντὸς τοῦ στόματός του, κατέστρεψε τὸν λάρυγγα, καὶ ἡ αἱμορραγία ἐπῆλθεν ἀκατάσχετος. Ἐν τούτοις ὁ Μαβίλλης ἐπροχώρησε μόνος πρὸς τὸ νοσοκομεῖον! Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου συνήντησε τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, ὅστις ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν του. Τότε ὁ Μαβίλλης ἐνέτεινε κάθε δύναμιν καὶ ἔφθασε τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφώναξε:

— Ἔβιβα, Μαβίλλη ἔβιβα.

Μόλις ἐπρόφθασε νὰ τοῦ σφίξη τὸ χέρι, καὶ ἔπεσε νεκρός».

Καὶ τὸν κλαῖνε ὅλοι, τὸν κλαῖνε...

Ὅλοι τοῦ χαρίζουν ποιήματα....

Ἡ Ἑλλὰς τὸν κλαίει!....

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὁ Μαβίλλης πέφτει στὸ Δρίσκο, τὰ Γιάννενα τυλίγονται πάλι στὸ σταχτόχρουν πέπλο τῆς καταχνιᾶς, σὰ νὰ θέλουν νὰ κρύψουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνησι.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Λορέντζος Μαβίλλης

> Κάθε ἀληθινὴ γυναῖκα εἶναι μητέρα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἑλληνίδες, ποὺ εἶναι ἀληθινὲς γυναῖκες, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν πάρουν ὡς μητέρες τὴν ὑπόθεσι τῶν μαθητικῶν συσσιτίων. Νὰ τὴν βοηθήσουν μ' ὅλη τὴ θαυματουργὸ δύναμι τῆς μητρικῆς τους στοργῆς.
> Τὰ 200.000 ἄπορα Ἑλληνόπουλα θὰ ἔχουν τὸ συσσίτιό τους. Θὰ τοὺς τὸ ἐξασφαλίση ἡ στοργὴ τῶν μητέρων ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Διαφωτιστικὰ ἄρθρα

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Ἄρθρον τοῦ κ. Δημ. Ν. Ἀλιπράντη

Ἡ ἐσωτερικὴ δύναμις, ποὺ διαθέτει ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπετέλεσε πάντοτε σπουδαῖο ζήτημα μελέτης καὶ ἐρεύνης τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πρακτικῆς. Διότι ἀπ' ἀνέκαθεν παρουσιάσθη τόσο δημιουργικὴ καὶ ἰσχυρά, ὥστε, μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας καὶ δράσεώς της, ἐξειλίχθη εἰς «συμπαραστάτην δημιουργὸν» ἔργων σημαντικῶν, ἔργων συμπληρωματικῶν καὶ πολλάκις καὶ «ἀνταγωνιστικῶν» τῶν ἔργων τῆς φύσεως. Ὁμογνωμόνως δὲ ἐκρίθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φορεὺς καὶ ρυθμιστὴς δυνάμεως, ὅτι ἡ δύναμις ποὺ κλείνεται μέσα εἰς τὴν ζωήν του ἐξελίσσεται δημιουργικὴ καὶ παραγωγικὴ καὶ μόνον ὅταν δὲν χρησιμοποιῆται λογικὰ καὶ σκόπιμα μεταβάλλεται σὲ δύναμι ἀρνητική, παθητικὴ καὶ καταστρεπτική. Καὶ ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος πιστέψῃ καὶ θελήσῃ, ἡ πίστις του ἐκείνη, ἐκδηλουμένη καὶ ὡς «θεληματικὴ ἀπόφασις», γίνεται δύναμις ἐμπνεύσεως καὶ ἐνεργείας, καὶ τὸν ὁδηγεῖ πρὸς τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικῆς δράσεως.

Ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα, ποὺ ἐπιδεικνύει καὶ παρουσιάζει ἡ ζωή, ἐκτελεσθέντα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνη ἔμπνευσι καὶ θέλησι, διαλαλοῦν τὴν μεγάλη καὶ ἀκατανίκητη δύναμι τῆς θελήσεως καὶ ἐνεργείας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ δύναμις αὐτὴ τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικῆς ἐνεργητικότητος ἀπορρέει καὶ κατευθύνεται ἀπὸ τὸν νοῦ καὶ τὴ σκέψι. Ἀπὸ τὴν ἐπιμόνως συγκεντρουμένη σκέψι τοῦ ἀνθρώπου πέριξ ἑνὸς σκοποῦ καὶ ἑνὸς ἔργου! Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν ἐγκυροποιεῖ ἡ ἀπάντησις, ποὺ ἔδωκε ὁ διάσημος Νεύτων, ὅταν ἠρωτήθη ποῦ ὀφείλονται αἱ πολλαὶ ἀνακαλύψεις του: «Ἔκαμα, εἶπε, τὶς τόσες ἀνακαλύψεις, γιατὶ τὶς εἶχα πάντα μέσα στὸ μυαλό μου». Γιὰ νὰ ἀποβῇ ὅμως ἐνεργητική, καρποφόρος καὶ δημιουργικὴ ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις, πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς κανόνας, τοὺς ὁποίους ἔχει καθορίσει ἡ λογική, ἡ πεῖρα τῶν δοκιμασμένων καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ δρᾶσις, ὅλων τῶν «μεγάλων».

Γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουμε αὐτὴν τὴν ἐσωτερική μας δύναμι, καὶ γιὰ νὰ γίνωμε δημιουργικοί, πρέπει νὰ ἔχωμε ἀποφασιστικότητα καὶ νὰ μὴ διστάζωμε. Οἱ ἀναποφάσιστοι καὶ οἱ διστακτικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ὁδηγοῦν τοὺς ἑαυτούς των πρὸς τὴν ἀποτυχία καὶ τὸν μαρασμό. Καὶ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀποφασιστικότης καὶ τὸ νὰ ἐκφράζωμε τὶς σκέψεις μας, ἐκλέγοντες τὸν καλλίτερο δρόμο γιὰ τὸ μέλλον μας, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται στὴν κάθε περίστασι τῆς ζωῆς μας, καὶ στὸ κάθε ἔργο, ποὺ ἀναλάβαμε νὰ φέρωμε εἰς πέρας, νὰ ὑπερπηδοῦμε, μὲ κάθε δυνατὴ προσπάθεια, ὅλες τὶς δυσκολίες, ὅλες τὶς ἀντιδράσεις καὶ ὅλα τὰ ἐμπόδιά μας. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς χρειάζεται ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἄσκησις ποὺ φέρει καὶ τὴν «εἰδικευμένη» πεῖρα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν καθοδηγεῖ, ἀποτελεσματικά, εἰς τὸ νὰ ρυθμίζῃ, σύμφωνα καὶ μὲ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς, τὴν ἐσωτερική του δύναμι καὶ νὰ τὴν κάμῃ εὐεργετικὴ καὶ δημιουργική.

* * *

Γιὰ τὴν Νέα Ἑλληνικὴ γενεά, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα, ποὺ ἀκολουθεῖ τὶς φάλαγγες τῆς «Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας», μοναδικὸ καὶ ἐξαίρετο σύγχρονο «ὑπόδειγμα», ποὺ πληρώνει κάθε ἔννοια καὶ διαλύει τὴν κάθε πλάνη καὶ τὴν κάθε ἀμφιβολία, γιὰ τὰ δημιουργικὰ ἀποτελέσματα ποὺ φέρει στὴ ζωή, ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ὁλόφωτα φαινόμενα τῆς ἀκαταβλήτου Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐνεργητικότητος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀκαταβλήτου θελήσεως καὶ πρωτοβουλίας ποὺ ΗΘΕΛΗΣΕ καὶ ΕΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕ τὸ μοναδικὸ ἰδανικὸ τῆς ζωῆς του, νὰ ἰδῇ τὴν Ἑλλάδα νὰ βαδίζῃ καὶ πάλιν στὸν ἴδιο ἐκεῖνο δρόμο τῶν ἱστορικῶν πεπρωμένων της.

Εἶναι Δημιουργὸς — Ἀρχηγὸς τοῦ Νέου Κράτους, ὁ ἐμπνευστὴς καὶ καθοδηγητής μας, ὁ ἀναστήσας τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ὁ πρῶτος ἐργάτης, ὁ μεγάλος πατέρας, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς!

Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀποτελεῖ ἕνα διαρκές, ἕνα ἔντονο, ἕνα ἀκαταγώνιστο καὶ ἀλύγιστο «φαινόμενο» ἀτομικῆς ἐμπνεύσεως, δραστικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἐνεργητικότητος, ἕνα «φαινόμενο» καὶ ἕνα ἄρτιο «ὑπόδειγμα» τῆς πειθαρχημένης θελήσεως καὶ τῆς δημιουργικῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως.

Ὅλοι του οἱ διαλογισμοί, αἱ ἐμπνεύσεις, αἱ πρωτοβουλίαι, αἱ ἐκδηλώσεις, αἱ ἐνέργειαι, αἱ παροτρύνσεις, οἱ πολύχρονοι ἀγῶνες καὶ αἱ πολύμορφοι ἐθνικαί του προσπάθειαι, οἱ ἑλληνικοὶ παλμοὶ καὶ ὁραματισμοί του, ὅλα αὐτά, ἀπ' ἀνέκαθεν, ἔφεραν καὶ φέρουν ἐπάνω των τὴν σφραγῖδα ποὺ δείχνει φανερὰ τὸ τί ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ ΘΕΛΗΣΙ ΤΟΥ, ὅταν ὑπάρξῃ καὶ ζωντανὴ κυκλοφορῇ μέσα στὴ ζωή του, ὅταν μελετήσῃ τοὺς νόμους τῆς ζωῆς, ὅταν λάβῃ τὴν ἐγκυρότητα τῆς γνώσεως καὶ τῆς πείρας, ὅταν ΠΙΣΤΕΨΗ στὸ σκοπό του καὶ στὴ δημιουργική του ἀποστολή!

Τὸ μακρὸν παρελθόν του, ἡ κάθε ὥρα ποὺ ἔζησε καὶ ζῇ, ποὺ εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται, ποὺ ἐμπνέεται καὶ σκέπτεται, ποὺ ἀποφασίζει καὶ ἐκτελεῖ, ὁ μοναδικὸς σύγχρονος Ἕλλην «ΑΡΧΗΓΟΣ — ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΤΗΣ», ὅλες οἱ ὧρες καὶ ὅλες οἱ στιγμές του, ὅλα, μᾶς δίδουν ὁλοκάθαρη τὴν μεγαλειώδη εἰκόνα τῆς πειθαρχημένης δράσεως καὶ τῆς δυνάμεως, ποὺ φέρνει ἡ θέλησι στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σημαντικωτέρα προσφορά του πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Νεολαίαν, ἀπὸ ὅλες τὶς πατρικὲς συμβουλές του καὶ παραινέσεις, εἶναι τὸ ἐμπνευσμένο παράδειγμα τῆς ζωῆς του, ποὺ τὴν ἄνοιξε διάπλατα καὶ τὴν παρέδωσε εἰς τὰ Ἑλληνικὰ νειᾶτα ὡς «πρωτοπόρο», ὡς «ὑπόδειγμα», ὡς «παράδειγμα»!

Τὸ «παράδειγμα» αὐτὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἡ θεληματικὴ ζωή του, παρουσιάζει ὅλα τὰ ἁγνότερα ἀποστάγματα τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τοῦ ἀτόμου, ὅλων ἐκείνων τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου, ποὺ τὰ ἐκαλλιέργησαν καὶ τὰ ἐμορφολόγησαν οἱ τόσοι ἱστορικοὶ αἰῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τὰ ἀνέδειξαν οἱ τόσες θυσίες τοῦ παραδειγματικοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γενεῶν, καὶ ἀποτελεῖ, γιὰ μᾶς τοὺς νέους, τὸ φωτεινὸ δίδαγμα, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ὁδηγῇ πρὸς τὸ δρόμο τῆς λυτρώσεως καὶ ἐξυψώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς μας.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἱστορικὴ «προσωπικότης» τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ μεγαλυτέρα καὶ πρακτικωτέρα προσφορά του, πού, μέσα ἀπ' αὐτήν, ξεπετιέται ὅλη ἡ ἀπέραντη στοργή του, ὅλοι οἱ μεγάλοι, οἱ Ἐθνικοὶ Ἑλληνικοὶ ὁραματισμοί του, γιὰ τὴν ἀνύψωσι τῆς νέας γενεᾶς, γιὰ τὴ δημιουργία «Μιᾶς Ἑλλάδας Νέας»!

Καὶ τὸ «παράδειγμα» τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ φανερώνει καὶ ἐπιδεικνύει τὸ τί μεγάλο καὶ σημαντικὸ ἀποτέλεσμα ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις, ὅταν ὑπάρξῃ πραγματικὴ καὶ ὅταν κατευθύνεται ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνθρωπίνης πείρας, ἂς χρησιμεύσῃ ὡς τὸ πληρέστερο «ὑπόδειγμα» καὶ ὡς «παράδειγμα» ἄξιο νὰ μᾶς διδάξῃ, νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ, καὶ νὰ μᾶς κατευθύνῃ πρὸς τὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ὀνείρων καὶ ὁραματισμῶν, ποὺ ἐπανέφερε εἰς τὴν ζωήν μας ὁ Δημιουργὸς — Ἀρχηγὸς τοῦ Νέου Κράτους.

Κάθε γυναῖκα εἶναι μητέρα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἑλληνίδες ποὺ εἶναι ἀληθινὲς γυναῖκες δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν πάρουν ὡς μητέρες τὴν ὑπόθεσι τῶν μαθητικῶν συσσιτίων Νὰ τὴν βοηθήσουν μ' ὅλη τὴ θαυματουργὸ δύναμι τῆς μητρικῆς τους στοργῆς.
Τὰ 200.000 ἄπορα Ἑλληνόπουλα θὰ ἔχουν τὸ συσσίτιό τους. Θὰ τοὺς τὸ ἐξασφαλίσῃ ἡ στοργὴ τῶν μητέρων ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Ένα Μνημόσυνον

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ

Νύχτα ξεκινοῦμε γιὰ τὴ Στάτιστα. Τὸ χάραμα — σὰν ἔπιασε καὶ πῆρε τ' αὐγινὸ ἀγέρι — μᾶς βρῆκε πάνου στὸ διάσελο, ὅπου ἦταν στημένες καμμιὰ κοσαριὰ καλύβες σαρακατσάνικες.

Μιὰ σαρακατσάνισσα ρίχνει κλαδὶ στὸ φοῦρνο, ὁ νέος γυιὸς τοῦ ἀρχιτσέλιγγα βγαίνει καὶ μᾶς φωνάζει στὸ καλύβι τους νὰ μᾶς φιλέψη.

Ὁ σύντροφός μου φχαριστᾶ καὶ τραβᾶ ἴσα κάτου μὲ τ' ἄλογο τὴ ρεματιά, ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶ ἀνάκαρδα ἀπὸ πίσω.

Ὁ ἥλιος βγαίνει πιὰ ὅταν μπαίνουμε στὸ φαράγγι τῆς Στάτιστας. Ἕνας πλατὺς δρόμος, μιὰ σωστὴ λεωφόρος μέσα στὸ δάσος, παίρνει πλάϊ ὅλα τοῦτα τὰ πανύψηλα τριγωνικὰ βουνά, κάνοντας κάθε τόσο στροφὲς σὰν ταντέλλα. Μιὰ χαρωπὴ ἠρεμία βασιλεύει παντοῦ. Μὰ ἔτσι ποὺ σιγοσιοῦνται κάποτε τὰ κλαδιά, θαρρεῖς πὼς ὅλο καὶ θὰ πεταχτῆ ἀπὸ μέσα τους κανένας ἀντάρτης. Μιὰ στιγμὴ ἡ φυλλοσκέπαστη λεωφόρος τελειώνει καὶ μᾶς βγάζει στὸ ξέγναντο.

Ρίχνω μιὰ ματιὰ γύρω μου.

Παντοῦ βουνά, βουνὰ πανύψηλα μὰ κι' ὄμορφα ἔτσι ποὺ δὲν εἶναι μήτε γυμνά, μήτε δάσος. Ἐπάνου σκόρπιες ἡ ὀξυὲς καὶ κάτου πιὸ πυκνὰ τ' ἀγριοβαλάνια. Ὅπως κάθουνται ξεχωριστά, τὸ καθένα, μοιάζουνε ἀπὸ μακριὰ σὰν στρατιῶτες, σὲ σχηματισμοὺς μάχης.

Κάτου στὸ ρέμα φαίνονται πιὰ τὰ καλυβόσπιτα τῆς Στάτιστας μέσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ θεόρατες λεῦκες ποὺ πιάνουν ὅλο τὸ φαραγγι. Πουθενὰ δὲν ἔχω δῆ τόσο ψηλόλιγνες λεῦκες σκέπτομαι: Μήπως ἆρά γε τραβοῦν πάνω ἀπ' τὸ φαράγγι γιὰ νὰ βροῦν ἥλιο; Ἢ μήπως θέλουν νὰ μοιάσουνε ὅλα τοῦτα τὴν ὀμορφιὰ τοῦ Καπετὰν Ζέζα; Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ πάει νὰ μοιάση τὸ ἄλλο; Οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθω μιὰ ποὺ ἡ ψυχή μου κάθεται συγκινημένη μπροστὰ στὴν τόσο ταιριαστὴ ὀμορφιά τους.

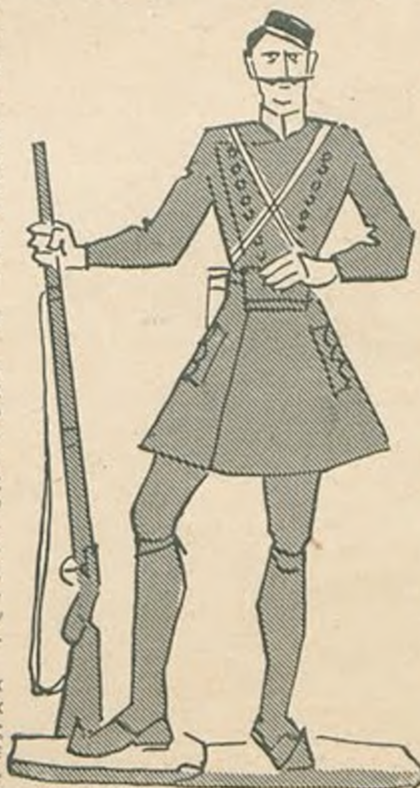
* * *

Τὸ βράδυ ἔμεινα μόνος μου στὸ χωριό. Ἡ ψυχή μου εἶναι βουρκωμένη κι' ἀνήσυχη. Ζητῶ καὶ μὲ πᾶνε στὸν τάφο του. Ἕνα χορταριασμένο μνῆμα μ' ἕνα σταυρὸ δίχως ὄνομα κι' ἀπὸ κεῖ στὸ σπίτι ποὺ σκοτώθηκε.

Ἐδῶ εἶχεν ἔρθει μὲ βροχὴ ἀπὸ τὸ Νάρετ ὁ Καπετὰν Μίκης Ζέζας μὲ τὰ παιδιά του καὶ κόνεψε. Κι' ὁ Μῆτρο Βλάχος, ὁ καπετάνιος ὁ Βούλγαρος, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς στὴ Στάτιστα, τὸν παίρνει εἴδησι καὶ πιάνει καὶ γράφει στοὺς Τούρκους στὸ Κουνοπλάτι ὅτι «ἐγὼ ὁ πρόεδρος τῆς Στάτιστας σοῦ καταδίνω πὼς ὁ καπετὰν Μῆτρο Βλάχος κατέβηκε καὶ κόνεψε στὸ χωριό μας».

Καὶ ξεκινοῦν διακόσιοι Τοῦρκοι ἀπο τὸ Κουνοπλάτι καὶ διακόσιοι ἀπ' τὴν Πρέσνιτσα καὶ ζώνουν τὴ Στάτιστα. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Καπετὰν Ζέζα ἀπὸ τὸ Ζέλοβο Ἠλίας Γκαδούσης καὶ καπετὰν Παῦλος Κύρου τοῦ λένε: «Σήκω καπετάνιο νὰ πᾶμε στὸ Ζέλοβο γιατὶ ἐδῶ εἶναι Τοῦρκοι κι' ὁ Καπετὰν Μῆτρο Βλάχος ὁ Βούλγαρος θὰ μᾶς προδώση».

Κι' ὁ Καπετὰν Ζέζας ἀψήφησε.

Σὲ λίγο μιὰ γυναῖκα ἔρχεται καὶ λέει πὼς οἱ Τοῦρκοι ἐζῶσαν τὸ χωριό. Σηκώθηκε τότε ὁ Ζέζας καὶ πῆγε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε τοὺς Τούρκους μέσα στὸ χωριὸ σκορπιστά. Καὶ ἀμέσως μηνᾶ στὰ καταλύματα νὰ εἶναι ἕτοιμοι καὶ νὰ μὴν κουνηθῆ κανείς. Σὲ λίγο ἔρχονται δυὸ γυναῖκες καὶ τοῦ λένε πὼς ὁ στρατὸς τραβοῦσε κατὰ τὸν ἀπάνου μαχαλᾶ καὶ ἂν θέλουν νὰ φύγουν. Ἔρχουνται κι' ἄλλες γυναῖκες ἀπὸ τὰ καταλύματα καὶ ρωτοῦν τί νὰ κάνουν. Καὶ σηκώνουνταν πιὰ οἱ Τοῦρκοι νὰ φύγουν, ὅταν κάτι Τουρκόγυφτοι γύρισαν πίσω, καὶ χτυποῦσαν γιὰ ψωμὶ στὸ σπίτι ποὔταν δίπλα ὁ Καπετὰν Μίκης Ζέζας ὅπου κρύβονταν ὀκτὼ παλληκάρια του. Καὶ καθὼς δὲν ἄνοιγαν ἀπὸ μέσα οἱ Τουρκόγυφτοι πήρανε πέτρες καὶ χτυποῦσαν τὴν πόρτα φωνάζοντας: «Νὰ κάψουμε τὸ σπίτι». Καὶ σὰν εἶδε πιὰ ὁ Καπετὰν Ζέζας πὼς τὰ παιδιά του κινδυνεύανε, σηκώνει τὸ ὅπλο καὶ βαρεῖ ἕναν Τουρκόγυφτο. Βαρεῖ κι' ὁ χωριανὸς ποὔνε δίπλα του. Ἀρχίζουν κι' ἀπ' τ' ἀντικρυνὰ καταλύματα καὶ βαροῦνε. Καὶ τότε φώναξεν ἡ σάλπιγγα κι' ὅλο τ' ἀσκέρι γύρισε πίσω. Καὶ βάσταξε ἡ μάχη ὡς ποὺ βράδυασε. Σὰ νύχτωσε πιά, σηκώθηκε ὁ Καπετὰν Ζέζας μὲ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὴ Στάτιστα νὰ φύγουνε. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινε τὴ σκάλα, μιὰ σφαῖρα ἀπ' ἀντίκρυ τὸν βρίσκει στὴ μέση, καὶ τοῦ τρύπησε τὸ κεμέρι καὶ μπῆκε στὸ πλευρό. «Τὸ καθῆκον μου τὄκανα», εἶπε καὶ φωνάζοντας ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του τοῦδωσε τὸ σταυρό, νὰ τὸν δώσουνε τῆς γυναίκας του, καὶ τὸ ντουφέκι του στὸ γυιό του, κι' εἶπε στὰ παιδιά του νὰ φύγουνε. Καὶ κεῖνος τραβήχτηκε κάτου στὸ κατώγι μέσα στὸν ἀχυρῶνα καὶ ξεψύχησε.

Ἔτσι πέθανε — στὶς 13 Ὀκτωβρίου — ὁ Παῦλος Μελᾶς, ὁ Καπετὰν Μίκης Ζέζας, τῆς Μακεδονίας ὁ Νεομάρτυρας.

Στ. Δούκας

Πολὺς λόγος γίνεται σήμερα γιὰ τὰ ὅπλα - παγίδες ποὺ οἱ ἐμπόλεμοι χρησιμοποιοῦν στὸν ἀγῶνα μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἐξαπατοῦν τὸν ἐχθρό τους. Ἄφθονα εἶναι τὰ ὅπλα αὐτὰ καὶ οἱ τρόποι ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν ἐποχή μας. Ὑπάρχουν τὰ πλοῖα - παγίδες, τὰ φρούρια - παγίδες, ποὺ εἶναι κρυμμένα μέσα σὲ δάση ἢ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ κλπ. Ὡστόσο τὴν πρώτη παγίδα τὴν ἐφεῦραν οἱ προϊστορικοὶ Ἕλληνες καὶ τὴν χρησιμοποίησαν στὴν πολιορκία τῆς Τροίας.

Εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴ μυθολογία ὅτι ὁ Πάρις, ὁ γυιὸς τοῦ βασιλῆᾶ τῆς Τροίας Πριάμου, ἀπήγαγε τὴν ὡραία Ἑλένη, γυναῖκα τοῦ βασιλῆᾶ Μενελάου.

Οἱ Ἕλληνες γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν προσβολὴ καὶ νὰ τιμωρήσουν τὸν ἄπιστο φίλο, ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς Τροίας. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια τὴν πολιορκοῦσαν χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ τὴν κυριεύσουν. Τότε ὁ πολυμήχανος βασιλῆᾶς τῆς Ἰθάκης, ὁ περίφημος Ὀδυσσεύς, ἐπρότεινε ἕνα ἔξυπνο σχέδιο στοὺς Ἕλληνας. Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ οἱ Ἕλληνες προσποιήθηκαν πὼς ἐγκατέλειπαν τὴν πολιορκία τῆς πόλεως καὶ ξαναγύριζαν στὴν πατρίδα τους. Στὸ στρατόπεδό τους ὅμως ἐγκατέλειψαν ἕνα τεράστιο ξύλινο ἵππο, τὸν Δούρειο λεγόμενο ἵππο, ὡς ἀφιέρωμα στοὺς Θεοὺς τῆς Τροίας. Ἐκεῖνοι ἔφυγαν καὶ κρύφτηκαν στὰ πλοῖα τους.

Οἱ Τρῶες ἐνθουσιασμένοι γιατὶ τὰ βάσανά τους τέλειωσαν, ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρουν τὸν ἵππο στὸ Ναό. Ἦταν ὅμως τόσο κολοσσιαῖος, ὥστε ἀναγκάσθησαν νὰ κατεδαφίσουν ἕνα μέρος τῶν τειχῶν τῆς Τροίας γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φέρουν μέσα στὴν πόλι τὸ ξύλινο ἄγαλμα. Ἔπειτα ἄρχισαν τὸ γλέντι. Μέσα ὅμως στὴν τεράστια κοιλιὰ τοῦ ξύλινου ἵππου, ποὺ ἦταν ἀδειανή, εἶχαν κρυφτῆ πολεμισταί. Αὐτοὶ βγῆκαν τὴ νύχτα, ἄνοιξαν τὶς πῦλες τῆς πόλεως κι' ἔδωσαν τὸ σημεῖο στοὺς κρυμμένους Ἕλληνας νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἔτσι κατελήφθη ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ἡ Τροία. Ὁ Δούρειος ἵππος εἶναι ἡ πρώτη καμουφλαρισμένη παγὶς ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ι. Ν. Β—ς

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ διήγηση τούτη, κατὰ τὴ γνώμη του, εἶχε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ν' ἀρέση: τὸ ἀναπάντεχο, τὸ φοβερό, τὴν κρίσιμη στιγμὴ — ἐκεῖ λόγου χάρη ποὺ τὸ φεγγάρι πηγαίνει νὰ βασιλέψη καὶ οἱ κουρσάροι στὰ σκοτεινὰ πιὰ καὶ μὲ ἀσφάλεια μποροῦνε νὰ κάμουν τὴν ἐπίθεσή τους — καὶ τελικὰ τὴν εὐχάριστη λύση, τὸ θρίαμβο τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀντρείας ἐνάντια στὶς σκοτεινὲς δυνάμεις... Τὸ θαῦμα, μὲ λίγα λόγια, θἄναι σὰν ἕνα μ υ σ τ ή ρ ι ο[1] μὰ σπαρταριστό, ξεσηκωμένο ἀπὸ τὴ ζωή. Κι' ὅπως ὁ τ υ π ι κ ά ρ η ς λέει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τὰ προσέξουν οἱ θεατές, τὸ ἴδιο κι' αὐτὸς τὴ στιγμὴ ποὺ διάλεξε σὰν τὴν πιὸ κατάλληλη, θάλεγε στὸ δοῦλο: «Πὲς στ' ἀρχοντόπουλο, τὸ γυιὸ τοῦ Ἀκρίτα Κομιτᾶ νὰ ὁρίση!». Ἡ παλατιανὴ πεῖρα τοῦ κὺρ Γρηγορᾶ εἶχε κατασταλάξει σ' ἕνα δόγμα: Τὸ κάθε πρᾶμα γιὰ νὰ κάμη ἐντύπωση χρειάζεται τὴν ἀνάλογη σκηνοθεσία.

Ὁ Γρηγόρης καθότανε λοιπὸν μπρὸς στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ περίμενε ἀνυπόμονα καὶ μὲ χτυποκάρδι νὰ τὸν καλέσουν. Οἱ σκέψεις του κομμένες, ἄταχτες, στριφογυρνοῦσαν σὰν εἰκόνες ἀπὸ βιβλίο ποὺ τὸ γυρίζει κανεὶς τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν προκάνει κἂν νὰ τὶς πάρη τὸ μάτι. Καὶ βέβαια ποὺ τὸ νοιώθει! Ἦταν ἡ κρισιμώτερη στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Διαλέγεις ἕνα δρόμο, ὁρίζεις ἕνα ἰδανικό, ὅπως λέμε, ἀφοῦ κάμης ὅλες σου τὶς ἑτοιμασίες, ὅ,τι περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι σου, παρουσιάζεσαι ὕστερα μπροστὰ στὴ Μεγαλειότητά Της τὴ Μοῖρα καὶ τὴ ρωτᾶς: «Θὰ μὲ βοηθήσης, κυρά; ἢ τί λές;». Ἐκείνη σὲ κοιτάζει καλὰ καλὰ ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ πόδια καὶ χωρὶς νὰ σοῦ δώση ἀπόκριση κλείνεται στὴν κάμαρά της γιὰ ν' ἀποφασίση... Περιμένεις... Νὰ βγάλης ἕνα συμπέρασμα ἀπὸ πρίν; Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο... Ἡ κυρὰ εἶναι τόσο παράξενη ποὺ μπορεῖ νἆσαι βέβαιος καὶ νὰ πέσης ἔξω..

Τέτοιες στιγμὲς γίνεται κανένας προληπτικός. Κοιτάζοντας τὸ φεγγάρι ὁ Γρηγόρης ἔλεγε: «Ἂν τώρα δὰ ἀμέσως σκεπαστῆ ἀπὸ κανένα σύννεφο εἶναι κακὸ σημάδι, ἂν τὸ ἀντίθετο ὅλα θἄρθοῦν βολικά».

Ἡ σάλα φωτιζότανε ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο πολυκάντηλο. Ἦσαν κι' ἐδῶ βαρειὲς σκαλιστὲς καρέκλες τοποθετημένες κοντὰ στὸν τοῖχο... Ἕνα μεγάλο ντιβάνι στρωμένο μὲ δερμάτι ἀγριου ζώου... «Ἴσως νἆναι λυκοτόμαρο...» σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης ψάχνοντας τὶς τραχειὲς τρίχες ποὺ εἶχαν ἕνα χρῶμα μελί. Ἀπὸ τὸ τρίκλινο ἔφτανε ὡς ἐκεῖ ὁ θόρυβος τῶν ἀρχόντων ποὺ ἔτρωγαν κι' ἔπιναν. Θἄθελε ἂν ἦταν μπορετὸ νὰ δῆ τοὺς φίλους του αὐτὴ τὴ στιγμή... πῶς κάθονται... τί κάνουν...

Ξαφνικὰ ἄκουσε ὁμιλίες κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δυὸ δοῦλοι τοῦ Ἔπαρχου εἶχαν σταθῆ ἐκεῖ καὶ κουβέντιαζαν. Χωρὶς νὰ θέλη ἄκουσε τὸ τί λέγανε κι' ἔμαθε, ἔτσι τυχαῖα, πράματα πολὺ σπουδαῖα δίχως ἄλλο!

— Καὶ δὲ φοβήθηκες μὴ σὲ δοῦνε; ρωτοῦσε ὁ ἕνας.

— Πῶς νὰ μὲ δοῦν;... Ὁ Φωκᾶς εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος μου... Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο... τὸν καλόγερο... αὐτός, ἀδερφέ μου, σὲ κοιτάζει μέσ' στὰ μάτια καὶ δὲ σὲ βλέπει.. Τέτοιον ἀλλοπαρμένον ἄνθρωπο δὲν ἔχω ἀπαντήσει ποτές μου..

— Λοιπόν, λοιπόν...τὸν ἔκοψε ὁ πρῶτος ἀνυπόμονος.

— Ναί... καθὼς τοὺς παρακολουθοῦσα λοιπὸν παραμερίζοντας λιγάκι τὸ βῆλο, τί νὰ δῶ!

— Τί, τί; Θὰ μὲ κάνης νὰ σκάσω!

— Τὸ Δομέστικο νὰ γονατίζη καὶ νὰ μένη ἔτσι κάμποση ὥρα ἀμίλητος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, πολὺ ταπεινωμένος, σὰ νὰ βρισκότανε μπροστὰ σὲ ξαγορεφτή. «Τί θέλεις, παιδί μου;» ρώτησε ὁ καλόγερος... «Τὴν εὐλογία σου, πατέρα» ἀποκρίθηκε κεῖνος.... «Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ πῶς φεύγουμε αὔριο. Τὸ βασιλικὸ πλοῖμο, ποὺ θὰ μᾶς πάη στὴ βασιλεύουσα, βρίσκεται στὸ λιμάνι... Ὁ καραβοκύρης παρουσιάστηκε σήμερα καὶ μοὔδωσε αὐτὸ τὸ πιττάκι ἀπὸ μέρους τοῦ Νικηφόρου. Εἶναι γιὰ τὴν ἁγιότητά σου». «Ὁ Θεὸς μαζί του!» εἶπε ὁ καλόγερος κι' ἔκαμε τὸ σημάδι τοῦ σταυροῦ. «Μεγάλες δοκιμασίες τοῦ φυλάει ὁ Κύριος... Πρέπει νὰ σταθοῦμε ὅλοι στὸ πλευρό του... νὰ τοῦ δώσουμε τὸ χέρι στὴ δύσκολη στιγμὴ γιὰ νὰ μὴν πέση καὶ χαθῆ γιὰ πάντα!».

Ὕστερα σοῦ ὁρκίζομαι, πρόστεσε ὁ δοῦλος, ναί, μὰ τὸ λόγο ποὺ ἔχω νὰ δώσω στὸ Θεό, τὸ πρόσωπο τοῦ καλόγερου ἄλλαξε, λίγνεψε, ἔγινε σὰν ἀπόκοσμο καὶ εἶπε τὰ λόγια τοῦτα μὲ παραλλαγμένη φωνὴ ποὺ θαρρεῖς καὶ δὲν ἦταν ἡ δική του: «Ὁ Σατανᾶς ἔρχεται κοντά του κρατῶντας στὰ καταραμένα χέρια του τὸ στέμμα τῆς οἰκουμένης!»

— Τὸ εἶπε αὐτό; Τὸ εἶπε αὐτό;

— Ναί, ναί, δὲ σοῦ παραλλάζω λέξη...

Ἄ! ἔκαμε τότε ὁ Δομέστικος καὶ τινάχτηκε ἀπάνω... Γύρισε ὁλοῦθε σὰ νὰ φοβόταν μὴν ἄκουσε κανεὶς καὶ εἶδα μιὰ στιγμή, σὰν μιὰν ἀστραπή, θαρρεῖς, τὸ πρόσωπό του ἀλλαγμένο ὁλότελα... μὰ ἀπὸ τρόμο ἢ ἀπὸ ἄγρια χαρὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω.... κι' οὔτε μπόρεσα ν' ἀκούσω περισσότερα. Ἔφυγα εὐτὺς μπουσουλῶντας στὰ τέσσερα... «Κακομοίρη Θεόδουλε», εἶπα μέσα μου, «ἂν τύχη καὶ σὲ δοῦνε, πᾶς χαμένος!»

— Μὴν πῆς σὲ κανένα τίποτα.

— Τρελλάθηκα, θαρρεῖς; Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνω τάχα πῶς αὐτὸ εἶναι μεγάλο μυστικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ κοστίση τὴ ζωή μου;

Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπή...

— Ἔτσι λοιπόν... τὸ στέμμα τῆς οἰκουμένης!... Λὲς νὰ προφήτεψε ὁ καλόγερος;...

— Ἐμ δὲ χρειάζεται δὰ καὶ προφητεία... Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πὼς ὁ βασιλιᾶς πεθαίνει... Μπορεῖ νὰ πέθανε κιόλας...

— Ἔ καλὰ κι' ὁ γιός του καὶ διάδοχος Ρωμανός;

— Χμ... αὐτὸς μάτια μου... Νὰ σοῦ πῶ... Προχτὲς ἄκουσα τὸν Ἔπαρχο...

— Μωρὲ σὺ ὅλα τ' ἀκοῦς... τὸν ἔκοψε μὲ θαυμασμὸ ὁ ἄλλος.

— Ἀφοῦ δὲ μοῦ τὰ λένε τί νὰ κάνω; Ἐξ ἄλλου μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶμαι καὶ ὁ ἔμπιστος τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

Γέλασαν δυνατά.

«Τί ἀδιαντροπιά!» σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης κι' ἔσφιξε τὶς γροθιές του ἀπὸ θυμό. Ὡς τόσο δὲν μπόρεσε νὰ μάθη περισσότερα, γιατὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πρωτοσπαθάρη ἐρχότανε κατὰ τὴ μεριὰ κείνη καὶ οἱ δοῦλοι εὐτὺς μάκρυναν μὲ γοργὰ βήματα καὶ χάθηκαν ἀνάμεσα στὰ μαῦρα ἀκίνητα δένδρα.

Τὰ λόγια τους ὅμως ἀντιλαλοῦσαν στ' αὐτιὰ τοῦ Γρηγόρη σὰν κραυγὴ ποὺ ἀκούεται ξαφνικὰ σὲ σιωπηλὲς βουνοπλαγιὲς καὶ ἡ μιὰ τὴν πετάει στὴν ἄλλη γιὰ κάμποση ὥρα... «Ὁ Νικηφόρος... τὸ στέμμα τῆς οἰκουμένης... ὁ Σατανᾶς...»

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Γρηγόρης καθόταν μπρὸς στὸ παράθυρο.

[1] Μυστήρια: δράματα μὲ ὑπόθεση θρησκευτικὴ ποὺ συγκινοῦσαν πολὺ τὸν μεσαιωνικὸ κόσμο.

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων: Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός. Τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν.

Μὲ τὴν φράσιν τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου «τὰ ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ» ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς παρηγορεῖ καὶ συγχρόνως μᾶς δίνει τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἂν καὶ ἡ αἰώνιος σωτηρία εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον διὰ τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τούτοις γίνεται πολὺ εὔκολος μὲ τὴν βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ Θεοῦ. Ἑπομένως ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὴν βοήθειαν αὐτοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῇ. Ἀλλὰ πῶς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπιτύχῃ τὴν βοήθειαν αὐτήν; Ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπιθυμεῖ νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλους τοὺς βοηθεῖ πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ πρέπει καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ ἄξιος δι' αὐτό. Πρέπει νὰ συμμορφώνεται πρὸς τὰς διδασκαλίας του καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰλικρινῶς. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ πράγματα πρέπει νὰ τὰ ἐκτελοῦμε καθ' ὅλην μας τὴν ζωήν. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Χριστὸν ἀλλὰ πρέπει τὴν πίστιν αὐτὴν νὰ τὴν πιστοποιοῦμεν μὲ τὰ ἔργα μας.

Ὅταν πιστεύσωμεν εἰς τὴν θείαν του διδασκαλίαν, τότε ἡ χάρις τοῦ ἐπουρανίου μας πατρὸς γίνεται ὁ παντοδύναμος προστάτης καὶ σύμμαχός μας. Διότι τότε πλέον (ἀφοῦ πιστεύσωμεν) ἔχομεν νὰ κάμωμεν σκληροὺς ἀγῶνας ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Ἔχομεν νὰ διατρέξωμεν ὅλον τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον μας κάμνοντες ἔργα θεάρεστα καὶ μορφωνόμενοι μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἁγίας μας ἐκκλησίας. Ὁ Θεὸς τότε μᾶς ἐνισχύει, μᾶς δίδει τὴν δύναμιν νὰ ἐξέλθωμεν νικηταί. Ὁ μέγας ἀπόστολος τῆς Ἐκκλησίας μας Παῦλος μᾶς πείθει εἰς τοῦτο μὲ τὴν θείαν του φράσιν: «Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία ἐπερίσσευσεν ἡ Χάρις». Δηλαδὴ βεβαιώνει τοὺς ἀνθρώπους ὅτι μὲ τὴν θείαν χάριν ἀσφαλῶς θὰ σωθοῦν ἐὰν βέβαια τὸ θελήσουν. Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος δὲν εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο παράδειγμα; Αὐτὸς ποὺ ἦταν ὁ πιὸ μεγάλος διώκτης τῆς Ἐκκλησίας δὲν μετεβλήθη μὲ τὴν θείαν Χάριν εἰς τὸν καλύτερον κήρυκα καὶ διδάσκαλον αὐτῆς;

Λοιπὸν ἂς ἔχωμεν θάρρος. Ἂν καὶ εἴμεθα ἀσθενεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ μποροῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν σωτηρίαν μας. Ἀρκεῖ μόνον νὰ θελήσωμεν αὐτὸ εἰλικρινῶς. Ἀρκεῖ μόνον νὰ πεισθῶμεν ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ».

ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΚΡΙΤΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Μέσα στὸν κύκλο τῶν ἀκριτικῶν θρύλων σπουδαία βέβαια θέσι κατέχει κι' ὁ θρῦλος τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ, ποὺ τὸν συναντᾶμε στὸ ὁμώνυμο δημοτικὸ τραγοῦδι.

Ἡ ὑπόθεσί του εἶναι παρμένη ἀπ' τὴν οἰκογενειακὴ στοργή. Τὴ στοργὴ τῆς μητέρας πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν πρὸς τὴ μητέρα. Ὁ θρῦλος αὐτός, σὲ διάφορες ἐκδόσεις, εἶναι διαδεδομένος σ' ὅλη τὴ χερσόνησο τοῦ Αἵμου καὶ πολλοὶ κατὰ καιροὺς ὑπεστήριξαν ὅτι εἶναι δημιούργημα τοῦ σέρβικου ἢ τοῦ βουλγάρικου λαοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι σωστὸ καὶ τὶς γνῶμες αὐτὲς τὶς ἀντέκρουσε ὁ μεγάλος Ἕλλην λαογράφος, ὁ Ν. Γ. Πολίτης, σὲ μιὰ πραγματεία του ποὺ τυπώθηκε στὰ 1885. Τὴ γνώμη αὐτὴ τοῦ Πολίτη παραδέχτηκαν πολλοί, μαζὶ μ' αὐτοὺς δὲ κι' ὁ Βούλγαρος καθηγητὴς Ἰβὰν Σισμάνωφ, ποὺ δημοσίεψε καὶ μεγάλη μονογραφία γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε πῶς τὸ τραγούδησε ὁ λαός μας:

Μάνα μὲ τοὺς ἐννιά σου γυιοὺς καὶ μὲ τὴν μιὰ τὴν κόρη
τὴν κόρη τὴ μονάκριβη τὴν πολυαγαπημένη
τὴν εἶχες δώδεκα χρονῶν κι' ὁ ἥλιος δὲν τὴν εἶδε
στὰ σκοτεινὰ τὴν ἔλουζες στ' ἄφεγγα τὴ χτένιζες
στ' ἄστρι καὶ τὸν Αὐγερινὸ ἔπλεκε τὰ μαλλιά της.

Μιὰ μέρα ὅμως «προξενητάδες ἤρθανε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα» καὶ ζήτησαν τὴν μονάκριβη Ἀρετὴ σὲ γάμο. Ὅλοι ἀρνήθηκαν νὰ τὴ δώσουν, ὅλοι ἐκτὸς ἀπ' τὸν Κωνσταντῆ.

Μάνα μου κι' ἂς τὴ δώσωμε τὴν Ἀρετὴ στὰ ξένα...
...Ἂν πᾶμε μεῖς στὴν ξενητειὰ ξένοι νὰ μὴν περνοῦμε.

Ἡ μητέρα ἐπέμενε νὰ μὴ δώσουν τὴν κόρη. Ὁ Κωνσταντῆς ὅμως κάνει τρομερὸ ὅρκο στὴ μητέρα, λέγοντας:

Βάνω τὸν οὐρανὸ κριτὴ καὶ τοὺς ἁγιοὺς μαρτύρους
ἂν τύχῃ κι' ἔρτῃ θάνατος, ἂν τύχῃ κι' ἔρτῃ ἀρρώστεια
ἂν τύχῃ πίκρα γιὰ χαρά, ἐγὼ νὰ σοῦ τὴ φέρω...».

Τέλος κατώρθωσε νὰ τοὺς πείσῃ ὅλους καὶ παντρέψαν τὴν ὄμορφη κόρη. Μὰ οἱ προβλέψεις τῆς μητέρας ἐπαλήθεψαν. «Ἤρθανε χρόνοι δίσεχτοι καὶ μῆνες ὠργισμένοι, κι' ἔπεσε τὸ θανατικὸ κι' οἱ ἐννιὰ ἀδερφοὶ πεθάναν...» λέγει ὁ θρῦλος. Τώρα ἡ μητέρα τοῦ Κωνσταντῆ κλαίει ἀπάνω στὸν τάφο τῶν νεκρῶν γυιῶν της καὶ περισσότερο στὸν τάφο τοῦ Κωνσταντῆ, τὸν ὁποῖο καὶ ἀναθεματίζει. Πῶς θὰ τῆς ἐκτελέσῃ τώρα τὴν ἐπιθυμία; Πῶς θὰ ξαναφέρῃ τὴν ὄμορφη Ἀρετὴ κοντὰ στὴ δύστυχη κι' ἔρημη μάνα; Καὶ τὸ τραγοῦδι συνεχίζει:

Ἀπὸ τὸ μυριανάθεμα καὶ τὴ βαρειὰ κατάρα
ἡ γῆς ἀναταράχτηκε κι' ὁ Κωνσταντῆς ἐβγῆκε.
Κάνει τὸ σύννεφο ἄλογο καὶ τ' ἄστρο χαλινάρι
καὶ τὸ φεγγάρι συντροφιὰ καὶ πάει νὰ τῆς τὴν φέρῃ...

Ἔτσι ἔφτασε στὴ μακρινὴ χώρα, στὴν «πικρὴ ξενητειὰ» καὶ πάει στὸ σπίτι τῆς ἀδερφῆς του. Ἐκείνη, ὅταν τὸν βλέπῃ κι' ἀκούῃ πῶς θέλει νὰ τὴν πάρῃ νὰ πᾶνε στὸ πατρικὸ σπίτι, ἀνησυχεῖ. Ὁ Κωνσταντῆς ὅμως τὴν καθησυχάζει, τὴν παίρνει στὸ ἀέρινο ἄλογο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ θρῦλος καθρεφτίζει ὅλη τὴν ἀσύλληπτη μεγαλοπρέπεια τῆς λαϊκῆς φαντασίας τῆς φυλῆς μας. Μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξι ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ ὁ θρῦλος τοῦ «Νεκροῦ ἀδελφοῦ» νὰ εἶναι ἑλληνικός. Στὸ δρόμο ποὺ γυρίζουν ὅλα τὰ ὄντα κι' ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως παραξενεύονται καθὼς βλέπουν τὸ περίεργο φαινόμενο μιᾶς ὡραίας κόρης συντροφιὰ μ' ἕναν πεθαμένο. Ἔτσι τὰ πουλιὰ ρωτιοῦνται μεταξύ τους:

...Ποιὸς εἶδε κόρην ἔμορφη νὰ σέρνῃ ὁ πεθαμένος;..

Ἡ Ἀρετὴ ποὺ ἀκούει ὅλον αὐτὸ τὸν ψίθυρο καθὼς περνοῦν, ρωτάει:

Ἄκουσες Κωνσταντῖνε μου τί λένε τὰ πουλάκια;

Κι' ὁ Κωνσταντῆς στενοχωρημένος ἀπαντάει:

Πουλάκια εἶν' κι' ἂς κελαϊδοῦν, πουλάκια εἶν' κι' ἂς κλαῖνε.

Ἡ κόρη ὅμως δὲν βρίσκει ἀρκετὴ τὴ δικαιολογία αὐτὴ καὶ κοιτάζει καλλίτερα τὸν ἀδερφό της. Στὶς ἐρωτήσεις της «γιατὶ μυρίζει λιβάνι», «γιατὶ εἶναι τόσο ὠχρός», ἐκεῖνος ἀπαντάει μὲ ἀοριστίες, πὼς τάχα συνάντησε στὸ δρόμο ἕναν παπᾶ καὶ τὸν λιβάνισε κι' ἄλλα τέτοια. Ὥσπου μόλις φτάνουν στὸ νεκροταφεῖο τοῦ τόπου τους, ὁ Κωνσταντῆς ἐξαφανίζεται, ξαναμπαίνοντας στὸ μνῆμα του. Ἡ κόρη πηγαίνει μόνη στὸ πατρικὸ σπίτι ἀλλὰ τὰ βρίσκει ὅλα κατεστραμμένα. Τὸν κῆπο, τὰ δέντρα καὶ κάθε ἄλλο ποὺ ἡ ὕπαρξίς του πρὶν ἔδειχνε τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας. Χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κράζοντας τὴ μητέρα της. Καὶ τὸ συγκινητικὸ τραγοῦδι τελειώνει:

«Κατέβηκ' ἀγκαλιάστηκαν καὶ πέθαναν κι' οἱ δυό».

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι ἴσως ἕνα ἀπ' τὰ λίγα τραγούδια ποὺ ὑπάρχουν στὴν παγκόσμιο δημοτικὴ λογοτεχνία νὰ δείχνουν σὲ τόσο ἀσύλληπτα μεγάλο βαθμὸ τὸν πόνο καὶ τὴ στοργὴ τῆς μητέρας. Μ' ἀκόμα εἶναι ἴσως τὸ μοναδικὸ τραγοῦδι ποὺ μέσα στοὺς στίχους του τόσο ὄμορφα, τόσο ζωηρὰ καθρεφτίζεται ἡ συμφορά, ἡ καταστροφὴ μιᾶς οἰκογενείας. Οἱ λογοτεχνικές του ἀρετὲς εἶναι ἴσες μὲ τὶς ἀρετὲς τῶν τόσων δημιουργημάτων τῆς φυλῆς μας, ποὺ παρουσιάσαμε στὶς προηγούμενες σελίδες. Καθαρὰ νοήματα. Αἴσθημα δυνατό. Ζωηρὲς εἰκόνες καί, τὸ σπουδαιότερο, λυρισμὸ γάργαρο ἀπ' τὴν ἀστείρευτη πηγὴ τῆς λαϊκῆς ψυχῆς.

Δ. ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ἔβλεπε ὁ λαός μας τὰ νειᾶτα δὲν ἔχουμε παρὰ ν' ἀκούσουμε τὸ δημοτικὸ τραγούδι ποὺ εἶναι ὁ πιὸ γνήσιος «πομπὸς» τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Στὴ σημερινή μας μελέτη θὰ περιοριστοῦμε στὴν περίοδο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς «Μέσους χρόνους» μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπ' τὸν τουρκικὸ ζυγό. Εἶναι τὰ χρόνια ποὺ τὴ νύχτα τῆς σκλαβιᾶς σκίζουν οἱ φλόγες τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα. Στὰ χρόνια αὐτὰ ἡ Πατρίδα μας ἡ πανάρχαια μὰ καὶ αἰώνια Νέα δημιούργησε τὴ νεώτερη παράδοσι, τὴ νέα γλῶσσα, τὸ δημοτικὸ τραγούδι. Στὸ δημοτικὸ τραγούδι ἡ ἰδέα τῶν νειάτων κυριαρχεῖ. Τὰ νειᾶτα γιὰ τὸ λαό μας εἶναι ἡ λεβεντιὰ καὶ γι' αὐτὴν κρούει τὶς χορδὲς τῆς γλυκειᾶς καὶ πολυφωνικῆς λύρας του. Ὁ λαός μας γεννημένος κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιχτογάλανο οὐρανὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Φοίβου εἶναι λαὸς μὲ νέα ψυχή, λαὸς γεμᾶτος αἰσιοδοξία. Πιστεύει στὴ ζωή, στὴν ἀξία της, στὴν ἀκατάλυτη ἀλήθεια της. Διψάει γιὰ ζωντάνια, γιὰ δρᾶσι, γιὰ ὀμορφιὰ καὶ παλληκαριά. Τὸ θάνατο, τὰ γηρατειὰ καὶ τὸ μαρασμὸ τὰ μισεῖ. Καλεῖ τὰ νειᾶτα στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς:

> Χαρῆτε νιοί, χαρῆτε νιὲς κι' ἡ μέρα ὁλοβραδιάζει,
> Κι' ὁ χάρος τὶς ἡμέρες μας μιὰ - μιὰ τὶς λογαριάζει.

Τὸν νέον ὁ λαός μας τὸν λέει λεβέντη, ἀντρειωμένον, παλληκάρι. Τὴ νέα τὴ λέει λυγερή. Καὶ λεβέντη ὅταν λέγη ἐννοεῖ κάθε νέο κι' ὥριμο ἀκόμα ἄνδρα. Μὰ ἐμεῖς στὴ μελέτη μας τούτη θὰ περιοριστοῦμε στὸ παιδὶ καὶ στὸν ἔφηβο, στὴν ἡλικία ποὺ ἔχουνε οἱ Σκαπανεῖς κι' οἱ Φαλαγγῖτες μας.

Ὡς μεγαλύτερο χαμὸ ὁ λαός μας θεωρεῖ τὸ χαμὸ ἑνὸς νέου. Τὰ σπαρακτικώτερα μοιρολόγια εἶναι τὰ ἀφιερωμένα στὸ θάνατο τῶν παιδιῶν. Σ' ἕνα μοιρολόγι ἀναφέρονται τρεῖς ποταμοὶ ποὺ χωρίζουνε τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὴ ζωή, μά:

> κι' ὁ τρίτος ὁ φαρμακερὸς τὴ μάνα ἀπ' τὰ παιδιά της

Ἄλλοῦ ὁ νέος κι' ὁ χάρος παλεύουνε. Ἐννιὰ φορὲς ὁ νέος βάζει τὸ χάρο κάτω. Στὸ τέλος ὁ χάρος πιάνει τὸ νέο ἀπ' τὰ μαλλιὰ ποὺ συμβολίζουν τὴ δύναμι καὶ τὸν νικᾶ. Δηλαδὴ τὰ νειᾶτα ἀντιστέκονται στὸ θάνατο, δὲν πέφτουνε γρήγορα.

Ἀλλοῦ ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς διαμαρτύρεται γιὰ τὸ χαμὸ τῶν νέων, τοῦ ἄνθους τῆς ζωῆς:

> Δὲν εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο παραλογιὰ μεγάλη
> νὰ στέκουν τὰ παλιόδεντρα καὶ τὰ σαρακιασμένα,
> νὰ πέφτουνε τὰ νιόδεντρα μὲ τ' ἄνθη φορτωμένα;

Ἡ μάνα σκυμμένη πάνω ἀπ' τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ της ἀφήνει τὴν ψυχή της νὰ ἁπλώνεται σὲ γλυκὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος:

> Κάμε Χριστὲ καὶ Παναγιά, καὶ θρέψε τὸ παιδί μου,
> νὰ μεγαλώσῃ, νὰ θραφῇ καλὸ παιδὶ νὰ γίνῃ.
> Τύχη χρυσῆ ἂς τοῦ δίνεται καὶ φώτισι μεγάλη,
> νὰ μάθῃ γράμματα πολλὰ καὶ φρόνιμο νὰ γίνῃ...

Τὶς μεγαλογιορτές, Χριστούγεννα καὶ Πάσχα, ὅταν λένε τὰ κάλαντα, εὔχονται γιὰ τὸ μικρὸ γυιὸ ἀρχίζοντας:

> Κυρά, ἔχεις ὄμορφο μικρό, στὸ μόσκο ἀναθρεμμένο,
> τὸ λούζουν τὸ στολίζουνε, στὸ δάσκαλο τὸ στέλνεις...

Γιὰ τὸ μεγάλο γυιό:

> Ἔλα κι' ἂς τὸ παινέσουμε τοῦτο τὸ παλληκάρι,
> ὁπούχει πλάτες γι' ἄρματα κι' ἁρμοὺς γιὰ τὸ λιθάρι
> καὶ χέρια γοργογύριστα νὰ ρίχνουν τὴ σαΐτα...

Γιὰ τὴ θυγατέρα:

> Μάνα, τὴ θυγατέρα σου, τὴ μικροκανακάρα,
> τὴν ἔλουζες, τὴ χτένιζες, στὰ σύννεφα τὴν κρύβεις...

Ὀμορφιὰ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀναζητᾶ ὁ λαός μας στὰ νειᾶτα. Μὰ μαζὶ μὲ τὴν ὀμορφιὰ πρέπει νᾶναι κι' ἡ ἀντρειοσύνη.

> Τρία πουλιὰ λαλοῦσαν ψηλὰ στὸν οὐρανό·
> ποιὸς θέλει κι' ἀγαπάει νὰ σέρνῃ τὸ χορό,
> Πρέπει νὰ εἶναι λεβέντης καὶ νᾶναι κι' ὄμορφος,
> νάχῃ τὰ μάτια μαῦρα, τὸ μπόϊ του ψηλό,
> νὰ σειέται, νὰ λυγιέται σὰν τὸν βασιλικό.

Στὰ ἀκριτικὰ τραγούδια, τὰ ἀφιερωμένα στοὺς ἀνδρείους ὑπερασπιστὲς τῶν συνόρων τοῦ μεγάλου Βυζαντινοῦ κράτους ποὺ μάχονται μὲ τοὺς Σαρακηνοὺς βαρβάρους τῆς Ἀνατολῆς, ἀναφέρουνται νέα ἀκριτόπουλα.

> Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς κι' ὁ Ἀλέξης ὁ ἀντρειωμένος
> καὶ τὸ μικρὸ βλαχόπουλο, ὁ καστροπολεμίτης...

Στὸν μεγάλο καὶ ἱερὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία, τὰ παιδιὰ μόλις μπορούσανε καὶ σηκώνουνε ντουφέκι στὰ χέρια λαβαίνανε μέρος στὸν πόλεμο. Ἡ τρισένδοξη ἱστορία μας ἀναφέρει ἄπειρες περιπτώσεις παιδιῶν, ἐφήβων καὶ μικρῶν ἀκόμα. Ὁ γυιὸς τοῦ Λάμπρου Τζαβέλλα, ὁ Φῶτος, ἀντικρύζει ἄφοβα τὴ λύσσα τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ὁ Μιαούλης 16 χρονῶν ἀκόμα βγῆκε κουρσάρος. Καὶ πόσα ἀκόμη... Οἱ καπετανέοι εἴχανε κοντά τους μικροὺς ἀνεψιούς τους ἢ ἄλλους ποὺ τοὺς λέγανε ψυχογυιούς. Αὐτοὶ τοὺς δίνανε σὰν πεθαίνανε τὴν ἀρχηγία καὶ τὰ δοξασμένα μπαρουτοκαπνισμένα ὅπλα τους.

> Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε κι' ὁ Δῆμος παραγγέλλει:
> Σύρτε παιδιά μου στὸ νερό, ψωμὶ νὰ φᾶτε ἀπόψε,
> κι' σὺ Λαμπράκη μου ἀνηψιέ, ἔλα κάτσε κοντά μου,
> νὰ σοῦ χαρίσω τ' ἄρματα νὰ γίνῃς καπετάνιος.

Στὸ Σούλι ἦταν γενικὸς κανόνας νὰ πολεμοῦνε ὅλοι, γέροι, νέοι, γυναῖκες καὶ παιδιά. Νὰ τί λέει ἕνα Σουλιώτικο τραγούδι:

> Ἐδῶ εἶν' τὸ Σοῦλι τὸ κακὸ ἐδῶ εἶν' τὸ κακο-Σοῦλι
> ποὺ πολεμᾶν μικρὰ παιδιά, γυναῖκες μὲ τοὺς ἄνδρες.

Κακὸ Σούλι λέγοντας ἐννοεῖ βέβαια τὸ βασανισμένο Σούλι. Ἡ Λενιὼ τοῦ Μπότσαρη, 15 χρονῶν κορίτσι, πολεμάει στὴ μονὴ τῶν Ἀγράφων, ὅταν καταστράφηκε τὸ Σούλι:

> Σκλαβώθηκαν οἱ ὀρφανές, σκλαβώθηκαν οἱ μαῦρες
> κι' ἡ Λένη δὲν ἐπέρασε, δὲν τὴν ἐπῆραν σκλάβα.
> Μόν' πῆρε δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ κορφοβούνια,
> σέρνει τουφέκια σισανὲ κι' ἐγγλέζικα κουμπούρια,
> ἔχει καὶ στὴ μεσούλα της σπαθὶ μαλαματένιο.

Ὅταν σκοτώθηκε ὁ ἀδελφός της Γιαννάκης ἔφυγε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ θεῖο της Νίκζα, κοντὰ στὸν Ἀχελῶο ποταμό.

Σ' ἕνα κλέφτικο τραγούδι ἀναφέρεται πῶς ἐνῷ οἱ ἄλλοι κλέφτες χορεύανε καὶ γλεντούσανε, τὸ μικρὸ κλεφτόπουλο ὀνειρεύεται δόξες καὶ τρόπαια:

> Κι' ἕνα μικρὸ κλεφτόπουλο δὲν παίζει δὲ χορεύει,
> μόν' τ' ἄρματα συγύραγε καὶ τὸ σπαθὶ τροχάει.
> Τουφέκι μου περήφανο, σπαθί μου παινεμένο,
> Πολλὲς φορὲς μὲ γλύτωσες, βόηθα καὶ τούτην ὥρα,
> νὰ σ' ἀσημώσω μάλαμα νὰ σὲ σμαλτώσω ἀσῆμι.

Οἱ μανάδες καμαρώνουν τὰ παιδιά τους:

> Νάσουνα πετροπέρδικα ν' ἀνέβαινες στὰ πλάγια
> ν' ἀγνάντευες τὸ γιόκα μου μπροστὰ στὰ παλληκάρια.

Ἄλλο τραγούδι ἀναφέρει τὴ σκληρὴ κι' ἀπάνθρωπη ἐκείνη τακτικὴ τῶν Τούρκων, τὸ παιδομάζωμα:

> Γράμμα τρανὸ μοῦ στείλανε, φερμάνι ἀπ' τὸ Ντοβλέτι,
> νὰ στείλω νιοὺς νὰ γίνουνε γεννίτσαροι στὴν Πόλη,
> νάχουνε ἄλλο Θεό, Χριστὸ νὰ μὴν πιστεύουν...

Κι' ἐξακολουθεῖ ἡ περιγραφὴ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν αὐτῶν ὥστε νὰ γίνουν σκληροί, αἱμοχαρεῖς πολεμισταὶ τῶν πατέρων τους.

Μὰ τὸ δημοτικὸ τραγούδι στρέφεται κι' ἀλλοῦ. Κάπου μακαρίζονται οἱ νέοι τῶν βουνῶν ποὺ ζοῦνε ἀνάμεσα στὴν ὄμορφη φύσι.

> Χαρὰ στοὺς νιοὺς ποὺ γεύονται ἀπάνω στὴ μαδάρα
> καὶ τρῶν τὴν πάχνη τοῦ χιονιοῦ, τὸ δροσερὸ ἀέρι
> καὶ κάνουν ὄψι ὄμορφη ὡς εἶν' τὸ πορτοκάλι.

Κ. Κλ.

Μορφὲς τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος.

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ Π. ΦΑΡΜΑΚΗΣ

Ἀνάμεσα στὶς ἐκλεκτότερες ἡρωϊκὲς μορφὲς καὶ φυσιογνωμίες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος μας, ποὺ ἀγωνίστηκαν καὶ ἔδωσαν ζωὴ καὶ περιουσία, γιὰ νὰ στήσουν τὸ φάρο τῆς Ἐλευθερίας περιφανῆ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν τάφων τῆς δουλείας, ξεχωρίζει ἡ ἀντρειωμένη μορφὴ τοῦ ἥρωα τῆς χιλιοτραγουδημένης Ρούμελης, τοῦ Ἰωάννου Παν. Φαρμάκη.

Γεννήθηκε στὴ Βοϊτσὰ τῆς Ναυπακτίας τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1801, καὶ σὲ ἡλικία 8 ἐτῶν ἔμεινεν ὀρφανός. Στὴν Ἀρτοτίνα, κοντὰ στὸ θεῖο του, ἐφημέριο Παπαθεοχάρη, πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα.

Ζωηρὸς καὶ ἀπειθάρχητος, ὅπως εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ ζήση κάτω ἀπὸ τὸ στενὸ ὁρίζοντα τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὶς σχολαστικὲς παρατηρήσεις τοῦ Παπαθεοχάρη. Τὰ στήθη του τὰ φουσκώνει καὶ τὰ κεντρίζει ἕνα ἀκατανίκητο πάθος γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγαπημένης του πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὸ πᾶν. Τὰ μάτια του πετοῦν φλόγες καὶ ἡ φαντασία του πλάθει ἕνα παραμυθένιο κόσμο, ποὺ δὲν θὰ τὸν βαραίνουν οἱ ἁλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς καὶ ποὺ θὰ ξαπλώνεται πέρα — πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ χωριοῦ του...

Κάποια θεία δύναμις τοῦ δυναμώνει τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρα. Ἡ Ἱστορικὴ ὥρα γιὰ τὸ νεαρὸ ἥρωα ἔχει φθάσει. Μιὰ ὁμὰς Ἀρτοτιναίων φεύγει γιὰ τὴ Λαμία καὶ ὁ Φαρμάκης τὸ σκάει κρυφὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Παιδὶ 16 χρονῶν ἀκόμα, γνωρίζεται μὲ τὸν ὁπλαρχηγὸ Σιαφάκα ποὺ κατέχει ἐμπιστευτικὴ θέσι στὸν Ἀλῆ Πασᾶ. Ἐνθουσιώδης καὶ ὁρμητικός, κινεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν προσοχὴ τοῦ ὁπλαρχηγοῦ. Τὸ ὅπλο γι' αὐτὸν εἶναι ἕνα παιγνίδι, γιατὶ ἀπὸ μικρὸς ἔμαθε νὰ ὁπλοφορῇ καὶ νὰ σημαδεύῃ περίφημα. Ὁ Σιαφάκας τὸν παίρνει μαζί του καὶ τὸ 1819 ὁ 18ετὴς ἥρωας κερδίζει ἀμέριστη τὴν συμπάθεια τῶν ἄλλων παλληκαριῶν, καταρτίζει δικό του σῶμα καὶ δρᾷ, κατὰ τοῦ κατακτητοῦ, ὡς ἁρματωλὸς πάνω στὰ κρησφύγετα καὶ τὶς σπηλιὲς τῶν ἐπαρχιῶν Βενετίκων, Κραβάρων, Δωρίδος καὶ Φθιώτιδος. Ἀργότερα «ταμπουρωμένος» στὴν ὀχυρὴ θέσι «Κερασιές» — ὅπου καὶ ὁ ὁμώνυμος πύργος του — ἐνοχλεῖ μέχρι τοῦ 1821 καὶ ἐπιφέρει μεγάλες ἀπώλειες στὸν κατακτητή, παραμένοντας ἀσύλληπτος καὶ ματαιώνοντας τὰ σατανικὰ σχέδια σχέδια τοῦ βαλῆ τῆς Ρούμελης Ὀμὲρ Βρυώνη, ποὺ θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν δολοφονήσῃ μὲ τοὺς διαφόρους ἐμπίστους του Τουρκαλβανοὺς ποὺ στέλνει ὡς δῆθεν φίλους του.

Μὲ τὸ πρῶτο ροδοχάραμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Γένους, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἁγιασμένης ἡμέρας τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Φαρμάκης ρίχνεται μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ γιὰ τὴν ὀργάνωσι καὶ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἄλλως τε εἶναι καὶ μεμυημένος εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τὸ Μοναχὸ Δαμιανὸ ποὺ τὸν ἔστειλε ὁ Γρηγόριος ὁ Ε΄.

Τὸ ὄνομά του, τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα καὶ ἡ ἀσύγκριτη παλληκαριά του, ποὺ δὲν λογαριάζει τὸ θάνατο, ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τῆς ἁπλῆς φήμης. Γίνεται ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν κατακτητῶν, τὸ καμάρι καὶ ἡ λεβεντιὰ τῶν ὑποδούλων. Προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του παντοῦ. Προτάσσει τὸ ἀτρόμητο στῆθος του προπύργιο ἀληθινὸ στὶς ὀρδὲς τῶν Τουρκαλβανῶν, μοιράζει μὲ γενναιοδωρία καὶ εὐχαρίστησι τὰ χρήματά του στὰ παλληκάρια ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν. Λαμβάνει μέρος εἰς 107 μάχας. Πολεμάει στὴν Ἄμφισσα μὲ τὸ Πανουργιᾶ, στὴν Ἀλαμάνα μὲ τὸ Διάκο, στὶς Θερμοπύλες, στὴν Ἄμπλιανη τῶν Σαλώνων, στὴν Παπαδιὰ τῶν Κραβάρων μαζὶ μὲ τοὺς ὁπλαρχηγοὺς Καραϊσκάκη, Τζαβέλλα καὶ Σιαφάκα. Στὸ θρυλικὸ χάνι τῆς Γραβιᾶς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς 120 ἐκλεκτοὺς ποὺ ἔγραψαν τὴν ἡρωϊκώτερη σελίδα τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τὸν Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσο.

Γιὰ ὅλες του τὶς ὑπηρεσίες τιμήθηκεν ἀπὸ τὴ Γερουσία-Ἄρειο Πάγο μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ἑκατοντάρχου. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1825 ἡ Κυβέρνησις τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ταξιάρχου, τὸν δὲ Ἰούλιο ἡ Ἐπιτροπὴ Μεσολογγίου τοῦ ἀπένειμε τὸ βαθμὸ τοῦ 500άρχου. Τέλος τὴν 19ην Νοεμβρίου 1828 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Χιλιάρχου. Ἐπὶ Καποδιστρίου ἐτοποθετήθη εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, ὡς Διοικητὴς τοῦ 18ου Τάγματος εἰς τὴν Ναύπακτον μέχρι τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ὄθωνος.

Μὲ ἀπαράμιλλη ἱκανότητα κατέλαβε διαδοχικὰ τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας μέχρι τοῦ Συνταγματάρχου. Ἀπὸ τοῦ 1844 ἐπολιτεύθη καὶ ἐξελέγετο συνεχῶς πληρεξούσιος καὶ βουλευτής, ὑποστηρίζοντας μὲ φανατισμὸ καὶ εὐσυνειδησία τὰ συμφέροντα τοῦ Ἔθνους καὶ παίρνοντας μαθήματα εὐγλωττίας ἀπὸ τὸν περίφημο Τερτέτη.

Ὅλη του ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας ἀγώνας ἱερὸς χωρὶς τελειωμό. Ὁ πόθος τῆς λευτεριᾶς δὲν τὸν ἄφησε ἥσυχο. Παντοῦ καὶ πάντοτε, εἴτε πολιορκητὴς εἶναι εἴτε πολιορκούμενος, ἐνσπείρει τὸ φόβο καὶ κατατροπώνει τὸν τύραννο, ἐνῷ τὸ αἷμα τῶν τραυμάτων του ποτίζει καὶ καθαγιάζει τὶς χαράδρες καὶ τὶς βουνοκορφὲς τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

....Ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ ζῇ καὶ προσεύχεται γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος του... Στὰ αὐτόγραφα ἀπομνημονεύματά του γράφει: «Οἱ παλληκαριές μου, τὰ κατορθώματά μου, ἡ πρόοδος στὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία μου, ὅλα τὰ ἐπέτυχα, διότι ἀπὸ τὴν ἐφηβικήν μου ἡλικίαν εἶχα τὸν φλογερὸν παλμὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς πολυαγαπημένης πατρίδος, δι' αὐτὸ καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου ὑπεράνω ὅλων ἔβανα τὴν ἱστορικὴ πατρίδα μας. Σήμερα καταλαβαίνω τὴ μεγαλύτερη χαρὰ στὴ ζωή μου, γιατὶ βλέπω πῶς τὸ μόνο μου ὄνειρο ἐπραγματοποιήθη. Ἡ αὐτοθυσία μου ἂς μένῃ παράδειγμα εἰς τοὺς ἐπιγενομένους. Οἱ ἀπόγονοι ἂς φυλάξουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς ἱστορικῆς πατρίδος μας, καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν καὶ αὐτοὶ διὰ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων ὑποδούλων ἀδελφῶν μας. Ὁμόνοια, ἀγάπη, ἀδελφοσύνη καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ πατρίδα μας...»

Λόγια ἱερά. Γεμᾶτα παλμὸ συγκινητικὸ καὶ πατριωτισμὸ ὑπέροχο. Ὑποθῆκες ὑψηλὲς καὶ ἅγιες, ποὺ σὰν παράκλησι καὶ σὰν συμβουλὴ ἀφήνουν τὴ βαρειὰ κληρονομιά τους στοὺς «ἐπιγενομένους»... Ἡ Νέα Ἐθνικὴ γενεὰ ἀγκαλιάζει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ ἡρωϊκὸ καὶ ἁγιασμένο παρελθὸν τέτοιων μαρτυρικῶν ἡρώων. Τὰ δοξασμένα βουνὰ τῆς Ρούμελης μὲ τὸ ἀχολόγημά τους θυμίζουν στὸν καθένα τὴν περασμένη ἀσύγκριτη δόξα.

Κ. Βέρροιος

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

«Χαίρω πολὺ διότι ἡ Ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἐμπιστευμένη σὲ χέρια καλὰ προχωρεῖ τὸν δρόμον της πρὸς τὰ ἐμπρός...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Μιὰ ἀστραπὴ μέσα στὸ ἄπειρο εἶναι ἕνας χρόνος ποὺ περνᾶ ἀπὸ τὴν ἀπεραντοσύνη τῶν αἰώνων. Ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι γιὰ ἕνα χρόνο ποὺ στὴν ἐποχή μας κλείνει γιὰ ν' ἀρχίση ἕνας ἄλλος. Γιὰ τὴν Ὀργάνωσί μας εἶναι ἕνας δείκτης δημιουργίας καὶ θέσεως σκοπῶν.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ — ἔτσι πρέπει νὰ μιλοῦμε, ὅταν ἀναφέρουμε τὶς συγχισμένες ἐκεῖνες πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐποχὲς — ζοῦσε μιὰ νεολαία πατημένη καὶ τσακισμένη κάτω ἀπὸ τἀπρόσεχτα βήματα τῶν μεγάλων. Ποιὸς νὰ δώση προσοχὴ στοὺς μικρούς, ἀφοῦ καὶ οἱ μεγάλοι δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν τὸν ἑαυτό τους ; Ζοῦσανε κι' αὐτοὶ στὴν κατάστασι ποὺ ἀναφέρει ὁ Γάλλος σοφὸς Μπυφόν: «Ἂν παρατηροῦσαμε τοὺς ἀνθρώπους, θὰ βλέπαμε, πὼς σχεδὸν ὅλοι ζοῦν μιὰ ζωὴ δειλὴ καὶ φιλόνικη καὶ πὼς οἱ περισσότεροι πεθαίνουν ἀπὸ θλῖψι».

Γιατὶ ὅμως καὶ ἡ δική μας ψυχὴ πραγματικὰ εἶχε φθάσει στὸ σημεῖο, ποὺ ἀναφέρει αὐτὸς ὁ σοφός ; Γιατὶ πρὶν ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου ζοῦσαμε μιὰ ζωὴ δειλὴ καὶ πραγματικὰ πεθαίναμε ἀπὸ θλῖψι;

Ἀλήθεια ! Οἱ μεγάλοι πέθαιναν καὶ οἱ μικροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν.

Γιατὶ δὲν τοὺς εἶχανε δοθῆ σκοποὶ ἄξιοι γιὰ ζωὴ καὶ κατευθύνσεις ποὺ νὰ ἐξαγνίσουν καὶ νὰ καθαρίσουν τὸ ἐσωτερικό τους. Μ' ὅλη τὴν φαινομενικὴ κίνησι καὶ τὴ φασαρία ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἄρχισε νὰ μαραίνεται καὶ νὰ σκουληκιάζῃ. Καὶ μαζί της ἔπαιρνε τὸν κατήφορο καὶ ἡ νεότητα ποὺ δὲν εἶχε καθοδηγητὲς καὶ ἀρχηγούς.

Νέο κορίτσι,

Τότε δὲν ἀνέτελλε νέος χρόνος, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐπέτειος, γιατὶ ὅλοι οἱ χρόνοι περνοῦσαν ὅμοια μονότονοι, γκρίζοι καὶ χωρὶς ἐνδιαφέροντα. Δὲν ὑπῆρχε τὸ μέτρο, ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ παραβάλουμε τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο χρόνο. Κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν εἴχαμε καταπιαστῆ μὲ μεγάλους σκοπούς, δὲν εἴχαμε τὴν ψυχικὴ δύναμι γιὰ δημιουργίες, δὲν τραβοῦσαμε γιὰ νέους δρόμους. Ἡ θέλησι μονομερὴς καὶ σποραδικὴ μποροῦσε νὰ ὑπῆρχε, ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἡ γενναία ἐκείνη παρόρμησι, ποὺ θὰ μᾶς ἐξωθοῦσε συνολικὰ σὲ κάτι νέο καὶ ἄξιο.

Τί μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἡ νεότητα μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀδράνεια ; Περνοῦσαν τὰ χρόνια της, μεγάλωνε σωματικά, μὰ ἡ ψυχή της ἔμενε μικρή, ἀνίδεη καὶ ἀναποφάσιστη. Δὲν τῆς ἔλειπαν μονάχα τὰ παραδείγματα, τῆς ἔλειπαν καὶ οἱ γραμμές.

Τώρα πόση διαφορὰ στὴν ἐπιφάνεια καὶ στὸ βάθος! Σὰν ἕνα ρέμα ὁρμητικὸ κινεῖται ἡ νεότητα γιὰ τὴν κατανόησι καὶ τὴν κατάκτησι ἀξιῶν καὶ σκοπῶν.

Κάθε χρόνος ποὺ περνᾶ εἶναι ἕνα χρυσὸ βιβλίο τῆς δράσης της καὶ κάθε χρόνος ποὺ ἔρχεται, εἶναι ἕνας ἄγραφος τόμος, ποὺ περιμένει νὰ συμπληρωθοῦν τὰ κεφάλαια ποὺ τοὺς τίτλους των ἔχει χαράξει ὁ Ἕνας, ὁ Ἀρχηγός.

Νέο κορίτσι,

Στὴ ζωή σου σὰν φύλλα ἄφθαρτα ἑνὸς πολυτίμου λευκώματος θὰ μετρᾷς ἀργότερα τὰ χρόνια αὐτὰ τῆς νιότης σου, ποὺ πέρασες μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ὀργανώσεώς σου, κατω ἀπὸ τὴν πατρικὴ φροντίδα Ἐκείνου. Γιατὶ κάθε χρόνος σοῦ φέρνει ὄχι μόνο τὴν ὡριμότητα τοῦ σώματος, ἀλλὰ σοῦ χαρίζει καὶ σοῦ προετοιμάζει τὴν ἄνθησι καὶ τὴν ὡριμότητα τῆς ζωῆς σου.

Ἕνας χρόνος τῆς ἐποχῆς μας γιὰ σένα στὴν Ὀργάνωσι εἶναι συμπύκνωμα χρόνων μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς.Γιατὶ ὅ,τι συλλαμβάνει σήμερα ἡ ψυχή σου καὶ τὸ πνεῦμα σου σ' ἕνα χρόνο, δὲν μποροῦσε καὶ δὲν ἦτανε βολετὸ νὰ τὸ συλλάβῃ σ' ὅλα τὰ νεανικά σου χρόνια. Κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν εὕρισκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀνοίξῃ τὴ χρυσῆ θύρα της στὸ φῶς μέσα στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ λουσθῆ ἡ νεανικὴ ψυχή. Τώρα δὲν φροντίζει ἡ Ὀργάνωσί σου νὰ σοῦ βρῇ μόνο μιὰ θεσούλα ποὺ ν' ἀράξῃς, ἀλλὰ φροντίζει νὰ σοῦ εὐρύνῃ τὴ γνῶσι καὶ νὰ σοῦ μεταγγίσῃ τὴν ἐπίγνωσι τῆς ἐποχῆς στὴν ὁποία ζῇς. Φροντίζει νὰ σὲ σφυρηλατήσῃ σ' ἕνα ἀκατάλυτο σύνολο μὲ τὸ λαό σου, ποὺ ἀπὸ φυλὴ καὶ αἷμα ἀνήκεις. Σήμερα δουλεύεις ἐσὺ γιὰ ὅλους καὶ ὅλοι γιὰ σένα. «Μὲ τὴ συναίσθησι αὐτὴ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ πεθάνῃ ἀπὸ θλῖψι». Εἶναι παντοδύναμος καὶ γερός !

Ἔτσι κάθε χρόνος ποὺ περνᾷ καὶ κάθε νέος ποὺ ἔρχεται τὴ μέρα ποὺ ἀναστήθηκε ἡ Ὀργάνωσί σου, εἶναι μιὰ ἱστορικὴ σελίδα γιὰ τὴ δική σου ζωὴ καὶ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Ἔθνους σου. Μιὰ ἐπέτειος, ποὺ γιόρτασες τὶς προάλλες, δὲν ἦτανε μόνο μιὰ γιορτὴ γιὰ συνελεύσεις καὶ λόγους. Ἦτανε ἕνα συμβολικὸ πανηγύρι γιὰ ὅλους μας. Μὲ ἐσωτερικὴ συγκέντρωσι σταθήκαμε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ρίξαμε μιὰ ματιὰ ἱκανοποιήσεως στὰ πίσω καὶ ἀτενίσαμε μὲ γερὴ καρδιὰ τὸ δρόμο ποὺ θὰ τραβήξουμε ἀκόμα. Τίποτα δὲν μᾶς εἶναι δύσκολο γιὰ τὴν τελειοποίησί μας ὡς ἀτόμων καὶ ὡς λαοῦ. Ὁ καθένας στὴ θέσι του κι' ὁ καθένας τὸ κατὰ δύναμι. Ἡ προσφορά μας ἂς ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν καρδιὰ γιὰ νὰ εἶναι ἱερὴ καὶ νὰ φέρῃ καρπούς.

Σ. Καρ.

...νέες ἐξορμήσεις.

τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΖΑΧΑΡΙ ΑΠΟ ΦΩΣ, ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ

Γιὰ νὰ μὴ μᾶς ποῦν πὼς φροντίζουμε μόνο καὶ ὅλο γιὰ τὸ στομάχι μας, ἂς ποῦμε ἐδῶ καὶ κάτι γιὰ τὸ πνεῦμα μας.

Τὰ πράσινα φυτὰ καὶ μόνο αὐτὰ ἔχουν τὴν παράξενη ἱκανότητα, μὲ τὸ πολυσύνθετα φκιασμένο πράσινό τους χρῶμα, νὰ συλλαμβάνουν τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ νὰ τὸ μεταβάλλουν σὲ χημικὴ ἐνέργεια. Μεταχειρίζονται τὴ χημικὴ αὐτὴ ἐνέργεια ἀπὸ τὰ συστατικὰ τοῦ νεροῦ, ποὺ μὲ τὶς ρίζες των βυζαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ, ἀπὸ τὸ ὑδρογόνον καὶ ὀξυγόνον δηλαδή, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ποὺ παίρνουν ἀπὸ τὸν ἀέρα, νὰ φκιάνουν ζάχαρη. Αὐτὴ τὴ ζάχαρη τὴν ἑνώνουν μὲ ἄλλα συστατικὰ ποὺ εὑρίσκονται στὸ χῶμα καὶ βοηθοῦν στὴν ἀνάπτυξι.

Τὸ οὐσιῶδες σ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ὅτι τὰ πράσινα φυτὰ — κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ ἄλλη ζῶσα ὕπαρξι — παράγουν θρεπτικὲς οὐσίες ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸ νερό. Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξυπηρετοῦν μόνο τὸν ἑαυτό τους ἀλλὰ θέτουν ὁλόκληρο τὸν δυνατὸ κύκλο τῆς ζωῆς, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς αὐτά, σὲ κίνησι.

ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΑΠΟ ΚΑΡΟΤΑ

Πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσετε! Κι' ἐγώ, ἀγαπητές μου φίλες, κούνησα τὸ κεφάλι μου σὰν τὸ διάβασα. Ὅμως ἡ δοκιμὴ μ' ἔπεισε ὅτι μπορεῖ κανεὶς κι' ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ πράγματα νὰ φκιάσῃ κάτι καλό, φθάνει μονάχα νὰ θέλῃ.

Χτυπήσατε τὰ κίτρινα τῶν αὐγῶν μὲ τὸ νερὸ καὶ μὲ τὰ ¾ τῆς ὡρισμένης ζάχαρης σὲ μιὰ πηχτὴ μάζα. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζάχαρης βάζετε σιγὰ - σιγὰ στ' ἀσπράδια τῶν αὐγῶν, ποὺ χτυπᾶτε ὥς που νὰ γίνουν τόσο πηχτὰ ποὺ νὰ κόβωνται σχεδὸν μὲ τὸ μαχαίρι. (Ἔχετε ἕνα ἐργαλεῖο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό; Εἶναι τόσο φθηνὸ καὶ σᾶς ξεκουράζει). Τὸ ἀσπράδι τὸ ρίχνετε κατόπιν στὴ μάζα τῶν κροκῶν κι' ἔπειτα τὸ ἀλεῦρι ἀνακατωμένο μὲ τὴ σόδα ἢ τὴν ἀγορασμένη σὲ πακετάκια σκόνη καὶ τὴν κοκκινισμένη σκόνη τῆς πουτίγκας, καὶ στὸ τέλος τὰ τριμμένα καρύδια καὶ τὰ ἐπίσης τριμμένα καρότα.

Ἀλείψετε μιὰ μακρυὰ φόρμα μὲ βούτυρο, ὑποστρώσατέ την μὲ χαρτὶ διαφανὲς χοντρὸ ποὺ τυλίγουν τὰ λιπώδη καὶ στεῖλτε το στὸ φοῦρνο ποὺ πρέπει νὰ ψηθῇ ἐπὶ 30 - 40 λεπτὰ σὲ μέση θερμότητα.

Τὸ ἕτοιμο γλύκισμα ραντίσατε μὲ ψιλὴ ζάχαρη ἢ ντύσατέ το μὲ στρῶμα σοκολάτας καὶ γαρνίρετέ το μὲ καθαρισμένα ἀμύγδαλα. Τὸ στρῶμα σοκολάτας γίνεται ὡς ἑξῆς: 100 δράμ. ζάχαρη ψιλὴ μὲ 3-4 κουταλιὲς νερὸ καὶ 2-3 κουταλιὲς σοκολάτα σκόνη. Δουλέψετέ τα καλὰ ὥς που νὰ κάνουν φοῦσκες κι' ἔπειτα περιχύσατε τὸ γλύκισμα.

Δόσις:

3 αὐγά.
2 κουταλιὲς νερό.
125 δρ. ζάχαρη.
1 λεμονιοῦ τὸ φλοῦδι τριμμένο.
1 πακετάκι σκόνη πουτίγκας.
80 δρ. ἀλεῦρι.
1 κουταλάκι σκόνη γιὰ ἀνέβασμα ἢ σόδα.
75 δρ. τριμ. καρύδια.
120 δρ. τριμμένα καρότα.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΕΝΤΗΜΕΝΕΣ

Κάμποσον καιρὸ ἡ κεντημένη μπλοῦζα εἶχεν ἐκτοπισθῆ ἀπὸ τὰ διάφορα πολύχρωμα καὶ πολυποίκιλα ὑφάσματα. Ὅμως τὸ κέντημα δὲν ἦτανε δυνατὸ παρὰ μιὰ μέρα νὰ ἔπαιρνε τὴ θέσι ποὺ τοῦ πρέπει. Ἡ λαϊκή μας τέχνη εἶναι πλούσια σὲ κέντημα. Οἱ διάφορες ἐνδυμασίες μὲ τὰ δύσκολα καὶ τὰ πολύχρωμα κεντίδια τους φανερώνουν τὴν προσήλωσι τῆς γυναίκας τοῦ λαοῦ μας ἀνέκαθεν σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς χειροτεχνίας. Σὲ μερικὰ μάλιστα μέρη ἔχει φθάσει σὲ θαυμαστὴ τέχνη καὶ δεξιοτεχνία. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν θαύμασε τὰ βαρύτιμα πλουμιὰ πάνω στὶς διάφορες ἐθνικὲς ἐνδυμασίες, ποὺ δώσανε στὸ στάδιο, σὰ νὰ ποῦμε, συνέντευξι στὶς γιορτὲς τῆς 4ης Αὐγούστου; Μέσα στὶς χρυσοκεντημένες καὶ πλουμισμένες ἐκεῖνες φορεσιὲς ἡ ἑλληνίδα γυναῖκα ἔδειχνε μιὰ ἀρχοντιὰ καὶ μιὰ ἀριστοκρατία ἀπαράμιλλη. Ξέρουμε ὅτι τὰ κειμήλια αὐτὰ ἑνὸς λαοῦ φανερώνουν σ' ἕνα τομέα τὸν πολιτισμό του.

Ἔπειτα ἕνα κεντίδι, ἕνα σχέδιο, μιὰ σύνθεσι χρωμάτων φανερώνει καὶ τὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχεται. Οἱ περιοχὲς τῶν βουνῶν μὲ τὸ σκληρὸ καὶ τραχύ τους κλῖμα δείχνουν ἄλλα σχέδια καὶ χρώματα ἀπὸ τὶς περιοχὲς τῶν νησιῶν μὲ τὴν αἰώνια γαλανὴ θάλασσα καὶ μὲ τὰ μαϊστράλια. Ἡ ἠπειρωτικὴ φορεσιά, σχέδιο ἢ χρῶμα, εἶναι ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴν κρητικιά!

Μᾶς παραπῆρε ὁ ἐνθουσιασμός μας γιὰ τὴ λαϊκή μας χειροτεχνία καὶ τέχνη καὶ ξεχάσαμε τὶς μπλοῦζες μας.

Δὲν ἦτανε λοιπὸν δυνατό, πρὸ πάντων σ' ἐμᾶς, νὰ σβήσῃ τὸ κέντημα μὲ τὰ τυπωμένα καὶ χρωματιστὰ ὑφάσματα, σὲ μᾶς ποὺ τὸ λαϊκό μας τραγοῦδι ψάλλει τὴ βασιλοπούλα μὲ τὸ δημοτικό:

Κεντοῦσε ἡ κόρη τὸ σκουτὶ
στ' Αὐγούστου τὸ φεγγάρι
κεντοῦσε τὸν ὁμορφονιὸ
ποὺ θἄρθῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Πόσο νεανικὲς καὶ πόσο χαριτωμένες δὲν εἶναι αὐτὲς οἱ δυὸ μπλοῦζες ἀπὸ ἀνοιχτὸ μεταξωτὸ ἢ μάλλινο ὕφασμα. Σὲ μιὰ συναναστροφή, ἀπόγευμα ἢ βράδυ, ὅταν τὸ κορίτσι θέλῃ νὰ εἶναι σεμνὰ καὶ συγχρόνως ὡραῖα ντυμένο, δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο ἀπὸ μιὰ κεντημένη μπλούζα. Μὲ μιὰ μπλὲ ἢ μαύρη φούστα πλισσὲ ἢ κλὸς ἀποτελεῖ ὡραῖο σύνολο. Θαλασσί, ρὸζ ἢ καὶ κρὲμ μάλλινο τώρα τὸ χειμῶνα εἶναι ὡραῖα καὶ χαρούμενα χρώματα. Μπορεῖ ὅμως νὰ γίνουν καὶ σὲ σκοῦρα ὑφάσματα.

Τὸ σχέδιο μπορεῖ νὰ σχεδιάσῃ κανεὶς μόνος του. Ἔχετε μόνο ὑπ' ὄψιν σας ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολὺ μεγάλα ἄνθη καὶ γενικὰ τὰ γεμιστά, γιὰ νὰ μὴ γίνεται ἡ μπλούζα χοντροκομμένη. Ἄνθη, περιπλοκάδες, ἀλλὰ καὶ ἀστεράκια ἢ μικρὲς φιγοῦρες ζώων καὶ νόστιμα σχέδια διακοσμητικά, κατάλληλα τοποθετημένα, ἀποτελοῦν ἀληθινὸ καλλιτέχνημα. Προσέχετε ὅμως στὰ χρώματα! Πιὸ καλὰ εἶναι τὰ χρώματα νὰ εἶναι στοὺς συγγενικοὺς τόνους.

Τὸ ρὸζ π. χ. μπορεῖ νὰ κεντηθῇ μὲ 3—4 ἀποχρώσεις μπλέ. Τὸ πράσινο μὲ μπὲζ καὶ καφέ. Τὸ θαλασσὶ μὲ ρόζ. Τὸ μαῦρο σηκώνει διάφορα χρώματα, ἀλλὰ ἄσπρο καὶ μπλὲ εἶναι πάντα ἀριστοκρατικό.

Ἂν κεντήσετε τὸ στῆθος καὶ τὰ μανίκια, εἶναι ἀρκετά, ἀφήσετε τὸ γιακὰ ἐλεύθερο γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ μπλούζα παραφορτωμένη.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ κέντημά μας ἂς γίνεται μὲ μέτρο γιὰ νὰ ἔχουμε μιὰ καλλιτεχνικὴ μπλούζα.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄.

— Πρόσεχε! ἐξακολούθησε· ἂν γλιστρήσης μὴν ἀφεθῆς νὰ πέσης ὡς κάτω. Κρατήσου ἀπ' ὅπου μπορεῖς.

Δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπ' αὐτὲς τὶς συμβουλὲς γιὰ νὰ συγκινηθῶ, γιατὶ ποτὲ δὲν ἀφίνει κανείς, χωρὶς κάποια συγκίνησι, τὸ φῶς γιὰ τὸ σκοτάδι, τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς γιὰ τὰ βάθη της.

Μιὰ στιγμὴ ἀπὸ ἔνστικτο, γύρισα πίσω μου. Μὰ εἴχαμε προχωρήσει ἀρκετὰ στὴ στοὰ καὶ ἡ ἡμέρα, στὴν ἄκρη τοῦ μακροῦ καὶ σκοτεινοῦ ἐκείνου σωλῆνα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ σφαῖρα ἄσπρη, σὰν φεγγάρι, μὲ μαῦρο κι' ἄναστρο οὐρανό. Ντράπηκα γιὰ τὸ μηχανικὸ αὐτὸ κίνημά μου ποὺ δὲν ἐβάσταξε παρὰ ὅσο μιὰ ἀστραπὴ κι' ἐξακολούθησα νὰ περπατῶ πίσω ἀπ' τὸ θεῖο Γάσπαρο χωρὶς νὰ ξαναγυρίσω.

— Τὸ νοῦ σου, μοῦ εἶπε σὲ λίγο, ἡ σκάλα. Ἤμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ μαύρη τρύπα καὶ στὰ βάθη της τ' ἀκαταμέτρητα γιὰ τὰ μάτια μου ἔβλεπα νὰ κινοῦνται ἕνα σωρὸ φῶτα. Ἦταν οἱ λυχνίες τῶν ἐργατῶν ποὺ εἶχαν κατεβῆ πρὶν ἀπὸ μᾶς στ' ἀνθρακωρυχεῖο. Οἱ συνομιλίες ἔφθαναν ὡς τ' αὐτιά μας σὰν ὑπόκωφος ψίθυρος ποὺ μᾶς τὸν ἔφερνε ἕνας χλιαρὸς ἀέρας. Καὶ ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶχε μιὰ παράξενη μυρωδιὰ ποὺ πρώτη φορὰ τὴν αἰσθανόμουν, κάτι σὰν σπίρτο καὶ σὰν αἰθέρας.

Ὕστερα ἀπ' τὴ σκάλα, ἀνεμόσκαλες. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὲς ἄλλη μιὰ σκάλα.

— Φθάσαμε στὸ πρῶτο μοῦ εἶπε ὁ θεῖος. Ἤμαστε σὲ μιὰ μεγάλη στοὰ μὲ ἴσους τοίχους καὶ μὲ θόλο.

Δὲν ἦταν πιὸ ἀψηλὴ ἀπὸ τὸ ἀνάστημα ἑνὸς ἀνθρώπου. Σὲ μέρη - μέρη ὅμως ὁ θόλος χαμήλωνε καὶ γιὰ νὰ περάση κανεὶς ἔπρεπε νὰ σκύψη. Κάτω ἦταν στρωμένες γραμμὲς σιδηροδρόμων καὶ δίπλα τους ἔτρεχε ἕνα ποταμάκι.

— Τὸ ποταμάκι αὐτὸ μοῦ ἐξήγησε ὁ θεῖος, ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ ἀναβλύζουν ἐδῶ μέσα ἑνώνεται μὲ ἄλλα κι' ὅλα μαζὶ πέφτουν σὲ μιὰ δεξαμενή. Χίλια ὡς χίλια διακόσια κυβικὰ μέτρα νερὸ χύνει ἡ ἀντλία στὸ Διβόννα κάθε μέρα. Καὶ ἐπειδὴ ἔκανα χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἕνα κίνημα, ὁ θεῖος Γάσπαρος ἔβαλε τὰ γέλια.

— Σὲ βάθος πενῆντα μέτρων μοῦ εἶπε δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ πνίξη.

— Κι' ἂν ἔκανε καμμιὰ τρύπα;

— Δὲ βαρυέσαι. Οἱ στοὲς περνοῦν καὶ ξαναπερνοῦν δέκα φορὲς κάτω ἀπ' τὸ ποτάμι.

Ὑπάρχουν ἀνθρακωρυχεῖα ποὺ ἔχουν φόβο καὶ ἀπὸ πλημμύρα. Μὰ ὄχι τοῦτο ἐδῶ.

Ὅταν φθάσαμε στὸ μέρος τῆς ἐργασίας μας, ὁ θεῖος Γάσπαρος μοῦ ἔδειξε τί ἔπρεπε νὰ κάνω· κι' ἅμα γέμισε τὸ βαγονάκι μας κάρβουνο τὸ ἔσπρωξε μαζί μου ὡς τὸ πηγάδι γιὰ νὰ μάθω.

Καλὰ μοῦ ἔλεγε. Ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολη. Καὶ τὸ πιὸ ἀμάθητο παιδὶ μποροῦσε σὲ λίγες ὧρες νὰ μάθη νὰ τὴν κάνη καλούτσικα. Δύναμι μόνο ἤθελε, μὰ εὐτυχῶς ποὺ ἤμουν καλὰ δυναμωμένος ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ προπάντων ἀπ' τὸ τρίμηνο ταξεῖδι μου.

Ἔτσι τὰ κατάφερα χωρὶς νὰ δείχνω κούρασι κι' ὁ θεῖος Γάσπαρος εἶπε πὼς ἤμουν καλὸ παιδὶ καὶ μποροῦσα νὰ γίνω μιὰ μέρα καλὸς ἐργάτης.

Μὰ ἂν εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κατέβω στ' ἀνθρακωρυχεῖα, δὲν εἶχα ὅμως καμμιὰ ὄρεξι νὰ μείνω. Περιέργεια αἰσθανόμουν, ὄχι κλίσι. Ἡ ζωή μου ὡς τώρα ἦταν ὅλως διόλου διαφορετική, κι' εὕρισκα πολὺ μελαγχολικὲς τὶς ὧρες ποὺ ἔσπρωχνα τὸ βαγονάκι μου στὶς φοβερὲς στοὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου χωρὶς ἄλλο φῶς ἀπ' τὴ λυχνία ποὺ κρατοῦσα, χωρὶς ἄλλον ἦχο ἀπ' τὸ μακρινὸ κύλισμα τῶν βαγονιῶν, ἀπὸ τὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ στὰ ρυάκια καὶ καπου κάπου ἀπ' τὶς κανονιὲς τῶν φουρνέλλων, ποὺ καθὼς ἀντηχοῦσαν στὴν πένθιμη ἐκείνη σιωπὴ τὴν ἔκαναν πιὸ πένθιμη ὕστερα....

Ἐπειδὴ εἶναι μεγάλος κόπος τὸ ἀνεβοκατέβασμα οἱ ἐργάται μένουν στ' ἀνθρακωρυχεῖο ὅλη τὴν ἡμέρα, δώδεκα ὧρες καὶ τὸ μεσημέρι δὲν πηγαίνουν στὰ σπίτια τους ἀλλὰ τρῶνε ἐκεῖ μέσα. Στὸ μέρος ποὺ ἐδούλευε ὁ θεῖος Γάσπαρος εἴχαμε γείτονα ἕναν κυλιστή, ποὺ ἀντὶ νἆναι παιδὶ σὰν κι' ἐμένα ἦταν ἕνα γεροντάκι μ' ἄσπρα γένεια. (Ὅταν λέγω «ἄσπρα γένεια» ἐννοῶ πὼς ἦταν ἄσπρα μόνο τὴν Κυριακή, τὴν μέρα τοῦ μεγάλου καθαρισμοῦ. Γιατὶ ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἄρχιζαν νὰ γίνωνται σταχτιά, κι' ὡς τὸ Σάββατο καταντοῦσαν ὁλόμαυρα). Ἦταν πάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν. Ἄλλη φορὰ στὰ νιεᾶτα του ἦταν ξυλᾶς. Τοποθετοῦσε δηλαδὴ καὶ διατηροῦσε τὰ ξύλα ποὺ σχηματίζουν τὶς στοὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Μὰ σὲ κάποιο δυστύχημα, σὲ μιὰ κατάρρευσι ἔχασε τρία δάχτυλα κι' ἀναγκάσθηκε ν' ἀφήση τὰ ἐργαλεῖα. Ἡ ἑταιρεία τότε τοῦ ἔβγαλε μιὰ μικρὴ σύνταξι, γιατὶ ὄχι μόνο ἔπαθε στὴν ὑπηρεσία της παρὰ ἔσωσε καὶ τρεῖς συντρόφους. Μερικὰ χρόνια ἔζησε μὲ τὴ σύνταξί του. Ἔπειτα ὅμως, ἐπειδὴ ἡ ἑταιρεία ἐκείνη ἐχρεοκόπησε, ὁ ἄνθρωπος βρέθηκε χωρὶς πόρο ζωῆς καὶ τότε μπῆκε στὸν Τρουγέρα νὰ κάνη τὸν κυλιστή. Τὸν ἔλεγαν δάσκαλο γιατὶ ἤξερε πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξέρουν συνήθως οἱ ἐργάτες καὶ μιλοῦσε γι' αὐτὰ ὅλος καμάρι γιὰ τὴ σοφία του.

Γνωριστήκαμε στὸ τραπέζι καὶ γρήγορα μὲ συμπαθήσε. Ἐμένα μ' ἄρεσε νὰ ρωτῶ γιὰ νὰ μαθαίνω. Ἐκεῖνος τρελλαινόταν γιὰ νὰ μιλῆ, γιὰ νὰ διδάσκη. Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ποὺ συνήθως δὲν μιλοῦν μᾶς ἔβγαλαν λογάδες. Ὅταν ἄξαφνα ρωτοῦσα τὸ θεῖο Γάσπαρο. «Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ γαιάνθραξ;» μοῦ ἀποκρινόταν: «Κάρβουνο ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ γῆ». Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσε, γιατὶ ὁ Βιτάλης μ' εἶχε μάθει νὰ μὴν εὐχαριστιέμαι μὲ τόσα λίγα.

Πολὺ διαφορετικὰ μ' ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος ὅταν τοῦ ἔκανα τὴν ἴδια ἐρώτησι. Ὁ γαιάνθραξ, μοῦ εἶπε, εἶναι κι' αὐτὸς κάρβουνο ἀπὸ ξύλο. Ἀντὶ νὰ ρίχνουμε στὰ τζάκια μας δένδρα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἄνθρωποι σὰν κι' ἐσένα καὶ σὰν κι' ἐμένα τὰ ἔκαμαν κάρβουνο, ρίχνουμε δένδρα ἀπὸ τὰ δάση πολὺ παληᾶς ἐποχῆς, ποὺ τὰ ἔκαμαν κάρβουνο δυνάμεις φυσικές, ἐννοῶ πυρκαϊές, ἡφαίστεια, σεισμοί.

Κι' ἐπειδὴ τὸν κύτταζα ἔκπληκτος:

— Σήμερα δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ μιλήσουμε γιὰ αὐτὰ μοῦ εἶπε. Αὔριο ὅμως εἶναι Κυριακή. Ἔλα στὸ σπίτι μου νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω. Ἐκεῖ ἔχω μιὰ συλλογὴ ἀπὸ γαιάνθρακες καὶ ἄλλα ὀρυκτὰ ποὺ πολλὰ θὰ σοῦ μάθη. Γιατὶ ἄλλο νὰ σοῦ τὰ λέγω κι' ἄλλο νὰ τὰ βλέπης μὲ τὰ μάτια σου. Ἐδῶ μὲ λένε Δάσκαλο κοροϊδευτικά. Θὰ δῆς ὅμως πὼς ὁ Δάσκαλος κάτι ἀξίζει.

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο χέρια, εἶναι καὶ μυαλό. Ἔτσι κι' ἐγὼ στὴν ἡλικία σου ἤμουν περίεργος. Ζοῦσα σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο κι' ἤθελα νὰ ξέρω ὅ,τι ἔβλεπα γύρω μου κά-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Δομένικος Θεοτοκόπουλος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1545 εἰς Κρήτην. Τυχὼν ἀρτίας παιδεύσεως εἰς τὴν γενέτειράν του ἀπῆλθε νέος εἰς Ἰταλίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν καλλιτεχνικῶν του σπουδῶν. Χρηματίσας ἀγαπητὸς μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ζωγράφου Τισιανοῦ, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιβληθῇ μεταξὺ τοῦ Ἰταλικοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Μία εἰκὼν τοῦ φίλου του Γκιούλιους Κλόβιο ἀπεκάλυψε τὸν δυνατὸν καλλιτέχνην. Τὴν φήμην του ὡς μεγάλου καλλιτέχνου ἐστερέωσαν τὰ ἀριστουργήματά του «Ἡ ἴασις τοῦ τυφλοῦ» τοῦ μουσείου τῆς Πάρμας, τὸ «Μικρὸ παιδάκι» τοῦ μουσείου τῆς Νεαπόλεως καὶ «Ἡ λατρεία τῶν μάγων» καὶ «Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Μάρκου» τῆς Πινακοθήκης τῆς Βιέννης. Τὸ μέγα πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον διέκρινε τὰ ἔργα τοῦ Θεοτοκοπούλου ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν διδασκάλων του εἶναι μία ἀνυπέρβλητος δύναμις ζωῆς τὴν ὁποίαν κατώρθωνε νὰ δίδῃ εἰς τὰ ἔργα του μὲ συνδυασμὸν ὀλιγίστων χρωμάτων.

Κατὰ τὸ 1576 ὁ Θεοτοκόπουλος γνωστὸς ἤδη εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γκρέκο» μετέβη εἰς Ἱσπανίαν κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Β΄. Ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ Τολέδον, εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν μὲ τὰς ἰδιορρύθμους κατοικίας, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἀνετάρασσαν πάθη φοβερά, ὁ Θεοτοκόπουλος παρήγαγεν ἔργα πρὸ τῶν ὁποίων ἀνίσχυρος διέρχεται ὁ χρόνος χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν των εἰς τὸ παράπαν. «Ἡ ἀνάστασις»,«Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής», «Ὁ Ἅγιος Βερνάρδος», «Ὁ Βαπτιστής», «Ὁ Ἅγιος Βενέδικτος», «Ἡ κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ», «Ὁ Ἅγιος Κηρύκος», «Ὁ Ἐσταυρωμένος», «Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὴν Μαγδαληνήν», «Ὁ Ἰησοῦς διδάσκων τὴν Μαγδαληνήν», «Τὸ Συμπόσιον», «Ἡ στέψις τῆς Παρθένου», «Ἡ Παρθένος εἰς τὰ σύννεφα», «Ἡ Βάπτισις τοῦ Σωτῆρος», ἀποπνέουν μίαν εὐγένεια καὶ χαρακτηρίζονται ἀπὸ προσοχὴν μοναδικὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς

Τὸν Θεοτοκόπουλον πολλοὶ σύγχρονοί του τὸν ἐξέλαβον ὡς τρελλόν. Ἡ αὐτὴ ψυχικὴ κατάστασις ἥτις ἠνάγκασε τὸν Σπινόζα νὰ κλεισθῇ εἰς τὸν οἶκον του καὶ νὰ γίνῃ μισάνθρωπος ἠνάγκασε καὶ τὸν μέγαν Ἕλληνα καλλιτέχνην νὰ ζήσῃ εἰς μίαν «Θείαν ἀπομόνωσιν». Ἀπογοητευμένος διότι δὲν κατώρθωσαν οἱ Τολεδιανοὶ νὰ ἐννοήσουν τὰ ἔργα του, κατέφυγεν ἐπί τι διάστημα εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν γλυπτικήν, διὰ νὰ ριφθῇ μὲ περισσοτέραν ζέσιν ἔπειτα εἰς τὴν ζωγραφικήν. Τότε ἐζωγράφισε τὸν «Χριστὸν φέροντα τὸν Σταυρόν του», ἔργον τὸ ὁποῖον ἀποπνέει κάτι τὸ θεῖον. Ἐμπρὸς εἰς τὴν τραγικὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰησοῦ τὴν ἐνσαρκώνουσαν τὴν θυσίαν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν ἵσταται κανεὶς πλήρης δέους καὶ προσηλώσεως. Ἡ ἔκφρασις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τοιαύτη εἰς τὸ ἀριστούργημα τοῦ Θεοτοκοπούλου, ὥστε σύρει πρὸς Ἐκεῖνον τὸν θεατήν, εἴτε πιστὸς εἴτε ἄπιστος εἶναι, καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ γονυπετήσῃ πρὸ τοῦ Συμβόλου καὶ τῆς Πίστεως.

Ὁ Θεοτοκόπουλος ἀνέρχεται πλέον ταχύτατα τὰς βαθμίδας πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀθανασίαν.«Ἡ ταφὴ τοῦ κόμητος Δ' Ὀργκάζ», ἔργον ἐκτελεσθὲν κατὰ παραγγελίαν τοῦ καρδιναλίου Γκρορόγκα κατὰ τὸ 1854, ἐκπληκτικὸν διὰ τὴν σύνθεσίν του, τὸ πλῆθος τῶν προσώπων, ἅτινα ἀποτελοῦν τὸν περίφημον πίνακα, τὸ διάφορον τῶν αἰσθημάτων ἅτινα τὸν διέπουν, ὁ ἄψογος καὶ αὐστηρὸς χρωματισμός, ὁ συμβολισμὸς τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου τὸ ἓν μέρος διεξάγεται εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὴν γῆν, ἀνέδειξε τὸν Θεοτοκόπουλον πρῶτον ζωγράφον τῆς Ἱσπανίας καὶ ἕνα τῶν μεγίστων τῆς ἐποχῆς του. Εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης του ὁ Θεοτοκόπουλος ἔφθασε μὲ τὸν ἀθάνατον πίνακά του «Ἡ ἄμωμος σύλληψις», ἔργον τὸ ὁποῖον τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων ζωγράφων, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ὁ κόσμος.

Κουκ.

θε μέρα. Ρωτοῦσα τοὺς μηχανικοὺς γιὰ ὅλα καὶ διάβαζα μόνος του. Ὅταν ἔχῃ κανένας καλὰ μάτια καὶ βάνῃ καὶ τὰ γυαλιὰ ποὺ μᾶς δίνουν τὰ βιβλία στὸ τέλος βλέπει πολλὰ πράγματα. Τώρα δὲν ἔχω πολὺ καιρὸ νὰ διαβάζω, οὔτε λεπτὰ ν' ἀγοράζω βιβλία. Ἔχω ὅμως ἀκόμα τὰ μάτια μου καὶ τὰ κρατῶ ἀνοιχτά. Ἔλα αὔριο. Μ' εὐχαρίστησί μου θὰ σὲ μάθω καὶ σένα νὰ βλέπῃς γύρω σου.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶπα στὸ θεῖο Γάσπαρο πὼς ἤθελα νὰ πάω στοῦ Δασκάλου.

— Ἆ! μοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας, βρῆκε ἄνθρωπο γιὰ νὰ λιμάρῃ. Πήγαινε παιδί μου ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς. Πάντα κάτι θὰ μάθῃς. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ὑπερηφανευθῇς. Ἂν ὁ Δάσκαλος δὲν ἦταν περήφανος θἆταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Δάσκαλος δὲν κατοικοῦσε ὅπως οἱ περισσότεροι ἐργάτες μέσα στὴν πόλι, παρὰ ἔξω, μακριά, στὶς Σπηλιές.

— Ἔτσι λέγεται αὐτὸ τὸ μέρος, γιατὶ ἐκεῖ κοντὰ στὸ πλευρὸ τοῦ βουνοῦ ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ τρῦπες — στὸ σπίτι μιᾶς γρηᾶς ποὺ ὁ ἄνδρας της ἐργάτης εἶχε σκοτωθῆ σὲ κάποια κατάρρευσι. Τὸ δωμάτιό του ἦταν σχεδὸν ὑπόγειο, καὶ τόσο ὑγρὸ ποὺ στὰ ξύλινα πόδια τοῦ κρεββατιοῦ του φύτρωναν μανιτάρια.

Μὰ γιὰ ἄνθρωπο συνηθισμένο νὰ ζῇ στὴν ὑγρασία τοῦ ἀνθρακωρυχείου αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Τοῦ ἔφτανε ποὺ ἦταν κοντὰ στὶς σπηλιὲς ἐκεῖνες γιὰ νὰ τὶς ψάχνῃ καὶ νὰ πλουτίζῃ τὴν ὀρυκτολογικὴ συλλογή του καὶ ποὺ εἶχε ἀρκετὸ τόπο γιὰ ν' ἀραδιάζῃ ὅπως ἤθελε τὰ κομμάτια τους. Μὲ προϋπάντησε καθὼς μπῆκα καὶ μὲ χαρούμενη φωνὴ μοὖπε:

— Σοῦ ἑτοίμασα καὶ μιὰ μπιρουλάδα· γιατὶ ἂν τὰ παιδιὰ ἔχουν αὐτιὰ καὶ μάτια, ἔχουν ὅμως καὶ λαρύγγι καὶ γιὰ νὰ τάχῃ κανεὶς καλὰ μαζί τους πρέπει νὰ τοὺς ἱκανοποιῇ ὅλα.

Ἡ μπιρουλάδα ποὺ ἔλεγε ὁ Δάσκαλος ἦταν ψημένα κάστανα ποὺ θὰ τρώγαμε μὲ κρασὶ ἄσπρο, ὅπως συνηθίζουν πολὺ στὴν Κεβέννα.

— Ὕστερα, ἐπρόσθεσε, θὰ μιλήσουμε καὶ μιλῶντας θὰ σοῦ δείχνω τὴ συλλογή μου.

Ὁ Ἔφορος ἑνὸς Μουσείου δὲν θὰ ἐπρόφερε τὴ λέξι «συλλογή» μὲ περισσότερη περηφάνεια. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ἡ συλλογὴ τοῦ Δάσκαλου φαίνονταν πολὺ πλούσια καθὼς ἔπιανε ὅλο τὸ δωμάτιο, μὲ τὰ μικρά της κομμάτια τοποθετημένα σὲ ράφια στοὺς τοίχους, καὶ μὲ τὰ μεγάλα κατάχαμα.

(Ἀκολουθεῖ)

16.000.000 χρειάζονται γιὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν τὰ μαθητικὰ συσσίτια σ' ὅλη τὴ χώρα, γιὰ ὅλο τὸ χειμῶνα. Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ βρεθοῦν. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βρεθοῦν. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει σήμερα οὔτε ἕνας Ἕλλην ποὺ νὰ μὴν αἰσθάνεται ὡς χρέος καὶ νὰ μὴν εἶναι πρόθυμος νὰ στηρίξῃ εἰς τὸ πρόσωπο τῶν παιδιῶν τὴν αὐριανὴ Ἑλλάδα.

Τὸ διήγημά μας

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Κόκκινα καὶ ρὸζ κούμαρα στόλιζαν τὶς κουμαριές. Ἦταν γεμάτος ὁ κάμπος. Τὸ παιδὶ ποὺ συνώδευε ἡ γρηούλα γιὰ νὰ περπατήση καὶ ν' ἀναπνεύση καθαρὸν ἀέρα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἡ ντaντά του κουβέντιαζε μὲ μιὰ γυναίκα περαστική, καὶ τῆς ξέφυγε. Χώθηκε ἀνάμεσα στὰ σκῖνα καὶ τὶς κουμαριὲς καὶ τρώγοντας τὰ ὥριμα κούμαρα ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ γρηούλα τέλειωσε τὴν κουβέντα της κι' ἀναζήτησε τὸ παιδί. Κοίταξε γύρω, ὕστερα ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Ντίνο, ποῦ εἶσαι Ντίνο, παιδί μου; Ντῖνοοο!

Ὁ μικρὸς ἄκουσε τὴ γρηούλα, μὰ θέλοντας νὰ διασκεδάση μὲ τὸ φόβο της κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουμαριά, χωρὶς νὰ ἀπαντήση.

Ἡ γρηούλα, φοβισμένη ποὺ δὲν ἀπαντοῦσε τὸ παιδί, ζωήρεψε τὴ φωνή της καὶ βάζοντας χωνὶ τὸ χέρι της στὸ στόμα ἄρχισε πάλι νὰ τὸν καλῆ, μὰ ὁ μικρὸς δὲν ἀπαντοῦσε καὶ νομίζοντας ἐκείνη πὼς εἶχε γυρίσει ἴσα πίσω, λοξοδρόμησε.

Τὸ παιδὶ ἔφαγε ἀρκετὰ κούμαρα ὥσπου φούσκωσε ἡ κοιλιά του. Ὕστερα σηκώθηκε νὰ φύγη. Κοίταξε γύρω του, δὲν φαινότανε ψυχὴ ζωντανή. Περπάτησε πάνω κάτω, δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ σὰν εἶδε πὼς εἶναι μονάχος μέσα στὴ μοναξιὰ ἐκείνη, ἔνοιωσε κάποιον φόβο νὰ τοῦ σφίγγη τὴν ψυχή.

Τότε κατάλαβε τὸ λάθος του κι' ἄρχισε τώρα νὰ φωνάζη... Σιγὰ στὴν ἀρχή, μὰ ὅσο ἔβλεπε πὼς δὲν τοῦ ἀπαντᾶ κανένας, δυνατώτερα, ὥσπου, νοιώθοντας πὼς τὸ βράδυ σιμώνει, ἄρχισε νὰ τρέχη δίχως νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει.

Ἡ γρηούλα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὸ παιδὶ γύρισε σπίτι, γύρισε καὶ κείνη. Μὰ τί ἔκπληξι καὶ στενοχώρια αἰσθάνθηκε σὰν εἶδε πὼς τὸ παιδὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Πῶς νὰ τὸ πῆ τώρα στὴν καϋμένη τὴ μητέρα του; Μὰ πάλι κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ καθυστερῆ καὶ παίρνοντας κουράγιο τὸ εἶπε.

Τί ἔγινε τότε εἶναι δύσκολο νὰ πῆ κανένας. Ἡ μητέρα ἔτρεξε στὸ εἰκονοστάσι κι' ὁ πατέρας στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ἡ γρηούλα, σὰν ἔκλαψε καὶ ζήτησε χίλιες φορὲς συγγνώμην, πῆγε στὴν κάμαρά της καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας.

— Καλή μου Παναγία, κάνε νὰ βρεθῆ τὸ παιδί μας καὶ πάρε τὴ δική μου τὴ ζωή. Ἐγὼ τὄφαγα πιὰ τὸ ψωμί μου, ἐνῷ ἐκεῖνο εἶναι δωδεκάχρονο μοναχοπαίδι κι' οἱ γονιοί του ἔχουν τόσα ὄνειρα κάμει γι' αὐτό. Χρυσῆ μου Παναγία, ἄκουσε τὴν προσευχὴ μιᾶς γυναίκας ποὺ πάντα περπάτησε μὲ τὴ βουλή σου καὶ πάντα τὸ ἅγιό σου ὄνομα τὄχε στὰ ταπεινά της χείλη. Γύρισε τὸ παιδάκι μας πίσω καὶ νὰ δώσω τέλος ἡ ἴδια στὴν ζωή μου. Μοῦ χρειάζεται μιὰ τέτοια τιμωρία.

Ἔτσι οἱ δυὸ γυναῖκες, γονατισμένες ἡ κάθε μιὰ χωριστὰ στὸ δωμάτιό της, προσευχόντανε γιὰ τὸν μικρὸ Ντῖνο.

Τὸ παιδὶ ὡστόσο νυχτώθηκε στὴν ἐξοχή. Πέρασε ἀπὸ ρεματιὲς ποὺ δὲν εἶχε ξαναπεράσει, ἀπὸ δάση γεμᾶτα πεῦκα καὶ κουρασμένο ἔφθασε στὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ ποὺ εἶδε λίγο πρὶν νὰ κρύβεται ὁ ἥλιος.

Ἕνα φῶς ἀπὸ μακριὰ τοὖδωσε θάρρος καὶ γρηγορεύοντας τὸ βῆμα του, βρέθηκε στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Ἴσως, σκέφθηκε, ἐδῶ νὰ κατοικοῦν καλοὶ ἄνθρωποι σὰν αὐτοὺς ποὺ περιγράφει τὸ βιβλίο μου γιὰ τοὺς Ἕλληνες χωρικούς. Μιὰ μυρουδιὰ χωριάτικου φαγητοῦ ἔφτασε στὰ ρουθούνια του κι' ἔνοιωσε τὸ στομάχι του νὰ τὸν ἐνοχλῆ. Πεινοῦσε πολύ. Σκεφτότανε λοιπὸν τί θἄλεγε στοὺς καλοὺς χωρικοὺς καὶ παίρνοντας κουράγιο ἐξακολούθησε πιὸ γρήγορα τώρα τὸ δρόμο του.

Εἶχε ἀρκετὰ πλησιάσει. Νὰ τὸ σπίτι...στέκεται σχεδὸν ἀπέξω. Μὰ κάτι τὸν κάνει νὰ φοβᾶται νὰ προχωρήση.

Κάποιος σκύλος γαυγίζει, θἆναι ὁ πιστὸς τοῦ σπιτιοῦ.

Πρὶν προφθάση νὰ σκεφτῆ τίποτα ἄλλο, νοιώθει τὰ κρύα δόντια τοῦ σκυλιοῦ στὸ πόδι του. Ὁ μικρὸς φοβήθηκε πολύ, φώναξε τὴ μανούλα του καὶ λιποθύμησε.

Στὸ σπίτι ἐκεῖνο ζοῦσε ἕνας τσομπᾶνος μὲ τὴν γυναῖκα του. Μόλις ἄκουσαν τὴν παιδιάτικη φωνή, πῆρ' ἡ γυναίκα τὸν ἀναμμένο λύχνο κι' ὁ ἄντρας ἀπὸ κοντά, βγῆκαν ἔξω, εἶδαν τὸ λιποθυμισμένο παιδὶ καὶ τὸ σκύλο νὰ κάθεται στὸ πλάι του καὶ νὰ κουνᾷ τὴν οὐρά του σὰν νἄθελε νὰ ζητήση συγχώρεσι ἀπὸ τ' ἀφεντικά του ποὺ τράμαξε ἕνα μικρὸ παιδάκι, νομίζοντας πὼς εἶναι κάποιος κλέφτης.

Ὁ χωρικὸς σήκωσε τὸ παιδὶ στὰ δυνατά του χέρια καὶ τὄφερε μέσα στὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα του κάρφωσε τὸ λύχνο στὸν τοῖχο, ὕστερα πῆγε κι' ἔφερε ρακὶ κι' ἔτριψαν τὰ χέρια τοῦ μικροῦ καὶ τὰ μηνίγγια.

Σὰν ἄνοιξε ὁ Ντῖνος τὰ μάτια του, ρώτησε ποῦ βρίσκεται καὶ γύρισε μὲ φόβο στὸ σκυλὶ ποὺ καθότανε ἀπέναντί του.

— Στὸ σπίτι καλῶν ἀνθρώπων βρίσκεσαι, μικρέ μου, τοῦ εἶπαν, πές μας παιδάκι μου πῶς βρέθηκες ἐδῶ, μονάχο τέτοιαν ὥρα;

Ὁ μικρὸς διηγήθηκε στοὺς καλοὺς χωρικοὺς τὴν περιπέτειά του καὶ δὲν τοὺς ἔκρυψε πὼς τώρα τὸ μετανοιώνει πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε γιατί θὰ στενοχωριοῦνται στὸ σπίτι του.

—Νὰ εὐλογῆς τὸν καλὸ θεὸ ποὺ σ' ἔφερε στὸ σπίτι μας, γιατί μπροοῦσες νὰ λοξοδρομήσης καὶ νὰ περπατᾷς ὅλην τὴν νύχτα. Μὰ κι' ἀκόμα μποροῦσες νὰ συναντήσης κακοὺς ἀνθρώπους ἢ κάνα ἄγριο σκυλί.

— Θὰ μείνης ἀπόψε μαζύ μας, ἐγὼ θὰ σὲ περιποιηθῶ σὰν νἆμουν ἡ ἴδια ἡ μανούλα σου.

Ὁ μικρὸς ὡρκίστηκε πὼς δὲν θὰ ξαναφύγη ἀπὸ τὸ πλάϊ τῆς ντaντᾶς του καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ χωρικοῦ ἔστρωσε τὸ τραπέζι προσθέτοντας ἄλλο ἕνα πιάτο καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε.

Ξαφνικὰ ἀνήσυχη ἡ γυναῖκα τοῦ χωρικοῦ γύρισε στὸν ἄντρα της:— Ἄκουσε Κωσταντῆ, τοῦ λέει, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀφήσουμε σὲ ἀγωνία τοὺς γονιοὺς τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ πάρης τὸ δρόμο καὶ νὰ πᾷς νὰ τοὺς ἡσυχάσης.

Ὁ ἄντρας μουρμούρισε στὴν ἀρχὴ πὼς εἶναι κουρασμένος καὶ θέλει νὰ ξεκουραστῆ, μὰ σὰν σκέφτηκε λίγο βρῆκε πὼς ἡ γυναῖκα του ἔχει δίκηο καὶ παίρνοντας τὸ ραβδί του βγῆκε.

. . . .

Ἀργὰ ἔφτασε ὁ χωρικὸς στὸ σπίτι τοῦ Ντίνου. Βρῆκε τοὺς γονιούς του νὰ περιμένουν μήπως τοὺς εἰδοποιήση ἡ Ἀστυνομία καὶ σὰν ἄκουσαν πὼς τὸ παιδί τους ζῆ, ἔκλαιγαν καὶ γελοῦσαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Εὐχαρίστησαν τὸ χωρικό. Τὸν γέμισαν δῶρα καὶ τοῦ εἶπαν πὼς τὸ πρωΐ θὰ πᾶνε νὰ πάρουν τὸ παιδί τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησε ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὸ χωριὸ τῶν καλῶν ἀνθρώπων κρατῶντας γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ χωρικοῦ ἕνα ὄμορφο δῶρο. Ὁ Ντῖνος ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του καὶ σὰν τὴν φίλησε καὶ τῆς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴ στενοχώρια ποὺ τῆς προξένησε τὴν ρώτησε ἂν μάλωσε τὴν κυρὰ Μαρούλα.

— Καὶ βέβαια τὴ μάλωσα, ἂν δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη δὲν θὰ σ' ἄφινα νὰ βγῆς μαζί της, τοῦ ἀποκρίθηκε.

Ὁ μικρὸς λυπήθηκε καὶ βιαζόταν τώρα νὰ φτάσουν στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ τρέξη στὴν κυρὰ Μαρούλα, νὰ τὴν φιλήση καὶ νὰ τῆς ζητήση συγχώρεσι.

. . . .

Μόλις ἔφτασαν στὸ σπίτι, ὁ Ντῖνος ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ

(Συνέχεια στὴ σελ. 256)

Τίποτα στὴ στεριὰ δὲν μοιάζει μ' ἕνα κοπάδι διαβατάρικα ψάρια καθὼς ἔρχεται μ' ὁρμὴ ἀπὸ τοὺς βυθοὺς στὸν ἀφρό. Ὁ Θεὸς νὰ βοηθήση ν' ἀνταμώσης μεγάλο κοπάδι τόνους, νὰ πηδᾶνε στὸν ἀφρό, νὰ τριγυρνᾶνε τὸ πλούμενο ποὺ θὰ πέση στὸ δρόμο τους, νἆναι τόσα, ποὺ μὲ τὸ χέρι ν' ἀκουμπᾶς τὴ ράχη τους μὲ τὴν ἀπόχη ν' ἀποτραβᾶς ἕνα μικρὸ τονόπουλο, ἢ μὲ τὸ καμάκι νὰ χτυπᾶς σίγουρα καὶ στὸ ψαχνό. Τὸ ἀντάμωσα νύχτα ἀντίκρυ στοὺς Πεταλιούς, νὰ ταξιδεύει κατὰ τὸ μπουγάζι τῆς Ἔγριπος. Κοπάδι ἀπ' τὰ πιὸ μεγάλα, μιλιούνια ψάρια, ἀπὸ μικρόψαρα ὅλο χάρη καὶ πηδήματα ὡς τὰ θεριά. Τ' ἀσήμωνε ἡ σελήνη μὲ τὸ φῶς της κι' αὐτὰ δὲν ταξιδεύανε σὰν τὰ φρόνιμα κοπάδια τῶν βοδιῶν, ποὺ γυρίζουν τὰ δειλινὰ ἀπ' τὶς βοσκὲς στοὺς σταύλους, ἀλλὰ σὰ χορευταράδες, σὰ πλάσματα ξεμουρλαμένα ἀπὸ χαρά.

Δὲν ἤτανε ταξίδι τὸ δικό τους ἀλλὰ ξεφάντωμα. Ἀναταράζανε τὰ νερὰ κι' ἄφοβα ταξιδεύανε, σίγουρα πὼς κανένας ὀχτρὸς δὲ παραμονεύει στὸ δρόμο τους. Στὴν ὄψη τους ἀναθυμήθηκα τὰ ὅσα μοὺ εἴχανε ἱστορήσει οἱ ψαράδες, σ' ἕνα ταξίδι μου, γιὰ τὶς ρέγγες. Εἶχα νομίσει πὼς μοὺ ἱστορούσανε παραμύθια σὰν μοῦ εἴπανε πὼς στὸ ἔμπα τοῦ καλοκαιριοῦ πήζει ἡ θάλασσα ἀπὸ τὰ μιλιούνια τὶς ρέγγες ποὺ ταξιδεύουνε κοπαδιαστὰ στὸν ἀφρὸ καὶ πὼς χάνει τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου τὸ βυθὸ ἀπὸ σπορὰ ποὺ πλέχει. Μόνο νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ του κανεὶς πὼς κάθε ρέγγα γεννοβολάει ὡς ἑξῆντα χιλιάδες αὐνά, φτάνει γιὰ νὰ νοιώσει ἂν θἄπηζε ἡ θάλασσα, ἂν ὅλα τοῦτα τὰ ψάρια μπορούσανε λεύτερα νὰ μεγαλώσουνε καὶ τὸ καθένα γεννοβολήσει μὲ τὴν ἀράδα του. Πέτρα θὰ γινόταν ὁ ὠκεανός. Τέτοια θάματα ὅμως δὲν εἶναι βολετὰ κι' ἔτσι ἔρχεται ὁ χαμός, ὁ κακὸς κι' ἄδικος ποὺ οἰκονομάει τ' ἀνοικονόμητα. Καὶ δὲ λογαριάζω τὸ ψάρεμα, γιατὶ ὅσα καὶ νὰ πιάσουνε τὰ δίχτυα τοῦ ἀνθρώπου, ποτὲς δὲ θὰ καταφέρνανε νὰ κόψουνε τὸ πλήθεμα τοῦ ψαριοῦ, ἀλλὰ μιλῶ γιὰ τὸ μεγάλο μακελειὸ ποὺ γίνεται μέσα στὸ νερὸ γιὰ τὸ νόμο, νὰ τρώει τὸ μεγάλο ψάρι τὸ μικρό. Πουθενά, ὅσο στὴ θάλασσα, ἡ ζωὴ δὲν προβαίνει τόσο χεροπιαστὰ μὲ τὸ θάνατο. Καὶ δὲν ἔχεις μονάχα τὶς μουροῦνες γιὰ ν' ἀφανίζουνε τὴ ρέγγα καὶ τὰ θεριόψαρα μὰ ἔχεις κι' ἄλλους θεριστές, μικρόζωα, ἀδιόρατα, ποὺ κι' αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους λιγοστεύουνε ὅσο πρέπει τοὺς πληθυσμοὺς καὶ ξαλαφρώνουνε τὰ νερά. Κανένας κόσμος δὲν πανηγυρίζει τὸν ἔρωτα στὴ γῆς, ὅσο οἱ κόσμοι τῶν νερῶν καὶ πουθενὰ ὁ θάνατος δὲ θερίζει τόσο ἀλύπητα, ὅσο μέσα στὰ θαλασσινὰ τὰ βάθη.

Ἄνω: Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Πιερίας.
Κάτω: Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸ Μέσον: Ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐξορμήσεως διὰ τὴν καλλιέργειαν εἰς τὰς Σέρρας.

1) καὶ 3). Ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τοὺς Φαλαγγίτας τοῦ 31ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν.
2) Παρέλασις Σκαπανέων κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου.
4) καὶ 5). Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν καὶ παρέλασιν τῶν νεοσυλλέκτων.

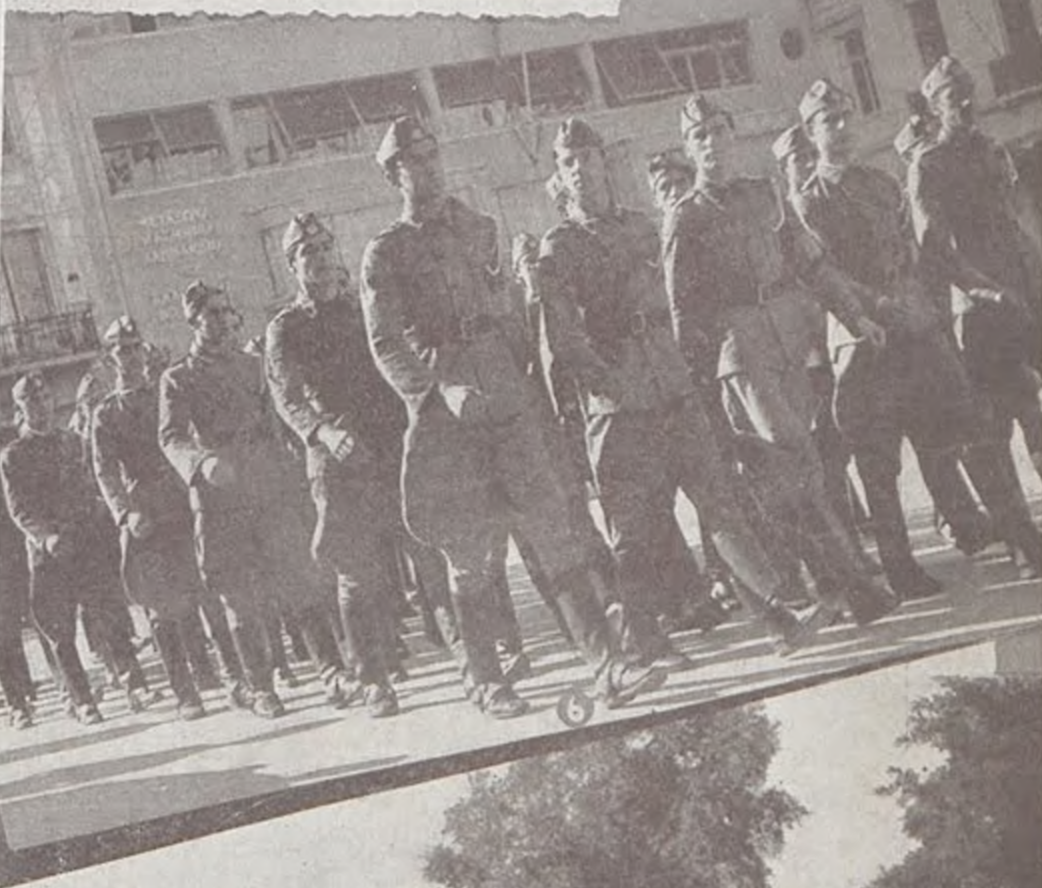
2

3

6) Νέοι τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας κατὰ τὴν δοξολογίαν τῆς Μητροπόλεως.
7) Ἡ Ε.Ο.Ν. Κερατέας κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Νομάρχου Ἀττικοβοιωτίας.
8) Βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀμαλιάδος.
9) Τάγμα ποδηλατιστῶν Ε.Ο.Ν. Πιερίας.

6

8

9

Με την πίστιν ότι επιτελείτε ανθρώπινον και εθνικόν καθήκον ενισχύσατε όλοι τον έρανον των «Μαθητικών συσσιτίων».

Ἄνω: Ἀπὸ τὸν παραθερισμὸν τῶν Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰ. Μεταξᾶς».
Κάτω: Μέλη τῆς Χορωδίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Καβάλλας.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΑΡΑΓΩΝ ΗΘΟΥΣ

«Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου», παραγγέλλει νόμος τῆς Γραφῆς, ποὺ ἔμεινεν ἀναλλοίωτος στοὺς αἰῶνες. Τὸ ἴδιο ἐπανέλαβε κι' ὁ Αἰσχύλος μὲ τὴ φράσι του: «Οὐδεμία ἀρετὴ ἄνευ ἱδρῶτος». Τὰ ρητὰ αὐτὰ σαφῶς μᾶς δείχνουν ὅτι ἡ εὐημερία καὶ ἡ πρόοδος τῶν ἀτόμων, τῶν ὁμάδων, τῶν ἐθνῶν, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας ποὺ θὰ καταβάλη τὸ κάθε ἄτομον. Δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος, θέλοντας καὶ μή, γιὰ νὰ ζήση, ὀφείλει νὰ ἐργασθῆ. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ πολιτικοί, οἱ σοφοί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταί, ὅλες οἱ ἐποχὲς καὶ ὅλες οἱ θρησκεῖες, ἐξύμνησαν τὰ ἀγαθὰ ποὺ φέρνει ἡ ἐργασία καὶ συνέστησαν στοὺς ἀνθρώπους τὴν κάθε εἴδους ἐργασία. Ἐδίδαξαν ὅτι οὐσιώδης ὅρος τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ὑγείας καὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ συνεχὴς ἐργασία. Ἡ ραθυμία καὶ ἡ ὀκνηρία εἶναι πράγματα ἀντίθετα στὴ ζωϊκὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ βρίσκονται μονάχα στὸν κόσμο τοῦ βασιλείου τῶν φυτῶν.

Ὁ Σόλων, βλέποντας ὅτι ἡ ἀφορία τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀττικῆς δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαθρέψη τὸν πληθυσμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔγραψε νόμο καὶ διέταξεν ὅπως ὅλοι οἱ πολῖται, ὅσοι ἔχουν τὰς ἀναγκαίας σωματικὰς δυνάμεις, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐργάζωνται. Μάλιστα ὁ υἱὸς δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ θρέψη τὸν πατέρα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἐδίδαξε κάποια τέχνη, κάποιο εἶδος ἐργασίας. Μὲ ἄλλο νόμο του ὑπεχρέωσε τὴ Βουλὴ νὰ ἐπιτηρῆ τοὺς πολίτας, νὰ ἐξακριβώνη ἀπὸ ποῦ καθένας βρίσκει τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ νὰ τιμωρῆ αὐστηρὰ ἐκείνους ποὺ δὲν ἐργάζονται. Καὶ ὁ Λυκοῦργος, ὁ μεγάλος νομοθέτης τῆς Σπάρτης, ἐθέσπισε νόμο καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς γονεῖς ὅπως «τὰ τέκνα ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐθίζωνται εἰς τὴν ἐργατικότητα».

Καὶ οἱ κορυφαῖοι τῶν φιλοσόφων, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, μὲ τοὺς λόγους των, μὲ τὰς πράξεις των καὶ μὲ τὰ συγγράμματά των, κατέδειξαν τὴν χρησιμότητα τῆς ἐργασίας καὶ τὰ ὠφελήματα ποὺ δίδει στὸν ἄνθρωπο. Παράδειγμα ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας, ἠσχολήθη καὶ μὲ τὴν ἐλαιουργίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὠφελήθη ὑλικῶς καὶ βρῆκε συγχρόνως τὴν εὐκαιρία νὰ διδάξη τοὺς συμπολίτας του ὅτι «οὐκ αἰσχρὸν τὸ μαθεῖν τέχνην καὶ περὶ αὐτὴν διατρίβειν».

Ὁ Σωκράτης ὄχι μόνον ἐθαύμαζε τοὺς ἐργαζομένους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ προέτρεπε πάντοτε τοὺς συμπολίτας του εἰς τὰς τέχνας καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦσε ὡς «πηγὴν ὅλων τῶν ἄλλων τεχνῶν». Διότι, ἔλεγεν, ἂν ἐκλείψη ἡ γεωργία ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, θὰ ἐκλείψουν μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ ὅλες οἱ τέχνες. Γι' αὐτὸ οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ φροντίζουν μόνον γιὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ δικοῦ των κτήματος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ κτήματα τῶν ἄλλων. Ὁ Πλάτων διεκήρυσσεν ὅτι χωρὶς ποιμένα, οὔτε τὰ πρόβατα μποροῦν νὰ ζήσουν βεβαίως, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ ἄνθρωποι... Ὁ ἐκ Λέσβου Θεόφραστος καὶ οἱ Κυρηναϊκοὶ φιλόσοφοι ἐδίδασκον ὅτι «ἡ τοῦ σώματος ἄσκησις συντελεῖ εἰς ἀνάληψιν ἀρετῆς».

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία πλεῖστα μᾶς δίδει παραγγέλματα διὰ νὰ ἐργαζώμεθα. Πολλὲς φορὲς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ προέτρεψε τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ μὴ εἶναι ράθυμοι. «Λάβετε, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς ὑπόδειγμα τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Τιμὴ καὶ δόξα τῇ ἀγαθῇ ἐργασίᾳ. Ἐργάζεσθε ὅσον οἷόν τε περισσότερον, ἱκανοποιεῖσθε ὀλιγώτερον». Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πατέρες τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἠρκέσθησαν μονάχα στὰ παραγγέλματα καὶ στὶς συνεχεῖς διδασκαλίες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι εἰργάζοντο, ἀσχολούμενοι στὴν ἁλιεία, δικτυοποιΐα, βυρσοδεψία, πλεκτική. «Αἱ χεῖρές μου, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὑπηρέτησαν τὰς χρείας μου, οὐδενὸς δὲ ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἐπεθύμησα».

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ βλέπουμε ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, διότι ἡ ἐργασία εἶναι ὑγεία, ἡ ἐργασία μορφώνει τὸ ἦθος, διδάσκουσα πῶς νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ ἱκανοποιοῦμεν τὰς ἀνάγκας μας, ἡ ἐργασία μᾶς καθιστᾶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἀνεξαρτήτους, ὥστε νὰ μὴν ὑποτάσσεται ἡ ἐλευθερία μας εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐργασίας ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ἀναξιοπρεπὲς νὰ ἐργάζωνται καὶ γι' αὐτὸ διαρκῶς ἀναπαύονται χωρὶς νὰ ἐργάζωνται. Ἔτσι συμβαίνει, ὥστε οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι νὰ ἐργάζωνται ὑπερανθρώπως, χρησιμοποιοῦντες καὶ τὰς ὥρας ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀναπαύωνται, γιὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὸ κενὸν τῆς ἐργασίας ποὺ ἀφήνουν οἱ τεμπέληδες. Ἔτσι προῆλθεν ἡ διάκρισις τῶν ἀνθρώπων εἰς πλουσίους καὶ πτωχούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν πρῶτοι ἐργάζονται καὶ παράγουν, οἱ δὲ δεύτεροι καταναλίσκουν τὰ π:κ:ίοντα τῆς ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων.

Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπὸ τῆς πρώτης του στιγμῆς ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐ ρ γ α σ θ ο ῦ ν. Ὁ Ἀρχηγὸς ὕψωσε τὴν ἐργασίαν εἰς τὸ ἐπίπεδον ἀπὸ τὸ ὁποῖον κακαὶ ἀντιλήψεις τὴν εἶχαν καταβιβάσει καὶ σήμερον παρουσιάζει τὴν εἰκόνα ἐργώδους κυψέλης, ὅπου ἡ ἔννοια τῆς ἐργασίας δοξάζεται καὶ ἡ Ἑλλὰς βαδίζει τὸν δρόμον τῆς προόδου καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀλκῆς σύμφωνα μὲ τὰς ἱστορικὰς της παραδόσεις.

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Θὰ ἔχετε βέβαια διαβάσει τὴ στατιστικὴ τῶν πεπραγμένων τῆς Ὀργανώσεώς μας κατὰ τὴ διετία ποὺ πέρασε.

Ἕνα μονάχα πρᾶγμα παραλείπει ἡ στατιστική. Ἕνα πρᾶγμα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καταμετρηθῆ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διατυπωθῆ σὲ ἀριθμούς, καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀφετηρία τους, ὁ συνδετικὸς δεσμός τους, ἡ δύναμι ποὺ τοὺς κινεῖ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ πνοὴ ποὺ τοὺς δίνει ζωὴ καὶ ὑπόστασι καὶ ἀξία. Δὲν φαίνεται, δὲν διαβάζεται· τὸ αἰσθάνεται ὅμως κανεὶς ν' ἀναδίνεται ἀπ' ὅλα τὰ νούμερα, ἀπ' ὅλη τὴ στατιστικὴ σὰν φῶς, σὰν τὸ ἁπαλό, γλυκὸ φῶς τῆς αὐγῆς ποὺ γεμίζει τὴν πλάσι.

Νὰ ποῦμε τὸ ὄνομά του; Τὸ ξέρετε. Τὸ ξέρετε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐσεῖς, γιατὶ εἶναι δικό σας, γιατὶ ἀποτελεῖ τὴν κυριώτερη καὶ πολυτιμότερη οὐσία τῆς ὑπάρξεώς σας. Εἶναι ὁ ἐνθουσιασμός σας, ἡ πίστι σας, ἡ ἀφοσίωσί σας· εἶναι ἡ ὁρμή σας, ἡ θέλησί σας, ἡ ἐπιμονή σας· εἶναι ἡ ἀγάπη σας, ἡ ἕνωσί σας, ἡ ἀλληλεγγύη σας. Μ' ἕνα ὄνομα: ἡ ψυχή σας, ἡ νέα ψυχή σας, ἡ ὡραία καὶ δυνατὴ ψυχὴ ποὺ ἔχει διαπλάσει κι' ἔχει καλλιεργήσει μέσα σας ἡ ἐξυγιαντικὴ καὶ ἀναδημιουργικὴ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἡ ζωογόνα κι' ἐξυψωτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Χωρὶς αὐτὴ τὴν ψυχὴ δὲν θὰ διπλασιαζόταν ὁ ἀριθμός σας σ' ἕνα χρόνο καὶ δὲν θὰ πλησιάζατε τὸ ἑκατομμύριο. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ψυχὴ δὲν θὰ προσφέρατε ἐπὶ ἐνάμισυ ἑκατομμύριο ὧρες τὰ γερὰ νεανικά σας χέρια γιὰ ἐργασίες χάριν τοῦ συνόλου. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ψυχὴ δὲν θὰ παρουσιάζατε τὸ ὑπέροχο φαινόμενο τῶν 250 πράξεων αὐτοθυσίας καὶ ἀλληλεγγύης. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ψυχὴ δὲν θὰ παρακολουθούσατε 17.000 μαθήματα, 14.000 διαλέξεις, 1.600 μορφωτικὲς ἐπισκέψεις, 230 συναυλίες, 1.450 θεατρικὲς παραστάσεις καὶ δὲν θὰ διατηρούσατε 250 βιβλιοθῆκες, 1.200 χορωδίες καὶ 50 φιλαρμονικές.

Ἡ στατιστικὴ γράφει ὅτι ἐκάματε 1.630 πορεῖες, συνολικοῦ μήκους 12.500 χιλιομέτρων. Λάθος. Λάθος φυσικὸ τῆς στατιστικῆς ποὺ, κρατῶντας στὸ χέρι της τὸ μέτρο, δὲν μπορεῖ νὰ μετρήση παρὰ ὅ,τι βλέπει. Ἐμέτρησε λοιπὸν τὴν ἀπόστασι ποὺ διέτρεξαν τὰ πόδια σας καὶ δὲν ἐμέτρησε τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τοῦ διαστήματος ποὺ τὸ διέσχισε, τὸ γέμισε καὶ τὸ φώτισε ἡ ψυχή σας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραιότερη, ἡ μεγαλύτερη καὶ πολυτιμότερη πορεία ποὺ ἔχετε πραγματοποιήσει. Πορεία πρὸς τὶς ἀνώτερες πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς κατακτήσεις. Πτήσι τῆς ψυχῆς σας πρὸς τὶς ὑψηλότερες κι' ἁγνότερες σφαῖρες τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ.

Συνεχίστε την, ἀγαπητοί μου Φίλοι, συνεχίστε την!

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη

Μελῆς Νικολαΐδης

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἡ Τζέννυ ποὺ κοίταζε ἀπ' τὸν ἐξώστη, τοὺς ἐσταμάτησε μὲ μιὰ φωνή:

— Καπνός!.. Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω καπνὸ πάνω ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ!

Ναί, ἡ Τζέννυ εἶχε δίκηο. Καπνός, ποὺ ὁλοένα γινόταν πυκνότερος, φαινόταν πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ ἔκλειναν πίσω τὸ Φελσενχάϊμ. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ ἐλπίζουν, κι' ὅλα ξεχάστηκαν διὰ μιᾶς. Ἀλλὰ γρήγορα ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται ψυχρότερα, τοὐλάχιστον ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ. Κι' ἂν ἦταν οἱ ἐπιδρομεῖς;... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πλησιάσουν μὲ τὶς μεγαλύτερες προφυλάξεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Τζέννυ εἶχε ξαναπάρει τὸ κυάλι καὶ ξανακοίταξε ὁλόγυρα.

— Νά κι' ἡ σημαία στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Σημεῖο πὼς οἱ δυὸ οἰκογένειες εἶν' ἀκόμη ἐδῶ κι' ὅτι δὲν ἔφυγαν ἀπ' τὸ νησί.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! φωνάζει ὁ Φραγκῖσκος καὶ διευθύνεται πρὸς τὴ σκάλα.

— Σταθῆτε!... σταθῆτε!..τοὺς λέει ἄξαφνα ὁ ναύκληρος μὲ σιγανὴ φωνή.

Καὶ τὸν βλέπουν νὰ σκαρφαλώνῃ στὸν ἐξώστη, νὰ παραμερίζῃ τὰ φυλλώματα, νὰ βγάζῃ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι του καὶ πάλι νὰ τὸ τραβάῃ πρὸς τὰ μέσα.

— Τί εἶναι; τὸν ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Οἱ ἄγριοι! ἀποκρίθηκε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Τζὼν Μπλόκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἕνας ὅμιλος ἀπὸ πέντε ἀνθρώπους, μισόγυμνους καὶ μαύρους σὰν τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς δυτικῆς Αὐστραλίας, ὡπλισμένους μὲ τόξα καὶ βέλη ἐρχότανε ἀπ' τὴ δενδροστοιχία. Ὅτι ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας εἶχε τώρα κι' ἄλλους κατοίκους, τὸ ἔβλεπαν. Ἀλλὰ τί εἶχαν γίνει ὁ κ. Ζερμὰττ κι' οἱ δικοί του; Μπόρεσαν τάχα νὰ φύγουν ἢ νικήθησαν σ' ἕναν ἄνισο ἀγῶνα;

Οἱ ἄγριοι ὁλοένα πλησίαζαν. Τί ἐσκόπευαν νὰ κάνουν; Θὰ ἔμπαιναν ἄραγε στὴν αὐλὴ καὶ κατόπιν στὴν κατοικία, ποὺ τὴν ἤξεραν καὶ τὴν εἶχαν λεηλατήσει;... Καὶ δὲν ἦταν φόβος ν' ἀνακαλύψουν τώρα τὴν πόρτα τῆς ἐσωτερικῆς σκάλας; Ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν μόνο πέντε, εὔκολα μποροῦσαν νὰ τοὺς ξεκάνουν: θὰ τοὺς παραφύλαγαν στὴν ταράτσα καὶ καθὼς θὰ παρουσιαζόταν ἕνας - ἕνας, θὰ τὸν ἄρπαζαν καὶ θὰ τὸν πετοῦσαν ἀπὸ τὰ κάγκελλα, δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα ὕψος πενῆντα ποδῶν.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν ἄκρη τῆς δενδροστοιχίας, οἱ πέντε ἀραπάδες σταμάτησαν. Ἀφοῦ σταμάτησαν γιὰ λίγο, οἱ ἄγριοι ξεκίνησαν πάλι, ἔφθασαν στὸ φράχτη τῆς αὐλῆς καὶ τὸν τριγύρισαν. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς μπῆκαν στὴν αὐλὴ καὶ ξαναβγῆκαν σχεδὸν ἀμέσως. Ὕστερα, οἱ τρεῖς ἄγριοι ἑνώθηκαν μὲ τοὺς ἄλλους δυό, κι' ὅλοι μαζὶ πῆραν τὸ μονοπάτι τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ τοῦ Φάλκενχορστ καὶ κατέβηκαν στὴ θάλασσα.

Τότε, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσουν, πῆραν τὴν ἑξῆς ἀπόφασι:

Ὁ Φραγκῖσκος μὲ τὸν Τζὼν Μπλόκ, ἅμα θὰ σκοτείνιαζε, θὰ ἔφευγαν μαζὶ καὶ θὰ πήγαιναν στὸ Φελσενχάϊμ. Ἐκεῖ, μὲ προφυλάξεις, θὰ ζητοῦσαν νὰ δοῦν μήπως ἦταν οἱ δυὸ οἰκογένειες. Κι' ἂν δὲν ἦταν, θὰ γύριζαν ἀμέσως στὸ Φάλκενχορστ, καὶ τότε θὰ ξεκινοῦσαν ὅλοι μαζί, γιὰ νὰ φθάσουν πρὶν ξημερώσῃ στὸ Τσούκερτοπ. Κι' ἡ ἀπόστασι γιὰ νὰ πᾶνε καὶ νὰ γυρίσουν δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες δρόμο.

Ἔτσι, μαζεύτηκαν μέσα στὴ σάλα, καὶ περίμεναν τὴν ὥρα ποὺ θὰ σκοτείνιαζε.

Ἆ! τί ἀργὰ ποὺ περνοῦσαν οἱ ὧρες. Ποτὲ ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν βρεθήκανε σὲ πιὸ στενόχωρη θέσι. Οὔτε ὅταν τοὺς ἄφησαν μὲ τὴ βάρκα στὸ ἔλεος τοῦ Ὠκεανοῦ, οὔτε ὅταν ἡ βάρκα αὐτὴ ἔσπασε στοὺς βράχους τοῦ ὅρμου τῶν Χελωνῶν κι' ἐκινδύνευαν νὰ περάσουν τὸ χειμῶνα στὴν ἄγρια ἐκείνη ἀκτή!

Ὡστόσο ἡ μέρα προχωροῦσε. Κάθε λίγο, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, καὶ συχνότερα ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ, σκαρφάλωναν στοὺς κλώνους τῆς μαγκλιέρας γιὰ νὰ βλέπουν τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐξοχή.

Ἤθελαν πρὸ πάντων νὰ ξέρουν ἂν οἱ ἄγριοι ἦταν ἀκόμη στὰ περίχωρα τοῦ Φάλκενχορστ ἢ ἂν εἶχαν πάρει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Φελσενχάϊμ.

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν τίποτε. Μονάχα τὴ στήλη ἐκείνη τοῦ καπνοῦ π' ἀνέβαινε πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους. Κι' ὡς τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, κανένα περιστατικὸ δὲν ἄλλαξε τὴν κατάστασι.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ φάνε, ἀκούσθηκε μιὰ κανονιά.

— Τί εἶναι; ἔκαμε ἡ Τζέννυ.

Ἕνας ὅμιλος ἀγρίων φάνηκε νἄρχεται.

— Κανονιά! φώναξε ὁ ναύκληρος.

— Ποιὸς νὰ τὴν ἔρριξε; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Κανένα πλοῖο, ἴσως ὁ «Ξιφίας»!.. φώναξε ἡ Τζέννυ.

— Μὰ τότε θὰ εἶναι κοντά, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ, γιατὶ ἡ κανονιὰ ἀκούσθηκε καλά.

— Στὴν ταράτσα! Στὴν ταράτσα! φώναξε ὁ Φραγκῖσκος, ὁρμῶντας πρὸς τὸν ἐξώστη.

Κι' ὁλωνῶν τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς τὴ θάλασσα.

Κανένα πλοῖο δὲν φαινόταν. Κι' ὅμως ἡ κανονιὰ ἐκείνη εἶχε πέσει ἀπὸ πλοῖο.

Μόνο μιὰ βαρκοῦλα εἶδαν στὸ πέλαγος , μὲ δυὸ ἀνθρώπους μέσα, ποὺ πολεμοῦσαν νὰ φθάσουν στὸ Φάλκενχορστ.

— Μὴν εἶναι ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ψιθύρισε ἡ Τζέννυ.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, οἱ δυὸ κωπηλάτες εἶναι ἄγριοι κι' ἡ βαρκοῦλα εἶναι πιρόγα.

— Μὰ γιατὶ φεύγουν ἔτσι; ρώτησε ὁ Φραγκῖσκος. Τοὺς κυνηγοῦν;

Ὁ Φρίτς ἔβγαλε μιὰ κραυγή, — κραυγὴ πού, αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν ἀπὸ ἔκπληξι καὶ χαρά.

Εἶχε φθάσει στὰ μάτια του μιὰ ζωηρὴ λάμψι, μέσ' ἀπὸ ἕνα πυκνὸ ἄσπρο καπνό, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀντήχησε δεύτερη κανονιά. Συγχρόνως φάνηκε ἕνα βλῆμα ποὺ ἀγγίζοντας τὴν ἐπιφάνεια ἔκανε τὸ νερὸ ν' ἀναπηδήσῃ ἀφρισμένο, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπ' τὴν πιρόγα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ φεύγῃ μὲ ὅλη της τὴ γρηγοράδα.

— Ἐκεῖ!.. ἐκεῖ!... φώναξε μὲ ἔξαλλη χαρὰ ὁ Φρίτς. Ὁ πατέρας μου, ὁ κύριος Οὐόλστων, ὅλ' οἱ δικοί μας, εἶν' ἐκεῖ!...

— Στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία!

Πραγματικά, ἀπ' τὸ νησάκι ἐκεῖνο εἶχανε ρίξει οἱ δυὸ κανονιὲς ἐναντίον τῆς πιρόγας.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ κ. Ζερμὰττ κι' ὁ κ. Οὐόλστων μὲ τὶς οἰκογένειές τους πρόφθασαν νὰ καταφύγουν ἐκεῖ, ποὺ τοὺς ἐπροστάτευε τὸ μικρὸ πυροβολεῖο.

Ἀπερίγραπτη χαρὰ ἐκυρίευσε τότε τὸν Φρίτς, τὸν Φραγκῖσκο, τὴν Τζέννυ, τὴν Ντόλλ, τὸν Τζέϊμς καὶ τὴ Σουζάνα! Ἀφοῦ οἱ δικοί τους μπόρεσαν νὰ καταφύγουν στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τοὺς ἀναζητήσουν οὔτε στὸ Τσούκερτοπ, οὔτε σὲ κανένα ἄλλο σημεῖο τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Δὲν ἔγινε πιὰ λόγος νὰ πᾶνε στὸ Φελσενχάϊμ.

Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ μὴ προδοθοῦν. Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ μὴν κάνουν ἀπολύτως τίποτε, νὰ μὴ δώσουν σημεῖα τῆς παρουσίας των, ἕως ὅτου νυχτώσῃ.

Στὰ κλίματα ἐκεῖνα ἡ νύχτα διαδέχεται τὴν ἡμέρα χωρὶς δειλινό. Ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἦταν πιὰ σκοτάδι.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ ναύκληρος θὰ κατέβαιναν στὴν αὐλή. Κι' ἂν οἱ ἄγριοι δὲν ἦταν

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Πότε πρέπει νὰ ἀφαιροῦνται οἱ ἀμυγδαλὲς

Εἰς τὸ προηγούμενο ἄρθρο μας ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴ φυσιολογικὴ ἀποστολὴ τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ μὲ τὰς διαταραχὰς ποὺ προκαλοῦν εἰς τὸν ὀργανισμὸν ὅταν πάσχουν. Σήμερα θὰ μιλήσωμε διὰ τὸ πλέον ἀκανθῶδες ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει κυρίως τὸν κόσμον. Πότε πρέπει νὰ ἀφαιροῦνται οἱ ἀμυγδαλὲς καὶ πότε νὰ θεραπεύωνται ἁπλῶς διὰ τῶν μέσων ποὺ θὰ ποῦμε παρακάτω; Τρεῖς εἶναι οἱ περιπτώσεις ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν: Πρῶτον ὅταν εἶναι τὸ παιδὶ μικρὸ (4-8 ἐτῶν) καὶ παρουσιάζῃ μεγάλην ὑπερτροφίαν τῶν ἀμυγδαλῶν, ἡ ὁποία τοῦ ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοήν, τοῦ φέρνει δυσμορφίες τοῦ στήθους καὶ βλάβην εἰς τὴν ἀκοήν. Τότε πρέπει νὰ ἀφαιροῦνται ἀμέσως καθὼς καὶ οἱ ἐκβλαστήσεις (τὰ κρεατάκια) καὶ νὰ μὴ περιμένωμε νὰ μεγαλώσῃ, ὅπως νομίζει πολὺς κόσμος, διότι θὰ εἶναι ἀργά.
Ἡ ἡλικία δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀντένδειξιν· ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἔνδειξις ἀφαιρέσεως μποροῦμε, καὶ εὐκολώτερα μάλιστα νὰ βγάλωμε τὶς ἀμυγδαλὲς καὶ βρέφους ἀκόμη. Δευτέρα ἀπόλυτος ἔνδειξις ἀφαιρέσεως τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι ὅταν οἱ ἀμυγδαλὲς εἶναι μεγάλες, σάπιες, μὲ κρύπτες γεμᾶτες πύον ἢ κατεστραμμένες ἀπὸ τὶς συχνὲς ὀξεῖες ἀμυγδαλίτιδες. Τότε δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀποστολή. Τοὐναντίον γίνονται αἰτία κακοῦ γιὰ τὸ νεαρὸ ὀργανισμό. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ νοσογόνος ἑστία γιὰ τὸν ὀργανισμό, τὸν μολύνει συνεχῶς, τὸν καθιστᾶ ὠχρόν, ἀνόρεκτον καὶ πάντοτε ἀδιάθετον. Ἡ ταχεῖα ἀφαίρεσις θὰ εἶναι πραγματικὴ λύτρωσις γιὰ τὸ παιδί. Τρίτη ἔνδειξις ἀφαιρέσεως τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι ἡ χρονία ἐμπύρετος ἀμυγδαλῖτις καὶ ἡ ὁποία τὶς περισσότερες φορὲς προκαλεῖ τὶς καρδιοπάθειες, τὶς νεφρίτιδες, τὰ ἐντερικὰ νοσήματα, σκωληκοειδίτιδες κλπ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἀφοῦ δοκιμασθῇ ἡ τοπικὴ θεραπεία καὶ ἡ τόνωσις τοῦ ὀργανισμοῦ δι' ἐνέσεων κλπ. καὶ ἀποτύχῃ, τότε καταφεύγομεν εἰς τὴν ἐγχείρησιν, ἡ ὁποία εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων ἀποβαίνει ἐπωφελής. Δι' ὅλας τὰς ἄλλας περιπτώσεις, δηλ. ὅταν τὸ παιδὶ παρουσιάζῃ μιὰ μικρὴ διόγκωσι, κατὰ περιόδους ὀξεῖαν ἀμυγδαλίτιδα, τὸν χειμῶνα μιὰ ὠτίτιδα ἢ ἕνα μικρὸν πυρετὸν κατὰ περιόδους μικρᾶς διαρκείας, καὶ ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς δὲν ὀφείλεται στὶς ἀμυγδαλές, δὲν πρέπει νὰ ἀφαιροῦνται οἱ ἀμυγδαλές. Δὲν εἶναι ἡ ἐγχείρησις πάντοτε ἀκίνδυνος, οὔτε πάλιν εὐχάριστος γιὰ τὸ παιδὶ καὶ τοὺς γονεῖς, ὥστε δὲν πρέπει νὸ σπεύδωμεν γιὰ ψύλλου πήδημα καὶ ἐπειδὴ ἔγινε τῆς μόδας, νὰ ἀφαιροῦμε τὶς ἀμυγδαλές. Τελευταίως τόσον εἰς τὴν Εὐρώπην ὅσον καὶ ἐδῶ, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἐνοχλήσεων μιᾶς ἐγχειρήσεως, ἤρχισεν ἡ θεραπεία τῶν ἀμυγδαλῶν δι' ἀκτίνων Χ μὲ ἀποτελέσματα πάντοτε ἐπιτυχῆ. Τὴν μέθοδον ταύτην τὴν χρησιμοποιοῦν ὅπου ὑπάρχει ἔνδειξις ἀφαιρέσεως, δηλ. κατὰ τὰς τρεῖς περιπτώσεις ποὺ εἴπαμε ἀνωτέρω. Δι' ὅλας τὰς ἄλλας περιπτώσεις χρησιμοποιοῦμεν τοπικὴν θεραπείαν συνδυασμένην μὲ γενικὴν θεραπείαν τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ συχνὲς ἐπαλείψεις τῶν ἀμυγδαλῶν μὲ διάλυσι τοῦ νέου φαρμάκου τῶν χρωματουργείων, τοῦ Ἀχρομοζίλ, μὲ σύγχρονον χορήγησιν 1—2 κουφέτων τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἐπιφέρουν ταχύτατα τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν ἀμυγδαλῶν, δηλαδὴ τὴν σμίκρυνσιν τοῦ ὄγκου των καὶ τὴν τελείαν ἀντισηψίαν αὐτῶν. Ἐπίσης σπουδαίως βοηθεῖ τὴν τοπικὴν θεραπείαν ἡ γενικὴ τόνωσις τοῦ ὀργανισμοῦ δι' ἀφθόνου τροφῆς, ἐνέσεων, τονωτικῶν (Ascorbine, Helpin κλπ.) φαρμάκων καὶ τὸ σπουδαιότερον διὰ τῆς καλλιτέρας ρυθμίσεως τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ, καθαροῦ ἀέρος, ἐξοχῆς κατὰ τὸ θέρος, καὶ κατὰ προτίμησιν στὴ θάλασσα, τακτικαὶ πλύσεις τοῦ στόματος καὶ ἰδίως μετὰ φαγητὸν καὶ γενικῶς ἐφαρμογὴ τῶν ὑγιεινῶν κανόνων.

Τελειώνων τὴν μελέτην μου ἐπὶ τῶν ἀμυγδαλῶν ἔχω νὰ συστήσω ὅτι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν ἢ τὴν θεραπείαν δι' ἀκτίνων εἶναι ὁ οἰκογενειακὸς γιατρὸς ἢ ὁ παιδίατρος, καὶ οἱ ὁποῖοι καλλίτερον κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸν λαρυγγολόγον γνωρίζουν τὸν ὀργανισμὸν τοῦ παιδιοῦ καὶ τοὺς λόγους ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

πιὰ στὰ περίχωρα, θὰ ἐδοκίμαζαν νὰ φθάσουν στ' ἀκρογιάλι.

Σκέφθηκαν ὅμως πὼς καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τραβήξουν γιὰ τ' ἀκρογιάλι ὁ Φρὶτς κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ· καὶ νὰ μείνῃ νὰ φυλάῃ σκοπὸς στὴν εἴσοδο τῆς αὐλῆς ὁ Φραγκῖσκος.

Βγῆκαν λοιπὸν ἔξω. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σωρὸ προφυλάξεις κατώρθωσαν νὰ φθάσουν ὡς τοὺς τελευταίους βράχους ποὺ τοὺς ἔβρεχε τὸ κῦμα.

Κατέβηκαν ἀκόμα ὡς τὴν ἀμμουδιά.

Τότε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἂν δὲν κρατοῦσαν τὸν ἑαυτό τους.

Μιὰ βαρκοῦλα ἦταν ἐκεῖ, γυρμένη μὲ τὸ πλευρὸ στὴν ἀμμουδιά. Ἦταν ἡ πιρόγα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βουλιάξῃ τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία, ἂν καὶ τῆς ἔρριξε δυὸ κανονιές.

—Τύχη ποὺ τὴν εἴχαμε νὰ μὴν τὴν πετύχουν!... εἶπε ὁ Τζὼν Μπλόκ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ νέα βιβλία

«ΕΘΝΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ» ΝΙΚ. ΑΛΙΚΑΚΟΥ

Μιὰ εἰκόνα καὶ μιὰ ρήτρα πέφτει στὸ μάτι, ὅταν ἀνοίξῃ κανεὶς τὸ ἁπλὸ αὐτὸ σὲ ἐμφάνισι βιβλίο. Μιὰ εἰκόνα εὐσταλῶν νέων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ μιὰ ρήτρα φερμένη ὡς ἐμᾶς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων: «Ἄμμες δὲ μ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες».

Ὁ συγγραφέας ἔχει τὴ βαθειὰ ἐπίγνωσι ὅτι οἱ νέοι αὐτοί, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν αὔριο τὸν ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ νὰ γίνουν πολὺ καλύτεροι ἀπὸ τὴν παροῦσα γενεά, χρειάζονται ὄχι μονάχα λόγια καὶ ρητά, ποὺ ἔρχονται ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ μάκρη τῶν αἰώνων, ἀλλὰ ἐργασία, καθοδήγησι, ἀνάλογη μόρφωσι, σχετικὴ γνῶσι καὶ συστηματικὴ ἐπίγνωσι ὅλων τῶν ζητημάτων, ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν αὔριο στὴ ζωὴ τοῦ μέλλοντος Ἕλληνος πολίτου. Γιατὶ μόνο μ' αὐτὴ τὴν προοπτικὴ τοῦ Ἕλληνος πολίτου πρέπει σήμερα νὰ γίνεται κάθε ξεκίνημα. Πρὶν ξεκινοῦσε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀφετηρία: ἄνθρωπος κοσμοπολίτης. Τώρα γιὰ μᾶς ἡ ἔννοια ἔχει χρεοκοπήσει, γιατὶ ἀπεδείχθη καὶ σφαλερά. Θέλομε πρὸ παντὸς Ἕλληνας πολίτας μὲ τὴ συναίσθησι τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων των. Τότε μόνον θὰ ἐπέλθῃ ἡ κοινωνική μας ἰσορροπία. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ παραφουσκώνῃ ἀπὸ δικαιώματα.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔρχεται νὰ δώσῃ στὸν Ἕλληνα τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐφόδια γιὰ τὴ κοινωνική του συμβίωσι.

«ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΣ» ΘΑΝΟΥ ΒΑΓΕΝΑ

Ἕνα ψηφὶ στὸ ἱστορικὸ-λαογραφικό μας κάνδρο ἀποτελεῖ ἡ φροντισμένη αὐτὴ μονογραφία γιὰ τὸ Βερβενιώτη κλέφτη, ποὺ τ' ὄνομά του ἐπαναλαμβάνεται σὲ κλέφτικα τραγούδια καὶ «ποὺ εἶχε γίνει θρῦλος στοὺς Ἕλληνας». Μὲ πολλὴ σαφήνεια καὶ εὐσυνειδησία προσπαθεῖ ὁ συγγραφέας νὰ ξεμπλέξῃ τὰ διάφορα νήματα ποὺ μπερδεύθηκαν γύρω στὴν ὕπαρξι καὶ τὴν ἱστορία τοῦ Θανάση Καράμπελα, ποὺ τὸ τραγοῦδι του ξεπερνῶντας διαστήματα καὶ ἐποχὲς ἁπλώθηκε στὴν Ἑλλάδα. Καὶ προσπαθεῖ ἀπὸ τὶς δυὸ πηγές: τὴν παράδοσι καὶ τὴ γραφή. Παίρνει μὲ μεθοδικότητα, ποὺ εἶναι πολὺ ἀναγκαία προπάντων γιὰ μιὰ ἱστορικὴ μελέτη μὲ τὴ σειρά τους 1, 2 παραλλαγὲς τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Καράμπελα καὶ παρουσιάζει τὸ Α΄ τραγοῦδι ὡλοκληρωμένο. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ μὲ τὶς 5 παραλλαγὲς τοῦ Β΄.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ

Ἕνα πράγματι ἀξιόλογον βιβλίον μᾶς δίνει ὁ κ. Γ. Ἰατρίδης μὲ τὴν «Ἱστορίαν τῆς Παιδαγωγικῆς», ποὺ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν οἶκον Γκοβόστη. Ἡ παιδαγωγικὴ δὲν εἶναι ὑπόθεσις τῶν ὀλίγων καὶ θὰ ἤθελα, ὁσονδήποτε καὶ ἂν τὸ θέμα φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ξηρὸν καὶ ἀκατάλληλον διὰ παιδιά, νὰ ἐδιαβάζετο τὸ βιβλίον ἀπὸ περισσότερα κατὰ τὸ δυνατὸν Ἑλληνόπουλα. Θὰ εἶχαν ν' ἀποκομίσουν πολλὰ χρήσιμα συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα κάποιον ρόλον θὰ παίξουν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός των.

Ἡ «Ἱστορία τῆς Παιδαγωγικῆς» δὲν μᾶς δίνει ἁπλῶς τὴν ἱστορίαν τῶν θεωριῶν αἱ ὁποῖαι ἐπρυτάνευσαν μέσῳ τῶν αἰώνων εἰς τὰς διαφόρους χώρας, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἐξέλιξίν της μὲ τὰς ἑνιαίας ἀντιλήψεις, ἂν ὄχι κοινὰς κατευθύνσεις. Μᾶς δίνει τὴν δραματικὴν ἱστορίαν πολλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐμόχθησαν διὰ ν' ἀνανεώσουν τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τῆς πατρίδος των, διὰ νὰ δώσουν ζωὴν εἰς παναρχαίας μεθόδους, καὶ οἱ ὁποῖοι πολλάκις ἐθυσίασαν καὶ τὴν ζωήν των ἀνταγωνιζόμενοι πρὸς τὸν φανατισμόν, τὴν ὀπισθοδρομικότητα καὶ τὰς στενὰς ἀντιλήψεις.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα ὅμως αὐτὰ ἠμπορεῖ ὁ καθεὶς νὰ φαντασθῇ τί εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γ. Ἰατρίδου, ποῖον τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον του καὶ ποία ἡ διδακτική του ἀξία. Δὲν θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ μὴ προσθέσω τὴν ἀξίαν ἑνὸς ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικοῦ τῆς «Ἱστορίας τῆς Παιδαγωγικῆς»: τὴν ἀξίαν τοῦ ὡραίου ὕφους καὶ τῆς στρωτῆς φράσεως. Διότι, δυστυχῶς, πολλοὶ συγγραφεῖς ἔχουν ὡραίας ἰδέας καὶ θέλουν νὰ ποῦν ὡραῖα πράγματα, ἀλλὰ τὰ πνίγουν εἰς μίαν φράσιν τόσον στρυφνήν, ποὺ εἰς τὸ τέλος γίνεται ἀκατάληπτος.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ ζάχαρι

Ἡ ζάχαρι εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, οἱ δὲ ἀρχαῖοι Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι καλλιεργοῦσαν εἰς μεγάλην ἔκτασιν τὸ ζαχαροκάλαμον. Στὴν Εὐρώπη τὸ ζαχαροκάλαμον ἐκαλλιεργήθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Σικελία τὸν 12ον αἰῶνα, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἡ καλλιέργειά του μετεφέρθη στὴ Μαδέρα καὶ τὶς Καναρίους νήσους. Τὸ 1506 ἡ καλλιέργεια τοῦ ζαχαροκαλάμου εἰσήχθη στὴν νῆσο τοῦ ἁγίου Δομενίκου, τὴν Μπαρμάντ καὶ τὴν Γουαδελούπην. Ἀρχικὰ ἡ ζάχαρι ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ φάρμακο. Ἡ κατανάλωσι τῆς ζαχάρεως αὐξήθηκε μόνον ὅταν ἄρχισε ἡ χρῆσι τοῦ καφέ. Ἡ κατασκευὴ ζαχάρεως ἀπὸ τεῦτλα χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1747. Ἀνεκαλύφθη δὲ ἀπὸ τὸν χημικὸ Μαργκρὰφ στὸ Βερολῖνο. Ὁπωσδήποτε ἡ ζάχαρι αὐτὴ χρησιμοποιήθηκε μόνο στὰ 1770 ἀπὸ τὸν βαρῶνον Κόπι καὶ ἄρχισε νὰ πωλῆται εἰς τὸ ἐμπόριο μόνον στὰ 1810.

Ἀετὸς κατ' ἀεροπλάνου

Πρὸ μηνῶν ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ εἶχε ἀπογειωθῆ ἀπὸ τὸ Μόρεσμπυ μὲ κατεύθυνσι γιὰ τὸ Βάν, δέχθηκε, ἐνῷ πετοῦσε σὲ ὕψος 3.000 μέτρων, τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς γιγαντιαίου ἀετοῦ. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν πουλιῶν νομίζοντας πὼς τὸ ἀεροπλάνο ἦταν κάποιο πουλὶ καὶ μὴ θέλοντας προφανῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πρωτεῖα ἀδόξως, ἐπέπεσεν ἐναντίον τοῦ μεταλλίνου συναδέλφου του ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

Γνωρίζετε ὅτι οἱ ἀετοὶ ἔχουν ἐξαιρετικὴ δύναμι. Ὁ δικός μας, ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὴν δύναμί του κατὰ τοῦ ἀεροσκάφους, χωρὶς φυσικὰ

ἀποτέλεσμα, ἐπανῆλθε μὲ μεγαλύτερη μανία καὶ ἔπεσε μὲ δύναμι ἐπάνω στὰ κρύσταλλα τῆς μπροστινῆς καμπίνας. Τὰ κρύσταλλα ἔσπασαν καὶ μιὰ πρωτοφανὴς μάχη ἄρχισε μεταξὺ τοῦ τρομεροῦ πουλιοῦ καὶ τοῦ πιλότου καὶ τῶν μηχανικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτραυματίσθησαν. Τελικῶς ὅμως ἕνας ἀπ' τοὺς μηχανικοὺς κατώρθωσε νὰ φονεύσῃ τὸν ἀετό.

Ἡ χρῆσις τοῦ μπετὸν

Τὸ «μπετόν», τὸ μῖγμα τοῦ τσιμέντου, ἄμμου καὶ χαλικιῶν,ποὺ χρησιμοποιοῦν σήμερα στὶς οἰκοδομές, εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν παληὰ ἐποχή. Οἱ Αἰγύπτιοι στὸ κτίσιμο τῶν πυραμίδων, τῶν παλατιῶν καὶ τῶν ναῶν των χρησιμοποιοῦσαν ἕνα εἶδος μπετόν. Ἐπίσης καὶ οἱ Ρωμαῖοι γνώριζαν τὴν χρῆσι τοῦ μπετόν. Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἡ χρῆσις τοῦ μπετὸν ἐγκατελείφθη καὶ μόλις τὸ 1811 ὁ Γάλλος μηχανικὸς Λουΐ-Ζοζὲφ Βικὰ ἐχρησιμοποίησε τὸν τρόπο αὐτὸν στὸ κτίσιμο τῆς γεφύρας τοῦ Σουϊλάκ. Ἔκτοτε τὸ μπετὸν ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα καὶ σήμερα εἶναι ἀπαραίτητο εἰς ὅλας τὰς οἰκοδομάς.

Τὰ παιγνίδια τῶν ζώων

Τὰ γατάκια καὶ τὰ σκυλάκια, ὅπως εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους, κάνουν τὰ πιὸ τρελλὰ παιγνίδια. Χαριτωμένα, ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα εἶναι στὰ παιγνίδια τους καὶ τὰ ἀρνάκια, τὰ κατσικάκια, τὰ γαϊδουράκια ἀκόμη καὶ τὰ ἀλογάκια, ὅπως καὶ ὅλα γενικῶς τὰ μικρὰ τῶν ζώων ποὺ εὑρίσκονται στὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ παιγνίδι ἀποτελεῖ καὶ γιὰ τὰ ζῷα διασκέδασι.Καὶ τὰ ἥμερα ζῷα, ποὺ ἔχουν ἐξησφαλισμένη τὴν τροφὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι φυσικὸ νὰ παίζουν, ἀφοῦ διαθέτουν ξέγνοιαστες ὧρες ἀναπαύσεως. Ἀλλὰ τὰ ἄγρια, ποὺ ἀγωνίζονται συνεχῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφή τους, καὶ νὰ μὴ ἀποτελέσουν αὐτά.... τὴν τροφὴ τῶν ἄλλων ζώων, παίζουν καὶ αὐτά;

Οἱ παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ὅλα τὰ ζῷα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἥμερα καὶ ἄγρια, παίζουν.

Τὰ πηδήματα τῶν πουλιῶν εἶναι ἕνα διασκεδαστικὸ γι' αὐτὰ παιγνίδι. Τὰ νεαρὰ τῶν στρουθοκαμήλων, ὅταν ξυπνοῦν τὸ πρωΐ, πηγαίνουν σ' ἕνα πλάτωμα, κάνουν ἕνα κύκλο καὶ γυρνοῦν γύρω - γύρω, ἕως ὅτου ζαλισθοῦν.Οἱ ἐνυδρίδες εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ παιγνιδιάρικα ζῷα. Καὶ τὰ μικρά τους βρίσκουν ἐξαιρετικὸ θέλγητρο σὲ ἕνα σφαιρικὸ ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀντικείμενο, ποὺ κινεῖται καὶ κάνουν μ' αὐτὸ διάφορα τρελλὰ παιγνίδια.

Τὰ μικρὰ τοῦ ἐλειοῦ παίζουν ὡς ἑξῆς: Χωρίζονται σὲ δυὸ ὁμάδες. Ἡ μιὰ ἀνεβαίνει ἐπάνω σ' ἕνα δένδρο καὶ ἡ ἄλλη προσπαθεῖ νὰ διώξῃ τὴν πρώτη ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ κατέχει. Οἱ νυφίτσες διασκεδάζουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλὰ ἔχουν πε-

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

Σὲ ἀπόστασι ἑξακοσίων περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς Χιλῆς βρίσκεται τὸ νησὶ τοῦ Ζουὰν Φερναντέθ, γνωστὸ στὸν κόσμο μὲ τὸ ὄνομα ἡ νῆσος τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου.

Ἡ ἱστορία τοῦ ναυαγοῦ αὐτοῦ, ποὔγινε περίφημη ἀπ' τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ Ντὲ Φοέ, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1700 τὸ ἱστιοφόρο «Πέντε Λιμάνια» ἐφάνηκε πέρα ἀπ' τὸ νησί, ποὔταν ἀκατοίκητο τότε. Ἀνάμεσα στὸ προσωπικὸ τοῦ σκάφους συγκαταλεγόταν καὶ ἕνας Σκωτζέζος ναυτικός, ὁ Ἀλέξανδρος Σέλκιρκ, μὲ παρελθὸν ὄχι πολὺ καθαρό. Ὁ Σκωτσέζος αὐτὸς ἔξω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ λιμάνι τσακώθηκε μὲ τὸν καπετάνιο τοῦ σκάφους καὶ ἀπεβιβάσθη στὴν ξηρὰ μὲ ἀπόφασι νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ.

Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ Ροβινσὼν Κροῦσος, ὁ ἥρωας τοῦ Ντὲ Φοέ. Παρέμεινε στὸ νησὶ τεσσεράμισυ ὁλόκληρα χρόνια, μόνος μὲ τὰ ζῷα, χωρὶς τὴν συντροφιὰ οὔτε ἑνὸς Παρασκευᾶ κάν, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἀλλὰ εἶναι γέννημα τῆς φαντασίας τοῦ μυθιστοριογράφου.

Μὲ γένεια καὶ μαλλιὰ μακρυὰ (ἔκανε 4 ½ χρόνια νὰ μεταχειρισθῇ ψαλίδι), ξυπόλητος, ντυμένος μὲ προβιὲς ζώων ὁ Σέλκιρκ, ἔζησε ἀληθινὰ ζωὴ πρωτόγονου ἀνθρώπου, κυνηγῶντας ἀγρίμια. Καράβια βέβαια ἔρχονταν στὸ νησί, ἀλλ' ὁ Σέλκιρκ ἔσπευδε νὰ κρυφθῇ μόλις τὰ ἔ-

βλεπε γιατὶ φοβῶταν μὴ συλληφθῇ.

Ἐπὶ τέλους τὸ 1709 ἦλθε ἕνα ἐγγλέζικο καράβι καὶ τὸν πῆρε.

Μὰ ἡ ἱστορία τοῦ νησιοῦ δὲν τελειώνει μὲ τὴν φυγὴ τοῦ Σέλκιρκ ἀπὸ κεῖ. Μετὰ ἀπ' αὐτὸν πολὺς κόσμος θέλησε νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμά του. Ἡ περιεργότερη περίπτωσις εἶναι δύο Ἐγγλέζων, οἱ ὁποῖοι στὰ 1719 θέλησαν νὰ πᾶνε στὸ Ζουὰν Φερναντὲθ γιὰ νὰ ζήσουν σὰν τὸν Ροβινσῶνα. Ἀλλὰ κουράστηκαν γρήγορα καὶ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἐγκατέλειψαν τὴ δοκιμή.

Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ18ου αἰῶνος ἡ νῆσος κατείχετο ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν ὡς τὸ 1814, ὁπότε κατελήφθη καὶ ἔγινε φυλακὴ τῆς Δημοκρατίας τῆς Χιλῆς. Μὰ σὲ μιὰν ἐπανάστασι οἱ πόρτες τῶν φυλακῶν ἀνοίχθηκαν καὶ στὸ νησὶ σκορπίστηκαν οἱ κρατούμενοι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐδίωξαν τοὺς ἀποίκους.

Κι' ἔμεινε ἔρημο καὶ ξεχασμένο ὡς τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος ποὺ ἀνακατεκτήθη ὑπὸ Γάλλων καὶ Ἱσπανῶν ἀποίκων, ἀλλὰ ἐξακολουθῶντας νὰ ἐξαρτᾶται διοικητικῶς ἀπὸ τὴ Χιλή, πρᾶγμα ποὺ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα.

Ὁ ταξιδιώτης ποὺ θὰ πάῃ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ θὰ ἀντικρύσῃ, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πρωτομπῇ στὸ νησί, ἕνα μεγάλο μπρούτζινο ἄγαλμα, στημένο σ' ἕνα βράχο τοῦ Ζουὰν Φερναντέθ, τῇ πρωτοβουλίᾳ Ἄγγλων ναυτικῶν, εἰς μνήμην τοῦ Ἀλεξάνδρου Σέλκιρκ, τοῦ πραγματικοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Θὰ μᾶς σώσῃ ἡ θάλασσα

Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καλύπτονται ἀπὸ τὰ νερὰ τῶν θαλασσῶν ἔχει σπουδαιότατες συνέπειες ἀπὸ ἀπόψεως γενικῆς οἰκονομίας τοῦ πλανήτου μας. Χάρις εἰς τὴν πελωρίαν μᾶζαν τῶν ὑδάτων αἱ θάλασσαι χρησιμεύουν ὡς ρυθμισταὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν συνεχῆ ἐπίπεδον καὶ ὁμοιογενῆ ἐπιφάνειάν των γεννῶνται αἱ μεγάλαι κινήσεις τῆς ἀτμοσφαίρας. Εἰς τὰ ἅλατα ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἡ χημικὴ βιομηχανία εὑρίσκει ἀνεξάντλητα ἀποθέματα χημικῶν οὐσιῶν. Ἡ ἐνέργεια, τὴν ὁποίαν ἐγκλείουν τὰ κύματα καὶ αἱ παλίρροιαι, θὰ γίνουν πολὺ γρήγορα μία πηγὴ πλούτου. Κάποτε τὰ γαιανθρακωρυχεῖα θὰ ἐξαντληθοῦν καὶ αἱ πετρελαιοπηγαὶ θὰ στειρεύσουν. Ἀλλὰ ὁ κυανοῦς ἄνθραξ (ἡ ἐνέργεια τῶν κυμάτων καὶ τῶν παλιρροιῶν), ὅπως ἄλλως τε καὶ ὁ λευκὸς (αἱ ὑδατοπτώσεις) θὰ ἐξαντληθοῦν τοὐλάχιστον μετὰ μερικὰς χιλιάδας ἢ ἑκατομμύρια αἰώνων. Εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν ἡ ζωὴ ἐκδηλώνεται εἰς ὅλην της τὴν δραστηριότητα. Ἄλλως τε εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐγεννήθη. Ἐξ ἄλλου ἡ μελέτη τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῶν ψαριῶν ἐπέτρεψε τὴν βιομηχανοποίησιν τῆς ἁλιείας, τῆς ὁποίας τὰ προϊόντα εἶναι σπουδαῖος παράγων τῆς διατροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

ρισσότερη χάρι. Γενικὰ ὅμως οἱ ἐνυδρίδες ὑπερέχουν ἀπ' ὅλα τὰ ζῷα στὴν διοργάνωσι τῶν παιγνιδιῶν.

Καὶ μιὰ γενικὴ διαπίστωσις: Τὰ παιγνίδια ἀρέσουν περισσότερο στὰ νεαρὰ ζῷα, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Θάλασσα τοῦ Γάλακτος

Οἱ ναυτικοί, ποὺ διαπλέουν τὸν κόλπο τοῦ Ἄδεν, τὸν κόλπο τῆς Βεγγάλης ἢ τὴν Θάλασσα τῆς Ἰάβας, παρατηροῦν περιεργό τατον χρωματισμὸ τοῦ νεροῦ τῶν θαλασσίων αὐτῶν περιοχῶν, χρωματισμὸ ποὺ ἔδωσεν εἰς τὰ μέρη αὐτὰ τὴν ἐπωνυμία: «Θάλασσα τοῦ Γάλακτος».

Πολλαὶ γνῶμαι διετυπώθησαν γι' αὐτό. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν παρουσίαν ἐκεῖ ἀπείρου ἀριθμοῦ μικρῶν φωτεινῶν ζώων. Ἐὰν γεμίσῃ κανεὶς ἕνα δοχεῖον ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερὸ θὰ διαπιστώσῃ τὴν παρουσία πολλῶν μικρῶν σωμάτων μεγέθους ἑνὸς ἢ δύο ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ποὺ λάμπουν ὅταν τὰ ἀνακινήσῃ μὲ τὸ χέρι. Ὅταν τὰ ἐξετάσῃ προσεκτικὰ θὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἀποτελοῦνται ἀπὸ μίαν γαλακτοειδῆ οὐσίαν, ποὺ ξηραίνεται ταχύτατα εἰς τὸν ἀέρα καὶ ποὺ ἐξατμίζεται ἐγκαταλείπουσα ἕνα σκοτεινὸν σφαιρίδιον, διαμέτρου ἑνὸς χιλιοστοῦ τοῦ μέτρου, ποὺ μία σταγὼν ὕδατος ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ ἐκ νέου φωτεινόν.

Γυναῖκες γιγαντόσωμοι

Οἱ ἄνδρες μὲ γιγαντιαῖο ἀνάστημα δὲν εἶναι σπάνιο φαινόμενο. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο λίγες γυναῖκες γιγαντόσωμες. Τὸ ρεκὸρ τοῦ γυναικείου ἀναστήματος ἔχει ἡ Γκιζέλα Ζάμπο ἀπὸ τὴν Οὐγγαρίαν. Εἶναι 24 χρόνων καὶ ἔχει ὕψος 2 μ. καὶ 15 ἑκατοστῶν.

Τὸ μπὸξ στὴν ἀρχαιότητα

Κατὰ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν στὴ Βαγδάτη, ἀνεκαλύφθη ἀνάγλυφον ποὺ παρίστανε ἀγῶνες μπόξ. Τὸ ἀνάγλυφον αὐτὸ χρονολογεῖται πρὸ 5.000 χρόνων. Οἱ ἄνθρωποι ἑπομένως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπεδίδοντο καὶ σὲ ἀγῶνες μπόξ.

Οἱ συνεργάται τῶν γεωργῶν

Ἡ κουκουβάγια δὲν εἶναι μόνον τὸ σύμβολον τῆς σοφίας ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς περισσότερον εὐεργετικοὺς συνεργάτας τῶν γεωργῶν. Ὡς γνωστόν, ἡ κυριωτέρα τροφή της εἶναι οἱ ἀρουραῖοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τρώγει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους περίπου 2.500. Εἰς ἄλλα μέρη αἱ ὑπηρεσίαι τῆς κουκουβάγιας ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῶν γεωργῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπίτηδες ἀφίνουν εἰς τὰς στέγας τῶν ἀχυρώνων των μικρὰς θυρίδας διὰ νὰ εἰσέρχωνται οἱ τόσον καλοί τους συνεργάται.

Μιὰ περίεργη ἐκκλησία

Ἡ περιεργότερη ἐκκλησία βρίσκεται στὸ Μπέργκεν τῆς Νορβηγίας. Εἶναι κτισμένη μόνον ἀπὸ χαρτί, ποὺ προστατεύεται ἀπὸ ἕνα στρῶμα ἀσβέστη ἀναμειγμένου μὲ γάλα καὶ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ 1000 πρόσωπα.

✻ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ ✻

Τὰ κρύα ἄρχισαν. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ θὰ ἀρχίσουν οἱ μυτοῦλες μας καὶ πάλιν νὰ ἐρεθίζωνται, τὰ μάτια νὰ δακρύζουν, τὸ κεφάλι νὰ εἶναι βαρὺ καὶ ὁ μικρὸς πυρετὸς νὰ μᾶς ἐνοχλῇ. Γιατὶ μαζὶ μὲ τὸ κρύο μᾶς ἔρχεται συνήθως καὶ τὸ συνάχι καὶ τὸ μαντῆλι δὲν σταματᾷ ἀπὸ τοῦ νὰ σκουπίζῃ τὴ μύτη μας.

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ συνάχι; Θὰ σᾶς τὸ περιγράψωμε μὲ δυὸ λόγια. Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ ὄνομά του τὸ σωστὸ εἶναι «κυνάγχη». Ἔχει δηλαδὴ ρίζα τὸ σκύλο. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ συναχωμένοι, ἐπειδὴ εἶναι πειραγμένο ὅλο τὸ ἀναπνευστικό τους σύστημα καὶ φραγμένη ἡ μύτη τους, ἀναπνέουν μὲ τὸ στόμα, τὸ ὁποῖο μένει ἀνοικτό, κι' ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς δύσκολης ἀναπνοῆς βγάζουν τη γλῶσσα τους ἔξω. Ἴδια ὅπως ὅταν τρέχουν τὰ σκυλιά. Τὸ συνάχι προέρχεται ἀπὸ κάτι μικρόβια (βακτηρίδια) ποὺ βρίσκονται κατὰ ἑκατομμύρια στὸν ἀέρα. Μὲ τὸ κρύο αὐτὰ γίνονται νοσογόνα. Μπαίνουν μέσα στὴ μύτη καὶ ἀπὸ κεῖ προσπαθοῦν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὰ μέσα γιὰ νὰ πειράξουν τὶς ἀμυγδαλές μας (ἀμυγδαλῖτις), τὸ φάρυγγα, μὰ κι' ἀκόμη νὰ κατέβουν πολὺ πιὸ κάτω καὶ νὰ μᾶς προκαλέσουν καμμιὰ βρογχοπνευμονία.

Μὰ στὴ μύτη, ποὺ εἶναι ἡ γραμμὴ Μαζινὼ τοῦ ἀναπνευστικοῦ μας συστήματος, βρίσκουν τὶς πρῶτες μεγάλες δυσκολίες. Ἡ βλεννογόνος τῆς μύτης (ἡ ἐσωτερική της δηλαδὴ ἐπιφάνεια), ποὺ βλέπει τὸν κίνδυνο τοῦ εἰσβάλλοντος ἐχθροῦ, μαζεύει πολλὰ στρατεύματα ἐπὶ τόπου (δηλαδὴ αἷμα). Στρατιῶται εἶναι τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια, ποὺ τὴν ἴδια δουλειὰ κάμνουν καὶ εἰς τὰ μετόπισθεν. Γίνεται μιὰ γενικὴ κινητοποίησις. Καὶ ἡ μάχη συνάπτεται ἐκεῖ. Οἱ νεκροὶ πέφτουν κατὰ χιλιάδας, γιατὶ ἡ μάχη διαρκεῖ μέρες. Ἂν καὶ μεῖς εἴμεθα προσεκτικοὶ καὶ δὲν κουράσωμε τους ὑπερασπιστάς μας ἡ νίκη θὰ εἶναι βεβαία. Ἂν ὅμως στὸν καιρο αὐτὸ τῆς μάχης ἐξακολουθοῦμε νὰ μένωμε ἐκτεθειμένοι στὸ κρύο καὶ νὰ μὴ δίνωμε ἀκόμη καὶ τὶς ἀπαραίτητες ἄλλες βοήθειες (ζεστά, κατάλληλο φαγητό, ἀσπιρίνη) ἡ νίκη τοῦ ἐχθροῦ θὰ εἶναι βεβαία. Θὰ κατέβῃ πρὸς τὶς ἀμυγδαλὲς ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο μας πρόχωμα. Ὁ ἐχθρὸς τώρα εἶναι γιγαντωμένος ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη του καὶ ἀντιθέτως οἱ δικοί μας στρατιῶται εἶναι ἀδύνατοι κι' ἔχουν χαμένο τὸ ἠθικό τους. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέξωμε πάρα πολὺ γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ βρογχοπνευμονία εἶναι ἀναπόφευκτη. Καὶ ὅταν ὁ ἐχθρὸς φθάσῃ μέχρις ἐκεῖ, τότε ὁ πόλεμός του εἶναι πολὺ δύσκολος πιά! Ἂν δὲ πάλιν ἀντιθέτως φροντίσωμε, ἐνισχύοντες τὰ στρατεύματά μας, νὰ τὸν ἀπωθήσωμε ἔξω ἀπὸ τὴ μύτη, στὴν πρώτη του δηλαδὴ εἰσβολή, τότε ὁ πόλεμος θὰ μᾶς φανῇ ἀπείρως εὐκολώτερος

ὁ Κῆπος!

ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Ἔ! τί νὰ τὸ κρύβουμε; Ἀπὸ μᾶς τοὺς Σκαπανεῖς θὰ ἔχῃ ὁ Ἀρχηγὸς περισσότερα ἀπ' ὅσα περιμένει. Δὲν προφθάνει νὰ πῇ καλὰ - καλὰ κάτι κι' ὅλοι μας ριχνόμαστε στὴ δουλειά.

Εἶπε γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς κι' ἐβάλαμε τὰ δυνατά μας. Λέγει τώρα πὼς ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὰ Μαθητικὰ Συσσίτια κι' ὁ καθένας μας κάνει τὸ χρέος του.

Νὰ τί ἐσοφίστηκε ὁ Σκαπανεὺς Γιῶργος ὁ Τσαμπῆς: Ἐκάλεσε τοὺς συμμαθητάς του στὸ σπίτι του ν' ἀκούσουν τὴν «Ὥρα τοῦ παιδιοῦ» ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό τους.
—Μὰ γιὰ νὰ μπῆτε, τοὺς εἶπε, θὰ πληρώσετε γιὰ εἰσιτήριο ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας. Ἔτσι ὅσα πράγματα μαζευθοῦν θὰ τὰ πουλήσωμε «ὑπὲρ τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων!».

Τὸ τί ἔγινε δὲν περιγράφεται! Γέμισε, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, τὸ σπίτι τοῦ Γιώργου μὲ Σκαπανεῖς καὶ μὲ Σκαπάνισσες,καὶ τὸ σπουδαιότερο μ' ἕνα σωρὸ μικροπράγματα: Τί μανταλάκια τοῦ ἁπλώματος, τί μολύβια, τί καρφίτσες καὶ βελόνες, τί μπουκαλάκια, τί κουτιά, ἀφοῦ κι' ἕνα πιάτο μουσταλευριὰ ἐπῆγε κάποιος!

— Καλέ, μοῦ ἐκάματε τὸ σπίτι «ψιλικατζίδικο», εἶπε γελῶντας ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου.

Καὶ ξέρετε πόσα εἰσπράξανε ἀπὸ τὴν πώλησι ὅλων αὐτῶν; 187 δραχμές, ποὺ τὶς ἔδωσαν τὴν ἄλλη μέρα στὸ δάσκαλό τους γιὰ νὰ τὶς στείλῃ στὴν Κυρία Λέλα Μεταξᾶ, ποὺ πρωτοστατεῖ στὸν ἔρανο γιὰ τὰ μαθητικὰ συσσίτια.

Εἴμαστε λοιπὸν ἢ δὲν εἴμαστε Σκαπανεῖς ὄνομα καὶ πρᾶμα;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ὁ Κωστάκης Γαράκης καὶ ὁ Ἀντωνάκης Πέτροβας, δυὸ φίλοι Σκαπανεῖς τοῦ Κιλκίς.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό,
ὅταν ἤμουνα μικράκι,
τρέλλες ἔκανα θαρρῶ
καὶ τὶς ἔτρωγα λιγάκι.

∴

Τώρα εἶμαι πιὰ μεγάλος,
ἔχω σάκκα καὶ βιβλίο
καὶ σὰ φουσκωμένος γάλος
καμαρώνω στὸ σχολεῖο.

ΝΤΟΡΑ - ΛΗ

ἔξυπνα κουτά

Ὁ φοβιτσιάρης Νῖκος πρόκειται νὰ κάμῃ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι καὶ τὴν ἀποφεύγει.

Μιὰ μέρα, λέει σ' ἕνα φίλο του:
— Ἄχ, ἀνακουφίστηκα! Πῆγα σήμερα στὸ γιατρὸ τὸν κ. Κ.
— Μὰ ὁ κ. Κ. δὲν εἶν' ἐδῶ....
— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνακουφίστηκα, ὅταν μοῦ εἶπαν πὼς λείπει σὲ ταξίδι....

Ὁ γυιός: Μαμὰ γιατὶ τρέμουν τὴ νύχτα τὰ ἄστρα;

Ἡ μαμά: Μὰ καὶ σὺ ἂν ἤσουν τόσο.... ψηλὰ θὰ ἔτρεμες ἀπ'....τὸ φόβο σου!

— Γιατὶ μπαμπᾶ κυνηγοῦν καὶ σκοτώνουν τοὺς λύκους;
— Γιατὶ πνίγουν τὰ ἀρνάκια.
— Καὶ γιατὶ τότε δὲν κυνηγοῦν καὶ τούς.... χασάπηδες ποὺ τὰ σφάζουν;

Κάλπα & μαθήματα τοῦ Γιαννάκη Φασαρία

(Συνέχεια)

Ἔξαφνα εἶδαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου νὰ ἔρχεται μιὰ συνοδεία περίεργη.

Μπροστὰ πήγαινε ἕνας γεροπαλἠάτσος καὶ τραβοῦσε τρία χαριτωμένα σκυλάκια ποὺ καθένα τους ἐφοροῦσε στὴ ράχι καὶ ἕνα παρδαλὸ πανωφοράκι. Πιὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν δυὸ κοριτσάκια ξανθὰ ἡλικίας τὸ ἕνα 10 καὶ τὸ ἄλλο 12 ἐτῶν. Τὸ ἕνα ἔπαιζε μιὰ μεγάλη φυσαρμόνικα καὶ τὸ ἄλλο ἕνα τύμπανο. Καὶ τέλος ἀκολουθοῦσε ἕνας ψηλὸς ἀράπης ποὺ σήκωνε ἕνα τραπέζι στὸν ὦμο του καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα περίεργα.

Ἡ συνοδεία πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Γιαννάκη καὶ τὸν Τάκη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ χωριό. Τοὺς ἀκολούθησαν λοιπὸν καὶ οἱ δυό μας φίλοι. Ἐστάθησαν τότε στὴν πλατεῖα καὶ ἄρχισαν τὴν παράστασι.... Ὁ γεροπαλιάτσος ἄρχισε νὰ δίδῃ διαταγὲς στὰ σκυλιὰ καὶ αὐτὰ ἔκαναν διάφορα ἀστειότατα γυμνάσματα, τὰ κοριτσάκια ἔπαιζαν τὰ ὄργανά τους κι' ὁ ἀράπης ἔστησε τὸ τραπέζι του καὶ πάνω - πάνω ἔβαλε μιὰ ρουλέττα.

Ὁ ἀράπης γύριζε τὴ σφαῖρα τῆς ρουλέττας καὶ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν κόσμο νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του.

Ὁ Ἀράπης ἔστησε μιὰ ρουλέττα.

Ὁ Γιαννάκης, ὅπως εἴπαμε, εἶχε ὡς μόνη περιουσία ἕνα τάλληρο. Τὸ ἔβγαλε λοιπὸν καὶ ἀφοῦ τὸ ἔκανε πενηνταράκια, ἄρχισε νὰ παίζῃ στὴ ρουλέττα.

Ὁ δείκτης γύριζε, ἔχανε συνεχῶς τὰ πενηνταράκια του, σὰν νὰ ἤθελε ἡ μοῖρα του νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Ὁ καϋμένος ὁ Τάκης προσπάθησε ἕνα - δυὸ φορὲς νὰ τὸν τραβήξῃ, μὰ ὁ Γιαννάκης ἐπέμενε νὰ συνεχίσῃ...

Πάει καὶ τὸ τελευταῖο πενηνταράκι... χάθηκε ἕνα ὁλόκληρο τάλληρο. Ὁ Γιαννάκης τότε ἔβγαλε ἕνα ἄγριο γέλιο καὶ σὲ λίγο τὸ γύρισε σὲ κλάμα...

Ἀγαπητά μου παιδιά, δὲν σᾶς εὔχομαι νὰ φτάσετε ποτὲ στὴν κα-

των σκαπανέων μας

Ο ΠΙΠΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΙΠΙΝΑ

"Ενα διηγηματάκι σὲ στίχους

Ὁ Πιπῖνος κι' ἡ Πιπίνα,
σὰν ἀγαπημένο ταῖρι,
πῆγαν φέτος στὴ Ραφίνα
γιὰ νὰ κάμουν καλοκαῖρι.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ κολυμποῦσαν
ἀπ' τὸν κόσμο τραβηγμένοι,
μι' ἀλεποῦ εἶχε τὴ φωλιά της,
κάπου ἐκεῖ κοντὰ χτισμένη.

Τὸν Πιπῖνο χρὰπ τσακώνει
καὶ τὸν σέρνει μάνι - μάνι
νὰ τὸν βράση, τὸν καϋμένο,
σὲ πελώριο καζάνι.

Μὰ ἡ Πιπίνα δὲν τὰ χάνει,
μέγα σχέδιο καταστρώνει
κι' ἀπ' τῆς ἀλεποῦς τὰ δόντια
τὸν Πιπῖνο της γλυτώνει.

τάντια ποὺ εἶχεν ὁ Γιαννάκης ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Τὸ πάθος τοῦ παιχνιδιοῦ τὸν εἶχε κάνει κουρέλι...

Γιατὶ τὰ τυχερὰ παιχνίδια δὲν μᾶς ἀδειάζουν μόνο τὸ πορτοφόλι ἀλλὰ μᾶς κάνουν καὶ ψυχικὰ κουρέλια! Νὰ φυλάγεσθε παιδιά μου....

Ὁ Γιαννάκης ἔπειτα, ὅταν πιὰ ἔκλαψε ἀρκετά, τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Τάκη.

Τὸν τράβηξε ἔξω ἀπ' τὸ χωριό....

Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς καθησύχασε ἀμέσως τὰ νεῦρα του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τάκης ἄρχισε τὰ παράπονα. Ἡ πεῖνα τοὺς θέριζε.

— Ἔ, Γιαννάκη πεινῶ, κατάλαβες;

Τὰ δυὸ παιδιὰ βρισκόντουσαν κοντὰ σὲ μιὰ βατομουριά...

— Ἔ καὶ δὲν τρῶς, ποιὸς σὲ κρατάει;

Καὶ ἡ καϋμένη ἡ βατομουριὰ παρηγόρησε ἀμέσως πολὺ καλὰ τὰ μεράκια τοῦ Γιαννάκη καὶ τὸ στομάχι τοῦ Τάκη. ..Μετὰ τὸ... γεῦμα τὰ δυὸ παιδιὰ προχώρησαν...

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησε ὁ Τάκης.

— Θὰ δῆς, ἀπάντησε ὁ Γιαννάκης.

Ἔτσι ἔφτασαν στὴν ἄκρη ἑνὸς ποταμοῦ...

Μιὰ παμπάλαια βάρκα σιγοκινιῶταν πάνω στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ δεμένη ἀπὸ ἕνα κλαρὶ τῆς ὄχθης...

Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ δύση...

Ὁ Γιαννάκης ξετρελλάθηκε.

— Ἔ Τάκη, τί λὲς ταξιδεύουμε;

Ὁ Τάκης δίστασε λίγο ἀλλὰ στὸ βάθος ἤθελε κι' αὐτός. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν μέσα τους τὴ μανία γιὰ τὶς περιπέτειες. Καὶ ἡ μανία αὐτὴ τὸν ἔκανε στὸ τέλος νὰ δεχτῆ.

— Ναί, εἶπε, ἂς ταξιδέψουμε.

Καὶ μπῆκαν λοιπὸν σὰν καπετάνιοι... τοῦ γλυκοῦ νεροῦ στὴν παληόβαρκα καὶ ἔκοψαν τὸ σκοινί.

Τὸ ρεῦμα τοὺς τράβηξε ἀμέσως πρὸς τὰ κάτω καὶ ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ χορεύη...

Ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ χορεύη.

Στὴν ἀρχὴ τὰ παιδιὰ ἦσαν χαρούμενα.

— Θὰ πᾶμε στὴν... Ἀμερικὴ ἔλεγε ὁ Τάκης.

— Καὶ μὲ δικό μας... καράβι ἔλεγε ὁ Γιαννάκης.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως σκοτείνιαζε. Ὅσο πήγαιναν πρὸς τὰ κάτω τόσο καὶ ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ χορεύη πιὸ ψηλά! Εἶχε πάρει ἀέρας καὶ τὸ ποτάμι εἶχε ἀρκετὰ κυματάκια.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

Ἕνας ἀετὸς πέταξε πολὺ ψηλὰ κι' ἐκάθησε στὴν κορφὴ ἑνὸς βουνοῦ.

— Τί ὡραῖα ποὺ φαίνονται ἀπὸ δῶ ὅλα ἐκεῖ κάτω... Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦδωσες τὴ δύναμι ν' ἀνεβῶ σὲ τόσο ὕψος, ποὺ κανένα ἀπὸ τὰ ζῶα δὲν μπόρεσε νὰ φθάση ἀκόμη, εἶπε.

— Μπᾶ!.. Σὰν πολλὰ μᾶς τὰ λές, καλέ μου, τοῦ ἀπάντησε μιὰ λεπτὴ φωνίτσα.

Ὁ ἀετὸς ἐστράφηκε κι' εἶδε μιὰν ἀράχνη, ποὺ ἔπλεκε τὸν ἱστό της στὸ διπλανὸ βράχο. Καὶ μὲ περιέργεια τὴ ρώτησε:

— Πῶς μπόρεσες ν' ἀνεβῆ ὡς ἐδῶ πάνω;... Δὲν ἔχεις φτερὰ κι' εἶσαι τόσο μικρὸ κι' ἀδύνατο ἔντομο.

— Δὲν εἶμαι τόσο κουτὴ ὅσο νομίζεις... Ἔφθασα ἐδῶ χωρὶς νὰ κοπιάσω....

— Ἀλλὰ πῶς; ρώτησε ὁ ἀετός.

— Ἁπλούστατα... Ἐπιάστηκα ἀπ' τὰ φτερά σου, εἶπε ἡ ἀράχνη γελῶντας πειρακτικά.

— Ὥστ' ἔτσι! ἀποκρίθηκε ὁ ἀετὸς κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

— Καὶ βέβαια ἔτσι.... Τώρα μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ χωρὶς νὰ σ' ἔχω ἀνάγκη.

Μὰ πρὶν ἀποτελειώση καλὰ - καλὰ τὴ φράσι της ἡ ἀράχνη, ἕνα δυνατὸ φύσημα ἀνέμου τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ βράχο καὶ τὴν γκρέμισε στὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸ γκρεμνό!

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί θέλει νὰ πῆ αὐτὸ τὸ παραμυθάκι; Τὴν πιὸ καλὴ ἀπάντησι θὰ τὴν δημοσιεύσουμε στὴ στήλη αὐτὴ μὲ τ' ὄνομα ἐκείνου, ποὺ θὰ τὴν στείλη.

Ἡ μικρὴ Τσιαχα[illegible]άρα ἀπὸ τὴ Λῆμνο καὶ ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς Χρῆστος Γαϊτάνος.

—Γιά νά περνᾶ

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς α' λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς β' λέξεως, τὸ τρίτον τῆς γ' καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν ὀνομαστὸν καλλιτέχνην τῆς ἀρχαιότητος.

1) Βασιλεὺς κράτους τῆς Ἀφρικῆς, 2) Πόλις τῆς Ἑλβετίας, 3) Μέρος τοῦ λόγου, 4) Περιοχὴ τῆς Ρουμανίας, 5) Μὴν τοῦ ἔτους, 6) Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ, 7) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Α. Κ. ΚΑΛΜΑΝΤΗΣ

Τρίγωνον

= Ἀρχαῖος σοφός.
= Ἀρχαῖος θεός.
= Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ.
= Τῆς ὁποίας.
= Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γ. ΖΙΩΓΑΣ

Ἐλλιποσύμφωνον

αια — ηη — αη — αια

Μεταξὺ τῶν φωνηέντων νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα σύμφωνα, ὥστε νὰ ἀντιγινώσκεται ἀρχαῖον ρητόν.

Ν. Π. ΚΑΛΔΗΣ

Κρυπτογραφικὸν

123456738 = Νῆσος.
68351 = Εὐρ. ποταμός.
12662 = Γυνὴ Βίβλου.
5112 = Ὄρος.
48351 = Νῆσος.
57351 = Ποτόν.
2681 = Ἀρχ. θεός.
3251 = Οἶκος Θεοῦ.
862 = Ἀρχ. θεά.

Σ. ΣΤΟΥΡΓΙΩΤΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἀκροστιχίς: Δημοσθένης (Δαίδαλος, Ἥλιος, Μητέρα, Ὄνος, Σῦρος, Θεός, Ἑλένη, Νέρων, Ἥρα, Σανός).

Τετράγωνον: Θύρα, ὕψος, ρόδι, Ἀσία.

Δικτυωτόν: ΒέλγιοΝ, καναπΕς, ΜαρκΟνι, Ἀδόλφος, ΝιΑγάρα, ΑΙάκιον, Ἀμερική.

Κρυπτογραφικόν: Ἀσκληπιός, σηπία, λῖπος, Πασκάλ, κηλίς, ἴασις, σάκκος, ἅλας.

Ζῷα: Λέων, Ἄρκτος, Γάτα, Ὄνος, Σκύλος (Λαγός).

Τὸ Σταυρόλεξόν μας: Ὁριζοντίως: 1 ἵνα, 2 πλανόδιος, 3 ΔΑΣ, 4 ναί, 5 ποινή, 6 Φανός, 7 Ἀρκάς, 8 ἐς, 9 τι, 10 ζῆλος, 11 Μαρία, 12 σῖτος 13 Πόε, 14 σόλ, 15 Ναυαρῖνον, 16 Σ.Ο.Σ.. Καθέτως: 6 Φέζ, 2 παράσημον, 17 ἅλς, 18 ἐάν, 5 Πόρος, 1 Ἰνδός, 19 Σίνας, 20 νό, 21 ρό, 22 Ἄδανα, 11 μόλις, 23 ἥρωας, 24 Δόν, 14 Σόϊ, 25 σαλατικόν, 26 Σία.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως: 1. Προστακτικὴ ρήματος διὰ τοῦ ὁποίου συνιστᾶται ἡ ἄφεσις (δημ.)... 3. Δηλητήριον καὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Τὸ κατ' ἐξοχὴν οἰκιακὸν ζῷον. 8. Νῆσος τοῦ Μαλαϊκοῦ Ἀρχιπελάγους, πρωτεύουσα τῶν Ὁλλανδικῶν ἀνατ. Ἰνδιῶν. 9. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, προκαλέσας τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. 11. Ἴδιον εἰς ἔκτασιν. 13. Θάλασσα (Ὁμηρικόν). 15. Καθένας. 17. Πρόθεσις. 18. Ἡ ὡραιοτέρα ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 19. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 21. Υἱὸς τοῦ Νῶε. 23. Προσωπικὴ ἀντωνυμία δευτέρου προσώπου. 25. Εἰκοστὸς πέμπτος. 26. Τὸ ἀρχαιότερον ἔπος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. 28. Μᾶς δίδει τὴν ζωήν. 29. Ἄψητος. 30. Μέρος τοῦ σίτου. 31. Ὁ πληθυντικὸς τοῦ 11 ὁριζοντίως.

Καθέτως: 1. Ὁδηγῶ (ἀρχ.). 25. Σύνδεσμος. 2. Τὸ φέρουν οἱ γυναῖκες στὴν πλάτη τους. 21. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 12. Μὲ αὐτὴν ἀνεβαίνουμε. 7. Πρόθεσις. 22. Ἀριθμητικόν. 15. Φύεται. 10. Μήτηρ θεῶν. 20. Ἄλογο (δημ.). 16. Ἀγγλικὸς τίτλος εὐγενείας. 8. Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 31 ὁριζοντίως. 23. Μέσα. 3. Ἄνθη. 14. Μία τῶν Δωδεκανήσων καὶ νησὶς παρὰ τὴν Σαλαμῖνα. 4. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. 24. Ὁ πλέον στενὸς συγγενὴς τοῦ πατρός... 5. Ἀντωνυμία. 27. Ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.).

ΑΝ. Α. ΧΑΛΑΣ

Προσοχή!

Παρατηρήσατε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα ἐπὶ εἴκοσι δευτερόλεπτα. Ἔπειτα σκεπάστε την μὲ τὸ χέρι σας καὶ ἀπαντῆστε στὰ κάτωθι ἐρωτήματα, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ξανακυττάξετε τὴν εἰκόνα.

1. Σὲ ποιὰ φυλὴ ἀνήκει ὁ ἄνθρωπος;
2. Πετοῦν ἀεροπλάνα στὸν οὐρανό;
3. Πόσες σκηνὲς ὑπάρχουν στὴν εἰκόνα;
4. Πόσα φτερὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος στὸ κεφάλι του;
5. Ἔχει δύο μπαλλώματα στὸ πανταλόνι του;

ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

Ὁριζοντίως:

1. Ὡραῖον πλατύσκιον δένδρον.
2. Ἦτο ἀπὸ τὰς πλέον πεπολιτισμένας χώρας τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.
3. Ἔκαμε βανδαλισμούς...
4. Γίνεται ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιον καὶ ἀπὸ τὸν δύτην (ἀπὸ τὸν τελευταῖον μὲ ἀνακούφισιν).
5. Εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰ γλυκίσματα, ἀλλ' εἰς τὸν τόπον μας ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀντικατασταθῇ ἐν μέρει.
6. Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.
7. Ἀγρία αἴξ.
8. Ὀνομασία ἵππου ὡρισμένης ἐκλεκτῆς ράτσας.

Διαγωνίως:

Α — Β: Λυρικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος. Γ — Δ: Ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους τραγικοὺς ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Ὀλίγη εὐθυμία

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ

— Γιατί δὲν ἔπλυνες τὰ γόνατά σου Νίκο; Μ' αὐτὰ τὰ χάλια θὰ πᾷς στὴν ἐκκλησία;

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς...

— Δηλαδή;

— Νά... Ἡ μητέρα μοῦ εἶπε πὼς σήμερα εἶναι ἡ μέρα ποὺ γονατίζουν στὴν ἐκκλησία. Γιατί νὰ τὰ πλύνω ἀφοῦ θὰ θέλουν πάλι πλύσιμο;

ΠΕΡΙΣΠΑΤΑΙ!

Ὁ δάσκαλος στὸν ἀφηρημένο μαθητή:

— Πρόσεχε! Δὲν πρέπει νὰ περισπᾶται ὁ νοῦς...

Κι' ἐκεῖνος... ἀφηρημένος:

— Πῶς; Ἀφοῦ εἶναι συνῃρημένον, νόος - νοῦς;

3.000!

— Μοῦ χρειάζονται 3.000 δραχμὲς γιὰ νὰ φάω.

— Τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ φᾶς; Τρελλάθηκες;

— Ὄχι, ἀλλὰ τόσο ἔχει ἡ ὀδοντοστοιχία ποὺ πρέπει νὰ βάλω στὸ στόμα μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φάω!...

ΔΕΝ ΕΠΩΛΟΥΝΤΟ!..

— Θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο, κ. ζωγράφε, νὰ κάμετε αὐτοὺς τοὺς ὡραίους πίνακας...

— Ὄχι καὶ τόσο... Περισσότερο δύσκολο εἶναι νὰ τοὺς ξεκάμω!...

ΟΛΑ ΠΑΛΗΑ!

Τὸ γκαρσόνι: Αὐτὸ τὸ ἑστιατόριο εἶναι πολὺ παλαιό. Κάθε πρᾶγμα ἐδῶ μέσα συνδέεται καὶ μὲ μιὰ παλαιὰ ἱστορία.

Ὁ πελάτης: Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου... Θὰ ἤθελα μονάχα νὰ ξέρω τὸ ψάρι αὐτὸ ποὺ μοῦ σερβίρατε μὲ ποιὰ παληὰ ἱστορία συνδέεται...

εὐχάριστη ἡ ὥρα

Γερὰ χέρια!...

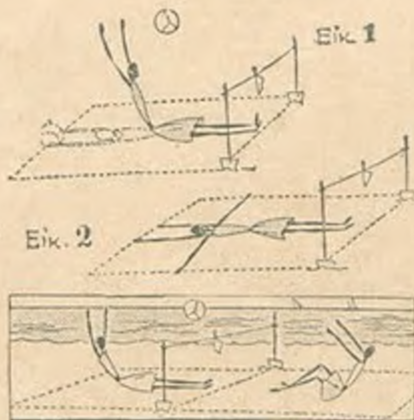

Κάθεσθε σὲ μιὰ κάσα, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία καρφώνετε προηγουμένως δύο τάβλες γιὰ νὰ γλιστρᾷ. Δένετε τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ σ' ἕνα γερὸ μέρος καὶ κρατῶντας τὴν ἄλλη ἄκρη, τραβᾶτε μὲ δύναμι τὸ σχοινί. Ἡ κάσα πρέπει νὰ γλιστρήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ὅπου ἐδέθη τὸ σχοινί. Κερδίζει ὅποιος πραγματοποιήσῃ τὴ διαδρομὴ σὲ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Τὸ παιγνίδι πρέπει νὰ γίνεται ἐπάνω σὲ πλούσιο χόρτο ἢ σὲ λεία ἐπιφάνεια γιὰ νὰ γλιστρᾷ ἡ κάσα.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

Εἶναι ἕνα εὐχάριστο παιγνίδι ποὺ γυμνάζει τὸ σῶμα. Παίζεται στὴν ἄμμο ἢ ἐπάνω σὲ χορτάρι ἀπὸ δύο παιδιά.

Τὸ γήπεδο εἶναι ἕνα παραλληλόγραμμο, ποὺ χωρίζεται σὲ δύο μέρη. Κάθε μέρος ἔχει μῆκος ὅσο τὸ σῶμα τοῦ παίκτου, ξαπλωμένου ἀνάσκελα, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Τὸ πλάτος εἶναι ὅσο τὸ ἄνοιγμα τῶν χεριῶν τοῦ παίκτου (εἰκὼν 2). Χαράσσονται στὸ ἔδαφος οἱ γραμμὲς τοῦ παραλληλογράμμου καὶ ἡ γραμμὴ ποὺ τὸ χωρίζει σὲ δυὸ μέρη. Ἐπάνω στὴ γραμμὴ τοθετεῖτε σὲ ὕψος 1 μέτρου ἕνα σχοινὶ δεμένο μὲ στηρίγματα.

Οἱ παῖκται ξαπλώνονται στὸ ἔδαφος ἀνάσκελα. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, κρατῶντας τὴ μπάλλα, ἀνασηκώνει τὸν κορμό του, ἀπ' τὴ μέση καὶ πάνω (εἰκ. 1) καὶ ρίχνει τὴ μπάλλα ἐπάνω ἀπ' τὸ σχοινὶ (ὅπως φαίνεται στὴν κάτω εἰκόνα). Συγχρόνως ἀνασηκώνεται καὶ ὁ ἄλλος παίκτης, πιάνει τὴ μπάλλα στὸν ἀέρα, ξαπλώνεται ἀνάσκελα καὶ τὴ ρίχνει στὸν ἀντίπαλο, ἐνῷ ὁ ἴδιος ξαπλώνεται ἐκ νέου.

Ὁ παίκτης χάνει ἕνα βαθμό, τὸν ὁποῖον φυσικὰ κερδίζει ὁ ἀντίπαλός του, ἂν ρίξῃ τὴν μπάλλα: 1) ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ γηπέδου τοῦ ἀντιπάλου, 2) κάτω ἀπὸ τὸ σχοινί. Ἐπίσης χάνει ἂν πέσῃ ἡ μπάλλα μέσα στὸ γήπεδό του, χωρὶς νὰ τὴν πιάσῃ.

Ποταμοί

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων ποταμῶν ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Γαλλίας.

1) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, 2) Τῆς Ἀφρικῆς, 3) Τῆς Εὐρώπης, 4) Τῆς Ἑλλάδος, 5) Τῆς Αἰγύπτου, 6) Τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, 7) Τῆς Γαλλίας, διαρρέων τὸ Παρίσι.

Ι. Δ. ΧΑΤΖΗΣ

Πυραμίς

Ὁριζοντίως: Σύμφωνον, Νῆσος τῶν Κυκλάδων, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Νομὸς τῆς Πελοποννήσου, Περίφημος ναύαρχος τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Καθέτως οἱ σταυροί: Ἀρχαῖος νομοθέτης.

Η. Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Βασιλέως Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

1) Μᾶς μορφώνει, 2) Ἀρχαία θεά, 3) Βιβλικὸν πρόσωπον, περίφημον γιὰ τὴν ὑπομονή του, 4) Μία τῶν Ἠπείρων, 5) Μᾶς δροσίζει τὸ καλοκαῖρι, 6) Μᾶς καίει τὸ καλοκαῖρι, 7) Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις, 8) Νῆσος τοῦ Β. Αἰγαίου.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

λίγη εὐθυμία

ΜΕΓΑΛΗ ΛΟΞΑ...

— Δὲν ἔχω δῆ ἄνθρωπο περισσότερο δύσπιστο ἀπ' αὐτόν. Φαντάσου! Ὕστερα ἀπὸ κάθε χειραψία, μετρᾷ τὰ δάχτυλά του, μὴ τοῦ πῆραν κανένα!

ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ...

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό... κάποιος πῆγε σ' ἕνα ζωγράφο καὶ τοῦ παρήγγειλε τὸν πίνακα τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Δηλαδὴ τὸν Μωϋσῆ μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ τοὺς Αἰγυπτίους νὰ πνίγωνται.

— Πόσο θὰ στοιχίσῃ ἕνας τέτοιος πίνακας; ρώτησε.

— 2.000 δραχμές, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος.

— Πολλά, πάρα πολλά. Δέχεσαι νὰ κάνῃς τὸν πίνακα γιὰ 400 δραχμές;

Ὁ ζωγράφος κατάλαβε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τσιγγούνη καὶ τοῦ εἶπε πὼς δέχεται. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ τσιγγούνης πῆγε νὰ πάρῃ τὸν πίνακα ἀλλὰ δὲν βρῆκε παρὰ ἕνα κόκκινο χαρτί.

— Αὐτὸ εἶναι; ρώτησε ἔκπληκτος.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι.

— Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ Ἑβραῖοι;

— Πέρασαν!

— Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι;

— Πνίγηκαν!!...

— Καὶ ὁ πίνακας τί παριστάνει;

— Τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ ὁποία ἑνώθηκε μετὰ τὴν διάβασι τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ κατέπνιξε τοὺς Αἰγυπτίους...

ΑΠΟΡΙΑ

— Γιατί, πατέρα, γράφει ἐδῶ «Οἰκονομικὴ ἐφημερίς» ἀφοῦ ἔχει κι' αὐτὴ δυὸ δραχμές, σὰν τὶς ἄλλες;

ΣΥΛΛΑΒΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

1) Δροσιστικὸ (πληθ.). 2) Ὁ σύντροφος τοῦ τσοπάνη. 3) Πόλις τῆς Ἰσπανίας. 4) Φροῦτα. 5) Ἐθνικὸς εὐεργέτης. 6) Αὐξάνεται στὴ γῆ. 7) Ἐκεῖ ἔκαμεν ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματά του ὁ Ἰησοῦς Χριστός. 8) Κεφαλή. 9) Παιγνιόχαρτον. 10) Δοκιμή. 11) Χώρα τῆς Ἰσπανίας 12) Κανάτι.

Καθέτως:

1) Μέρος τῆς χειρός. 8) Γυναικεῖον ὄνομα. 14) Τὰ παίρνει ὁ νικητής. 13) Τάξιμο. 10) Δὲν τὴν ἔχει ὁ ἄπειρος... 15) Δειλὸν ζῷον. 16) Ὄργανον μουσικόν. 2) Καίει. 17) Πολὺ (ἀρχ.). 5) Κατάπλασμα (φυτόν). 18) Γάλλος τραγικὸς ποιητής. 19) Ἐκεῖ γίνεται ἡ ἄσβεστος (ὀνομ.).

Σὲ κάθε τετραγωνίδιο θὰ τοποθετῆται μία ὁλόκληρος συλλαβή.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ

Μαγικὴ εἰκών: Ὁ φύλακας φαίνεται ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων (τὸ κεφάλι του, μὲ πηλήκιο, εἶναι στὸ ἀριστερὸ δένδρο), ἂν πάρωμε τὴν δεξιὰ πλευρὰ ὡς βάσι.

Τὰ ἑπτὰ λάθη: 1) Τὸ ἄλλο χεροῦλι τοῦ κάδου δὲν ἔχει τρύπα γιὰ πιάσιμο. 2) Ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἄλλο ἕνα στεφάνι στὸ κάτω μέρος τοῦ κάδου. 3) Ὁ κουβᾶς εἶναι γεμᾶτος νερό, ἐνῷ εἶναι τρύπιος. 4) Τὸ σκαμνὶ ἔχει τρία ποδάρια. 5) Ἡ ποδιὰ τῆς γυναίκας δὲν εἶναι δεμένη. 6) Τὸ ροῦχο εἶναι ἁπλωμένο μὲ ἕνα μανταλάκι ἀντὶ δύο. 7) Τὸ σχοινὶ εἶναι στὸν ἀέρα ἀφοῦ δὲν εἶναι δεμένο στὸ γάντζο τοῦ τοίχου.

Παιχνίδι: Ἀντίπαρος.

Πτερ. γράμμα: Τὸ Γ: Γῆ, ἀΓρός, τίΓρις, τραΓῳδία, ΒουλΓαρία.

ΜΙΑ ΘΡΥΛΙΚΗ ΜΟΡΦΗ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΣΦΑΚΙΩΝ

Δέν θὰ τὸν γνωρίζετε ἀσφαλῶς! Κι' ὅμως, ὁ ἥρωας αὐτός, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔγραψε μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἔνδοξες σελίδες στὴν Ἱστορία τῆς Κρήτης, ὁ μάρτυς αὐτός, δὲν ὑστεροῦσε οὔτε σὲ παλληκαριὰ οὔτε σὲ πατριωτισμὸ ἀπ' τοὺς μεγάλους ἥρωες τοῦ Μωρηᾶ καὶ τῆς Ρούμελης.

Γεννήθηκε στὴν Ἀνώπολι τῶν Σφακιῶν τὸ 1730. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Γιάννης Βλάχος, μὰ ἡ μεγάλη του μόρφωσι καὶ οἱ τέσσερις ξένες γλῶσες ποὺ ἤξερε τοῦδωσαν τὸν τιμητικὸ τίτλο τοῦ Δάσκαλου. Ἦταν ὁ πλουσιώτερος τῶν Σφακιῶν καὶ μὲ τὰ τρία μεγάλα τριίστια καράβια του εἶχε γυρίσει τὰ μεγαλύτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ἔτσι μορφωμένος, πλούσιος, κοσμογυρισμένος ἀποτελοῦσε τὸ στόλισμα καὶ τὸ καμάρι τῶν Σφακιῶν κι' ἐπειδὴ ἀπὸ ὅλη τὴν Κρήτη τὰ Σφακιὰ εἶχαν μείνει ἐλεύθερα, χωρὶς καμμιὰ πίεσι τουρκική, ὁ Δασκαλογιάννης ἦταν ἕνα εἶδος κυβερνήτου καὶ σ' ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἀποφάσιζαν οἱ Σφακιανοὶ πάντα ἡ γνώμη τοῦ Δασκαλογιάννη ἔπαιζε τὸ μεγαλύτερο ρόλο.

Ἂν καὶ ζοῦσαν ἐλεύθεροι στ' ἀπρόσιτα βουνά τους οἱ Σφακιανοί, ἐν τούτοις τὰ μαρτύρια κι' οἱ ἐξευτελισμοὶ ποὺ πάθαιναν οἱ χριστιανοὶ τοῦ κάμπου κι' ὅλη ἡ ἄλλη ἀλύτρωτη ρωμιοσύνη τοὺς γέμιζαν ἀπὸ μιὰ λύσσα κι' ἕνα ἄσπονδο μῖσος γιὰ τοὺς Τούρκους, ποὺ τόσα χρόνια τυραννοῦσαν τὴν ἄμοιρη Χριστιανωσύνη.

Ὁ Δασκαλογιάννης ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔπασχε περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τὸ ὄνειρο τῆς ἐπαναστάσεως φούσκωνε μέσα του καὶ γύρευε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξεσπάση.

Κι' ἡ αἰτία ἦρθε.

Στὴ Ρωσσία βασίλευε ἡ Αἰκατερίνη Β΄ κι' ἕνας ἀπ' τοὺς εὐνοουμένους της, ὁ Γρηγόριος Ὀρλώφ, κατώρθωσε νὰ πείση τὴν Αἰκατερίνη νὰ τὸν στείλη στὴν Ἑλλάδα μὲ χρήματα νὰ ξεσηκώση τοὺς Ρωμιοὺς σ' ἐπανάστασι. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε κι' ὁ Παπάζωλης ποὖταν φίλος τοῦ Ὀρλὼφ καὶ παρίστανε στὴν Αὐτοκράτειρα πῶς μιὰ ἐπανάστασι στὴν Ἑλλάδα θὰ ἦταν κι' εὔκολη μὰ καὶ ὠφέλιμη στὴ Ρωσσία ποὺ θάβρισκε ἀφορμὴ νὰ κατέβη στὴ Μεσόγειο.

Ἔφτασε λοιπὸν ὁ Ὀρλὼφ στὴν Τεργέστη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς πλούσιους Ἕλληνες ποὺ βρίσκουνταν ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἐντελῶς τυχαῖα βρέθηκε τὸν ἴδιο καιρὸ κι' ὁ Δασκαλογιάννης. Συναντήθηκε μὲ τὸν Ὀρλώφ, κι' ὁ Ρῶσσος ναύαρχος μὲ μεγαλεπήβολα σχέδια καὶ πολλὲς ὑποσχέσεις κατώρθωσε νὰ πείση τὸν Δασκαλογιάννη νὰ ἑτοιμάση μιὰ ἐξέγερσι στὴν Κρήτη καὶ νὰ χτυπήση τοὺς Τούρκους ἅμα θὰ λάβαινε τὴν εἰδοποίησι ἀπ' τὸ Μωρηᾶ.

Γύρισε ὁ Δασκαλογιάννης στὴν Κρήτη γεμᾶτος ὄνειρα κι' ἐνθουσιασμό, καὶ κάλεσε ὅλους τοὺς πρόκριτους τῶν Σφακιῶν σὲ συμβούλιο.

Τοὺς μίλησε ἐμπνευσμένα, τοὺς εἶπε πῶς ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ δοῦν τοὺς πόθους τους νὰ γίνωνται πραγματικότητες, πῶς ἡ εὐκαιρία δὲν πρέπει νὰ πάη χαμένη. Τοὺς μίλησε καὶ γιὰ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Ὀρλώφ, γιὰ τὶς χιλιάδες τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ ποὺ θὰ κατέβαιναν ἀπὸ πάνω νὰ σαρώσουν τὴ Τουρκιὰ καὶ γιὰ τὸ ρωσσικὸ στόλο, ποὺ μόλις κήρυχταν τὴν ἐπανάστασι θὰ ἐρχόταν ἀμέσως νὰ τοὺς βοηθήση. Καὶ τοὺς ἔπεισε ὅλους νὰ συμφωνήσουν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ἑτοιμαστοῦν καὶ νὰ περιμένουν τὸ σύνθημα ἀπ' τὸ Μωρηᾶ. Κήρυξαν τὸν Δασκαλογιάννη γενικὸ ἀρχηγὸ καὶ διώρισαν τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς τῶν διαφόρων κέντρων τῶν Σφακιῶν.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1769 τὸν καλεῖ στὸ Μωρηᾶ ὁ Παπάζωλης καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ὁπλαρχηγοὺς τῆς Πελοποννήσου κάνουν συμβούλιο, καὶ ἀποφασίζουν πῶς τὸ ἔργο τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ καὶ στόλου πρέπει νὰ ὑποβοηθήσουν τοπικὲς ἐξεγέρσεις σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ φέρουν τοὺς Τούρκους σὲ ἀδιέξοδο μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πρωτοχτυπήσουν.

Γυρίζει πάλι ὁ Δασκαλογιάννης στὰ Σφακιὰ κι' ἀνακοινώνει καὶ στοὺς πρόκριτους αὐτὰ ποὺ ἀποφάσισαν στὴν Πελοπόννησο.

Ὅλα ἦταν πιὰ ἕτοιμα ὅταν ξεσπᾶ ὁ Ρωσσο-τουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1770. Ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη καὶ στὶς 25 τοῦ Μάρτη τοῦ 1770 ὁ Δασκαλογιάννης ὑψώνει τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία.

Τοῦ κάκου ὅμως περίμεναν τὴ ρωσσικὴ βοήθεια. Ὁ ρωσσικὸς στόλος στὶς 28 Φεβρουαρίου μὲ κακὴ κυβέρνησι διασκορπίστηκε στὶς ἀκτὲς τῆς Κορώνης καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἀφίνοντας πίσω του στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τοὺς Ἕλληνες.

Μόνοι πιὰ οἱ Σφακιανοί, δίχως βοήθεια καμμιά, ἀποφασίζουν σὲ μιὰ δραματικὴ συγκέντρωσι νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ μὴν ἀφήσουν τὰ ὅπλα μιὰ ποὺ ὁπωσδήποτε εἶναι καταδικασμένοι.

Στὴν ἀρχὴ εἶχαν μερικὲς ἐπιτυχίες καὶ στὴ μάχη τῆς Κράπης κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσουν τὶς 18 χιλιάδες τοῦ ἐχθροῦ, μὰ σιγὰ-σιγὰ ἐξαντλημένοι ἀπ' τὸ ἀδιάκοπο κυνηγητό, μὲ δίχως τροφὴ καὶ πολεμεφόδια εἶδαν τὰ χωριά τους νὰ καίγουνται καὶ τὰ γυναικόπαιδα ν' ἀρπάζουνται ἀπ' τοὺς λυσσασμένους ἐχθρούς. Ἡ καταστροφὴ ἦρθε κι' ὁ Δασκαλογιάννης βλέποντας αὐτὲς τὶς συμφορὲς καὶ τὸ μάταιο τοῦ ἀγῶνα πῆρε τὴν τραγικὴ ἀπόφασι νὰ παραδοθῆ αὐτὸς στοὺς Τούρκους γιὰ νὰ σώση ἀπ' τὸ θάνατο τοὐλάχιστο ὅσους ἀπόμειναν ζωντανοί.

Καὶ πραγματικά, μὲ τὸν ἀδερφό του Χατζῆ Σγουρομάλλη καὶ μὲ ἕξη παπάδες παραδόθηκε.

Ὁ Σερασκέρης σὰν εἶχε στὸ χέρι του τὸν Δασκαλογιάννη, ἔβαλε ἕνα σατανικὸ σχέδιο στὸ νοῦ του. Τοῦ προσποιήθηκε φιλία καὶ τοῦ πρότεινε νὰ ὑπογράψουν συνθήκη κι' οἱ Σφακιανοὶ νὰ πληρώσουν μόνο 5.000 γρόσια τὸ χρόνο ὡς φόρο..Οἱ ὁπλαρχηγοὶ δεχτήκανε καὶ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1770 ὀγδόντα ἀπ' αὐτοὺς κατέβηκαν στὸ φρούριο τοῦ Σερασκέρη γιὰ νὰ ὑπογράψουν τὴ Συνθήκη. Μὰ ὁ πασᾶς τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς ἔκλεισε στὸ φρούριο τοῦ Ἂτ-Μεϊντάν.

Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐθνομάρτυρα ἔφτασε. Στὶς 17 Ἰουνίου τοῦ 1771 τὸν δέσανε σ' ἕνα ξύλινο ἰκρίωμα καὶ μπρὸς στὸν ἀδελφό του Χατζῆ Σγουρομάλλη καὶ σ' ἄπειρο πλῆθος τὸν γδάρανε ζωντανό. Καὶ γιὰ νὰ γίνη τὸ μαρτύριο μεγαλύτερο, εἶχαν ἕνα καθρέφτη καὶ σὲ κάθε λουρίδα ποὺ τοῦ βγάζανε τὸν ἔβαζαν νὰ κυττάζη μέσα καὶ τοῦ λέγαν εἰρωνικά.

— Ξάνοιγε, δάσκαλε, πῶς σοῦ πάνε τὰ κόκκινα!

Μπρὸς στὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ θέαμα ὁ ἀδελφός του ἔχασε τὰ λογικά του καὶ τὸ δαιμονισμένο γέλιο τοῦ τρελλοῦ ἀνακατεμένο μὲ τὰ βογγητὰ τοῦ Δασκαλογιάννη καὶ τὴν ὀχλοβοὴ τοῦ πλήθους ποὺ πανηγύριζε τὴ νίκη, ἔκαναν ἀκόμα πιὸ φρικιαστικὴ τὴν εἰκόνα.

— Ξάνοιγε, δάσκαλε, πῶς σοῦ πάνε τὰ κόκκινα...

Γρ. Γρηγορίου

Ἀπὸ ἕνα ἐναρκτήριον.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐγένετο τὸ ἐναρκτήριον μάθημα τοῦ νέου καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας, διὰ τὴν ἕδραν τῆς Ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων κ. Λεων. Φιλιππίδη, διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Κατὰ τὸ μάθημά του, τὸ ὁποῖον πλὴν τῶν φοιτητῶν παρηκολούθησε καὶ πλῆθος κόσμου, ὁ κ. Φιλιππίδης ἐτόνισεν εἰς τοὺς φοιτητὰς ὅτι προορισμός των δὲν εἶναι μόνον νὰ γίνουν ἐπιστήμονες καλοί, μὰ καὶ νὰ ἐργασθοῦν σὰν Ἕλληνες γιὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς χώρας μας καὶ νὰ ἀποκτήσουν τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἐκεῖνα προσόντα, ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοὺς καλεῖ.

Ἀναδασώσεις ἀπὸ τὰ Σκαπανάκια.

Τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα οἱ Σκαπανεῖς τῶν Δημοτικῶν σχολείων Καστανιᾶς - Βερροίας καὶ Πολυμύλου ἐξέδραμον εἰς τὸν λοφίσκον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἔσπειραν 50 ὀκάδας σπόρου βαλανιδιᾶς καὶ ὀξυᾶς, πρὸς ἀναδάσωσιν.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔλαβεν ἐκτὸς τῆς ἐκδρομῆς καὶ μορφὴν ὡραίας τελετῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ὡμίλησεν ὁ δημοδιδάσκαλος Καστανιᾶς, εἰπὼν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«...Ἡ βελτίωσις τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας, τῆς πτηνοτροφίας νὰ εἶναι ὁ πόθος καὶ ἡ φροντίδα ὅλων μας, ὅπως ἐσάλπισεν ὁ Κυβερνήτης, ἐκεῖνος ποὺ θὰ προσφέρῃ τὶς μεγαλύτερες ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα, ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀνώτερος ὅλων. Στὸν εἰρηνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα κι' ἐσεῖς τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ προσφέρετε τὶς ὑπηρεσίες σας. Στὸ περιοδικό μας τὴν «Νεολαία» διαβάζετε πῶς τὰ παιδιὰ τοῦ δεῖνα σχολείου ἐξέραναν τὸ βάλτο τους, τὰ παιδιὰ τοῦ τάδε σχολείου ἀναδάσωσαν τὸ βουνό τους κλπ. Νὰ λοιπὸν μιὰ εὐκαιρία νὰ προσφέρετε κι' ἐσεῖς τὶς ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα μας.

»Πρὶν ὅμως ἀρχίσουμε ἂς ζητήσωμε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ· γονατίσατε ὅλοι· Χριστέ μου, ἐσὺ ποὺ ἀγάπησες τὰ καλὰ παιδιά, εὐλόγησε καὶ τὴν ἐργασία τῶν καλῶν αὐτῶν παιδιῶν. Εὐδόκησον ὥστε οἱ κόποι τους νὰ μὴν πᾶνε χαμένοι καὶ τὴν σταχτιά, τὴν γεροντικὴν ὄψιν τοῦ βουνοῦ, νὰ τὴν διαδεχθῇ τὸ ὄμορφο, τὸ πράσινο, τὸ χρῶμα τῆς ἡμερότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Φώτισε ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου ὅλου νὰ ἐργάζωνται ἔτσι γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ ἡ πατρίδα μας καὶ ὁ κόσμος ὅλος. Ἀμήν. Καὶ τώρα ἂς τραγουδήσωμε τὸν ὕμνον τῆς ἐργασίας καὶ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας».

Ἀπ' τὴν ἐπέτειον τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς πρώτης διετίας τῆς Ὀργανώσεώς μας ἔγινεν ὡραία τελετὴ καὶ εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτὸς τῶν μαθητῶν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ περισσότεροι τῶν γονέων.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Ἰωαννίδης, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Δύο γεγονότα σπουδαῖα χαρακτηρίζουν τὴ δρᾶσι τῆς Ὀργανώσεως στὴ διετία ποὺ πέρασε. Πρῶτον: Στὸ διάστημα αὐτὸ ὀκτακόσιες χιλιάδες νέοι καὶ νέες ἦρθαν νὰ ταχθοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τῆς Ὀργανώσεως. Δεύτερον: Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ὀργάνωσίς μας κατέκτησε τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀγάπη ὅλων τῶν εἰλικρινῶν ἀνθρώπων, ὅλων ἐκείνων δηλαδή, ποὺ εἶναι πρόθυμοι ν' ἀναγνωρίσουν ἕνα ἔργο καλό, ὅπου κι' ἂν τὸ δοῦν, ἀπ' ὁποιονδήποτε καὶ ἂν προέρχεται. Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς δίνει τὸ θάρρος νὰ ποῦμε σήμερα πρὸς τοὺς γονεῖς: Στείλετε τὰ παιδιά σας, μ' ὅλη σας τὴν καρδιὰ στὴν Νεολαία. Δὲν πρόκειται ἐκεῖ μέσα νὰ μάθουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ν' ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα τους, νὰ σέβωνται τὴ Θρησκεία τους καὶ κάθε ἱερὸ καὶ τιμημένο, νὰ εἶναι ἠθικοὶ καὶ δίκαιοι σὲ κάθε ἐκδήλωσί τους, νὰ εἶναι πειθαρχικοὶ καὶ σκληραγωγημένοι γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἀφῆστε τὰ παιδιά σας νὰ ζήσουν μιὰ ζωὴ ἁγνότερη ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς σημερινῆς γενεᾶς. Ἀφῆστε τα νὰ μάθουν ἀπὸ μικρὰ νὰ ζοῦν ἀδελφωμένα, νὰ ἐνθουσιάζωνται ὅταν βλέπουν τὴ σημαία μας, νὰ συγκινοῦνται ὅταν ἀκοῦν τὸν Ἐθνικό μας Ὕμνο. Κάποια μέρα θὰ τὰ δῆτε νὰ εὐτυχοῦν καὶ νὰ προοδεύουν, καὶ τότε ἡ σκέψι σας θὰ στραφῇ μ' εὐγνωμοσύνη πρὸς ΕΚΕΙΝΟΝ ποὺ ἵδρυσε κάποτε τὴν Ἐθνικὴ Νεολαία».

Οἱ Σκαπανεῖς πρὸς τοὺς Ἀκρίτας.

Οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι τοῦ 21ου Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Πειραιῶς ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των νὰ φανοῦν καὶ αὐτοὶ μὲ τὰς μικρὰς των δυνάμεις ἠθικοὶ ἐνισχυταὶ τῶν Φρουρῶν τῶν συνόρων, συνεκέντρωσαν μὲ δική των πρωτοβουλία διάφορα εἴδη ρουχισμοῦ, περιοδικὰ καὶ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀπέστειλαν εἰς αὐτούς.

Τὰ δῶρα συνώδευσαν μὲ συγκινητικὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἀπηυθύνοντο πρὸς διαφόρους ὁπλίτας τοῦ 10ου συνοριακοῦ τομέως.

Εἰς ἀπάντησιν, πλὴν τῶν μεμονωμένων εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν ποὺ ἔλαβον οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς ἀπὸ τοὺς μεγάλους τους φίλους — τοὺς ὁπλίτας, — ἐλήφθη καὶ ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ τομέως Ἀντισυνταγματάρχου κ. Κων. Εὐαγγελίου:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τὴν λῆψιν τοῦ ἀποσταλέντος παρ' ὑμῶν δέματος καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως διαβιβάσητε εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς τὰς εὐχαριστίας τῶν ὁπλιτῶν τοῦ 10ου Συνοριακοῦ Τομέως, διὰ τὴν τόσον εὐγενῆ χειρονομίαν τους. Παρακαλῶ ὅπως διαβιβάσητε στὰς ἀδόλους καὶ ἁγνὰς ψυχὰς των ὅτι στὴν καρδιὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τομέως θὰ μείνῃ βαθειὰ χαραγμένη ἡ τιμητική τους αὐτὴ προσφορά, ἡ ὁποία δείχνει ξάστερα πόσο τὰ Ἑλληνόπουλα, καθοδηγούμενα ἀπὸ ἐμπνευσμένους διδασκάλους, σκέπτονται τοὺς φρουροὺς τῆς Πατρίδος μας καὶ πόσο ἡ ἁγνή τους ψυχὴ εἶναι ἐμπεποτισμένη μὲ τὸν πατριωτισμὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον καὶ αὐτοὶ μιὰ μέρα, σὰν μεγαλώσουν, θὰ δείξουν ὑπηρετοῦντες μὲ τὴν σειρά τους τὴ γλυκειά μας Πατρίδα».

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Εἰς τὸ Ζ' Γυμνάσιον Ἀθηνῶν ὠργανώθησαν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς 4ης καὶ 5ης τάξεως, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεκράτησε τελικῶς ἡ 4η μὲ γενικὴν βαθμολογίαν 62 βαθμῶν ἔναντι 29.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 100 μ.— 1) Βαλαβάνης, 2) Μαντικίδης, 3) Καρακῖτσος. Δρόμος 200 μ.— 1) Βαλαβάνης 26''6. 2) Κολοβόπουλος 26''9. 3) Κασιμάτης. Δρόμος 400 μ.— 1) Μαντικίδης 58''4. 2) Καρακῖτσος 59''6. 3) Βαλαβάνης. Δρόμος 800 μ. 1) Μαντικίδης 2'15''. 2) Καρακῖτσος 2'17''. 3) Καλαμπόκης 2'20''. 4) Νασόπουλος. Δρόμος 1.500 μ.— 1) Καρανάσος 4'49''. 2) Καλαμπόκης 4'53''. 3) Μαντικίδης. Σκυταλοδρομία.— Πρώτη ἡ ὁμὰς τῆς 4ης τάξεως. Ἅλμα τριπλοῦν.— 1) Κολοβόπουλος 11,88. 2) Μαντικίδης 11,40. 3) Ἰωαννίδης. Ἅλμα ἁπλοῦν.— 1) Κολοβόπουλος 5,48. 2) Καλούδης 5,40. 3) Μαντικίδης 5,21. Ἅλμα εἰς ὕψος.— 1) Κολοβόπουλος 1.52. 2) Γαβριὴλ 1.52. 3) Ἰωαννίδης 1.45. Σκυταλοδρομία 4×200.— Πρώτη ἡ ὁμὰς τῆς 4ης τάξεως. Σφαιροβολία.— 1) Μαντικίδης 12.85. 2) Κολοβόπουλος 12.78. 3) Καλαμπόκης 12.55.

— Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς 186ης Φάλαγγος Μυτιλήνης συνηντήθη εἰς ἀγῶνα προπονήσεως μετὰ τοῦ ὁμίλου «Ἀχιλλέως», τὸν ὁποῖον ἐνίκησε μὲ 3—1.

Τὴν Κυριακὴν 29ην Ὀκτωβρίου συνηντήθη ἡ ἰδία ὁμὰς μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεργατικοῦ Κέντρου Λέσβου, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε μὲ 4—1.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς πρώτης διετίας διωργανώθησαν εἰς τὰ Τρίκκαλα ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ εἰς τὸν συναγωνισμὸν μετασχὼν ἀθλητὴς Ν. Στεργίου ἐπέτυχεν εἰς τὸν ἀκοντισμὸν ρῖψιν 59.75 μέτρων καταρρίψας τὸ πανθεσσαλικὸν ρεκόρ.

Τὰ ἀποτελέσματα κατ' ἀγωνίσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 100 μ. α' κατηγορίας.— 1) Κ. Ἰωαννίδης 11''7. 2) Δ. Τέγας 12''. 3) Κόλλιας. Δρόμος 100 μ. β' κατηγορίας.— 1) Καζαντζῆς 13''. 2) Περιστέρης 13''1)5. 3) Π. Κασίμης 13''2)5. Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιτισσῶν.— 1) Κεφάλα 9''4. 2) Ἀκρίτα καὶ 3) Παναγοπούλου. Δρόμος 70 μ. μετ' ἐμποδίων.— 1) Δ. Τέγας 11''. 2) Ἠρ. Παπᾶς. Δρόμος 800 μ.— 1) Κασίμης 2'12''3. 2) Ἀλ. Πάλλας. 3) Κεφάλας. Ἀκοντισμός.— Ἐκτὸς συναγωνισμοῦ Ν. Στεργίου 59.75. 1) Σαμουλαδᾶς 51.30. 2) Παπᾶς 40.30. 3) Σύλλας 36.25.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Όπου οἱ ἡγέτες ἠγοῦνται ἀληθινὰ καὶ γνήσια, βαθειὰ καὶ συνειδητά, ἐκεῖ ἐπιτυγχάνονται μόνον οἱ σκοποί, τοὺς ὁποίους ἔχουν θέσει στὸν ἑαυτό τους καὶ στὴν ἀκολουθία τους. Ὅπως ἐγράψαμε, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὁ πρῶτος νέος τοῦ συνόλου τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἔθεσε σκοπό του τὴν ἐκτέλεσι τῆς λαχτάρας τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὴν Ἀναγέννησι τῆς Ἑλλάδος μέσῳ τῆς Νεολαίας, ἔγινε στρατιώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλούς, ποὺ προσέρχονται γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴ δόξα καὶ τὴν τιμή της.

Στρατεύθηκε κι' ἔτρεξε μ' ὅλη τὴν ὁρμὴ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ τὸν χαρακτηρίζει γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκον του. Μπορεῖ νἆναι πολύτιμος ἡ παρουσία του ἐδῶ, ὅμως πολὺ πιὸ πολύτιμο εἶναι... τὸ παράδειγμά του. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητη ἀρετὴ τοῦ ἡγέτου.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 3ης ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, τὴν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐτελέσθη εἰς τὴν Μητρόπολιν δοξολογία, χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσάνθου. Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Θεοχαρόπουλος, ὡς ἀναπληρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, οἱ Διοικηταὶ καὶ τὰ Ἐπιτελεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ἔξωθι τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ εἶχον παραταχθῆ φάλαγγες τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ τμῆμα ταγμάτων Ἐργασίας.

Τιμὰς ἀπέδωσαν εἰς τοὺς ἐπισήμους τὰ ἔξωθι τοῦ ναοῦ παρατεταγμένα τμήματα ὡς καὶ τμῆμα τῆς φιλαρμονικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης μετὰ τῆς φιλαρμονικῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Χαρακτηριστικὴ ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ χιλιάδων λαοῦ, ὅστις εἶχε κατακλύσει τὰς πέριξ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ὁδούς.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς δοξολογίας ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν. προέβη εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν ἔξωθι τοῦ ναοῦ παρατεταγμένων τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἐνῷ ἡ μουσικὴ τῆς Ε. Ο. Ν. ἀπέδιδε τιμὰς καὶ ἀνέκρουε διάφορα ἐμβατήρια, εὐθὺς δὲ μετὰ ταύτην παρήλασαν τὰ τμήματα πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιθεωρήσεως ὁ Ἀρχηγὸς ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότει καὶ ἐζητωκραύγαζε ζωηρῶς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπισήμων ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν τμημάτων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς σημαιοφόρους καὶ τὰς φιλαρμονικάς.

Ἡ παρέλασις κατέληξεν εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον.

Κατὰ τὴν διέλευσίν των ἐκ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι μετὰ τῶν ταγμάτων Ἐργασίας προεκάλουν τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας εἰς ἅπαντας τοὺς Ὑποτομεῖς ἐγένοντο ἑορταί, ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες καὶ διωργανώθησαν κινηματογραφικαὶ παραστάσεις διὰ μηχανημάτων τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Κ. Δ.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Π. Δ. Θ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Π. Δ. Θ. Π. ὁ ἑορτασμὸς ἐγένετο μὲ τὸ ἴδιον ἐνθουσιῶδες πνεῦμα ποὺ ἐπεκράτησεν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. Τόσον ἡ Διοίκησις, ὅσον καὶ οἱ Ὑποτομεῖς, Τομεῖς καὶ Ὑποδιοικήσεις, εἶχον ἐκ τῶν προτέρων ἑτοιμάσει τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐξετελεῖτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἡ Περιφερειακὴ Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου της παρευρέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν πρὸ τῆς Ἐκκλησίας τμημάτων ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Κατόπιν προέβησαν εἰς ἐπισκέψεις, ἐπιθεωρήσεις Ὑποδιοικήσεων, Τομέων καὶ Ὑποτομέων, ὅπου τὰ παιδιὰ μὲ κάθε τρόπον ἐξέφρασαν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Α. ὅλαι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου ἐγένετο δοξολογία, κι' ἔπειτα ὅλες μαζὶ ἀδελφωμένες ἐπέστρεψαν γιὰ νὰ ἑορτάσουν.

Ἡ Ὑπ/τὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου της μετέβη εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἔπειτα δὲ ἐπεθεώρησε τοὺς διαφόρους Τομεῖς. Μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθη ὁ Ἀρχηγός. Ἐπίσης εἰς πολλοὺς Ὑποτομεῖς μετέβησαν ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Κ. Ε. Ν., ἡ Διοικητὴς Π. Δ. Θ. Π., Ἐπιτελεῖς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ Π. Δ. Θ. Π. Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἶχον αἱ ἑορταὶ τοῦ 1ου, 4ου, 6ου, 10ου, 21ου, 7ου, 8ου Ὑποτομέων, ὅπου ὁ Ἀρχηγὸς παρέμεινε μέχρι τέλους.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Πειραιῶς ἐξετελέσθησαν ὡραῖα προγράμματα εἰς τοὺς 7ον, 8ον, 9ον, 10ον Ὑποτομεῖς, μὲ ὁμιλίας, ἀπαγγελίας, παιδιάς, ᾄσματα καὶ χορούς.

Εἰς τὴν Ὑπ/σιν Θ. Βορρᾶ ἑωρτάσθη μὲ ποικιλίαν ἡ ἐπέτειος εἰς τοὺς Ὑπ/μεῖς Ν. Ἡρακλείου, Ψυχικοῦ, Ἀμαρουσίου, Κηφισιᾶς, Χαλανδρίου καὶ Χολαργοῦ, ὅπου συνεδυάσθη μία μικρὰ ἐκδρομή, καθὼς καὶ τῆς Καλογρέζης.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Νότου τὸ πρωῒ ὅλη ἡ δύναμις παρευρέθη εἰς τὴν δοξολογίαν, ποὺ ἐγένετο εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησεν ὁ ἑορτασμὸς εἰς τὸ Γυμνάσιον Καλλιθέας, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ ὅλη ἡ δύναμις τῶν 8ου καὶ 9ου Ὑπ/μέων.

Εἰς τὸν 1ον Τομέα ἐγένετο βάπτισις Σκαπανίσσης ὑπὸ τοῦ Τομεάρχου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη τὸ ὄνομα τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μυστηρίου ἐπηκολούθησε γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὅλοι οἱ κεκλημένοι.

Εἰς τὸν 3ον Ὑπ/μέα Π. Φαλήρου ἐγένοντο ἀθλητικοὶ ἀγῶνες εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ὑπ/μέως. Εἰς τὰς νικητρίας ὁμάδας ἀπενεμήθησαν μετάλλια καὶ βραβεῖα ὑπὸ τῆς Ὑποτομεάρχου.

Γενικῶς τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ ἦτο ἀρκετὰ καλόν, δεδομένου ὅτι ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἔργον τῶν ἰδίων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐφιλοτιμήθησαν νὰ προσφέρουν ὅ,τι ἠμποροῦσαν.

ΕΙΣ ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟΝ

Ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ τοῦ Νομοῦ Ἀργολιδοκορινθίας ἑώρτασαν μετ' ἰδιαιτέρου ἐνθουσιασμοῦ τὴν δευτέραν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν συμμετέσχον ἀθρόως οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἐκδηλώσαντες ποικιλοτρόπως τὴν ἱκανοποίησίν των διὰ τὴν ἀρίστην ἐμφάνισιν τῆς Νεολαίας.

Ἡ πόλις τοῦ Ναυπλίου εἶχε σημαιοστολισθῆ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας καὶ ἡ μουσικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. περιελθοῦσα τὰς ὁδοὺς ἐπαιάνισε διάφορα ἐμβατήρια. Τὴν 11ην ἐψάλη δοξολογία παρουσίᾳ τῶν ἐπισήμων καὶ πλήθους κόσμου.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε Συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν., μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο παρέλασις τῶν διαφόρων τμημάτων πρὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, καθ' ἣν ἐθαυμάσθη ἡ πειθαρχημένη ἐμφάνισις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε.Ο.Ν., τὴν ἑσπέραν δὲ λαμπαδηφορία.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου ὁλόκληρος ἡ πόλις εἶχε σημαιοστολισθῆ. Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων παρετάχθη πρὸ τοῦ περιβόλου τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάαου, ὁπότε ἤρξατο ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισήμων, τοῦ Νομάρχου, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ κτλ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας τὰ τμήματα παρετάχθησαν ἐπὶ τῆς πλατείας Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὅπου ὡμίλησεν ἡ Περιφ. Διοικήτρια Θηλέων.

Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητής, ὅστις ἐξῆρε τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐπίσης ὡμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Γρηγόριος συστήσας πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ μέγα ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη εἰς Μάρπησσαν Πάρου ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ὁλόκληρον τὸ χωρίον εἶχε σημαιοστολισθῆ καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς δοξολογίας ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος ὁ Διοικητὴς τοῦ Λόχου, ἀναπτύξας τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθὲν ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἐπίσης Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι ἀπήγγειλαν ὡραιότατα ποιήματα ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν παρισταμένων.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῇ ὁ ἑορτασμὸς Θεσσαλονίκης καὶ λοιπῶν Ἐπαρχιῶν.

Γιὰ τὶς Παιδαγωγικὲς Ἀκαδημίες Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν ὡρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς Ε. Ο. Ν. ἡ Τετάρτη. Ἔγινε καὶ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἐκτελούμενον ἀπὸ τὴν Τετάρτην 15 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου. Εἶναι ἀληθινὰ ὡραῖο.

Τὶς δύο πρῶτες ὧρες ἔχουν ἀθλητισμὸ καὶ ἀθλοπαιδιὲς καὶ ἔτσι ξεκουράζονται μὲ ὡραῖα παιχνίδια ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κούρασι τῆς ἑβδομάδος. Ἀκολουθεῖ ἡ ἰδεολογικὴ διαφώτισις, πρᾶγμα ἐπίσης σπουδαῖο ποὺ θὰ ξεκαθαρίζῃ καὶ θὰ κατευθύνῃ τὶς ἰδέες τῶν φοιτητριῶν. Κατόπιν, Οἰκοκυρικὴ καὶ Τεχνικὴ ἐκπαίδευσις καὶ τελειώνει ἔτσι μιὰ μέρα ὠφέλιμη καὶ ξεκούραστη.

—Ἡ Δ.Α.Σ. Θηλέων μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα φροντίζει καὶ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν μελῶν της. Τὴν Πέμπτην τμῆμα τοῦ Ὑποτομέως τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πειραιῶς παρηκολούθησε τὸ ἔργον «Κονσέρτο» στὸ Βασιλικὸ Θέατρο.

— Οἱ Συγκεντρώσεις τοῦ Πανεπιστημίου ποὺ ὡρίσθησαν γιὰ κάθε Σάββατο γίνονται πάντα μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Ἀναλαμβάνουν μία ἢ δύο φοιτήτριες τὴν ὁμιλία καὶ κατόπιν γίνεται διαλογικὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος.

—Ἡ Δ.Α.Σ. Θηλέων εὔχεται τὸ «καλῶς ὥρισες» στὰ νέα της μέλη, στὶς νέες φοιτήτριες ποὺ ἀθρόες ἔρχονται νὰ γραφτοῦν στὰ βιβλία της.

— Κάθε Τετάρτη ὡρίσθη νὰ συγκεντροῦνται αἱ διπλωματοῦχοι στὰ Γραφεῖα τῆς Δ.Α.Σ.Θ. Ἔτσι θὰ γνωρισθοῦν μεταξύ τους, θὰ γίνουν φίλες, θὰ ἑνωθοῦν καὶ ὅλες μαζὶ θὰ μπορέσουν νὰ πραγματώσουν καλλίτερα τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει ἡ Ὀργάνωσίς μας.

Ἤρχισαν τὰ μαθήματα σκοποβολῆς. Ὅσες θὰ ἤθελαν νὰ παρακολουθήσουν μποροῦν νὰ ἀποταθοῦν στὴν ὑπεύθυνον τῆς Σχολῆς της.

— Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἔγινε μιὰ ὡραία ἐκδρομὴ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Δ.Α.Σ.Θ. στὴν Πεντέλη. Εἶχε τόσην ἐπιτυχίαν, ὥστε ὅσες δὲν ἐδήλωσαν συμμετοχὴ ἐλυπήθησαν πολύ. Ἔτσι γίνεται πάντα, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ποὺ δηλώνουν, κάθε φορὰ εἶναι μεγαλύτερος.

— Τὰ ΙΙΙ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Ἐπόπτου αὐτῶν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνσωματώσουν εἰς τὴν δύναμίν μας τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν, ἐκείνων ποὺ παρέμενον μέχρι σήμερον ἐκτὸς τῶν τάξεών μας. Ἀξιέπαινος ὅμως ὑπῆρξε ἡ προθυμία τῶν πρωτοετῶν φοιτητῶν ἢ σπουδαστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις των.

— Τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Δ.Α.Σ. καταβάλλει μεγάλην προσπάθειαν διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν τῆς Διοικήσεως εἰς τὸν τομέα αὐτόν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀναγγέλλομεν χαρακτηριστικῶς ὅτι ἕνα πλῆθος συναγωνιστῶν εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν προσῆλθε καὶ ἐργάζεται μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν.

— Τὴν 18ην τρ. μηνὸς ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις τῆς Νομικῆς, Ἰατρικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησαν οἱ βαθμοφόροι τοῦ ΙΙΙ γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων. Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ ἡ ἀρτία διοργάνωσίς των

—Ἡ Ὑποδιοίκησις Πανεπιστημίου ὅπως συνήθως σπουδαίως συμβάλλει εἰς τὴν ὅλην καλλιτεχνικὴν κίνησιν τῆς Ὀργανώσεως. Τὴν τελευταία ἑβδομάδα ἐνεφανίσθη ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ ἀρτία χορῳδία καὶ μεγάλος ἀριθμὸς Φαλαγγιτῶν καλλιτεχνῶν.

— Καὶ ἡ Φοιτητικὴ Φάλαγξ τῆς Ε.Ο.Ν. Θεσσαλονίκης ἐργάζεται κατὰ τρόπον ἀξιέπαινον. Ἡ συμμετοχή της εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπῆρξε λαμπρὰ καὶ χαρακτηριστική.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

— Τὴν 19ην τρ. μηνὸς ἐγένετο εἰς τὸ γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου Γ.Σ. ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Β΄ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος τῆς Δ.Α.Σ. καὶ ἡ πρώτη συνάντησις δι᾿ αὐτό. Παρέστησαν οἱ πρυτάνεις καὶ διευθυνταὶ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ πολλοὶ προσκεκλημένοι. Ἐπίσης παρέστη ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Κ.Ε.Ν. ἐπιτελάρχης κ. Θεοχαρόπουλος.

— Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν ποδοσφαιριστῶν καὶ παράταξιν τῶν ὁμάδων ἐδόθη ὁ ἀθλητικὸς ὅρκος ὑπὸ Φαλαγγίτου ποδοσφαιριστοῦ.

— Ἀκολούθως ὁ Διευθυντὴς τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Δ.Α.Σ., ἀφοῦ ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὴν σημασίαν τῶν τελουμένων ἀγώνων, καὶ τῆς ἀθλήσεως γενικῶς, ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του ὅτι ταχύτατα ἡ Δ.Α.Σ. θὰ ἐπιτύχῃ νὰ φέρῃ τὸ σύνολον τῆς δυνάμεώς της εἰς τὰ γυμναστήρια, τὰ γήπεδα καὶ τοὺς ἀγωνιστικοὺς χώρους, τέλος δὲ παρεκάλεσε τὸν Ἀναπληρωτὴν τοῦ Κ.Ε.Ν. νὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων.

— Τελεσθείσης τῆς πρώτης συναντήσεως μεταξὺ τῶν ὁμάδων Πανεπιστημίου καὶ Ἀνωτέρων Σχολῶν, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ δευτέρα με τέρματα 4 ἔναντι 1. Ὁ ἀγὼν ἐν μέρει ὑπῆρξεν ἐνδιαφέρων καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἠγωνίσθησαν ἱπποτικώτατα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει μεγίστην σημασίαν.

Κατὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδα θὰ διεξαχθοῦν καὶ αἱ ὑπόλοιποι συναντήσεις.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Δ/σις Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας τῆς Ε. Ο. Ν. εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους ὅσους ἀπέστειλαν μέχρι τοῦδε βιβλία καὶ περιοδικὰ διὰ τὰ ἄρρωστα παιδιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωσαν μεγάλην χαράν.

Ὅσοι θέλουν νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἀποστέλλουν καὶ ἄλλα τοιαῦτα, νὰ γνωρίζουν ὅτι θὰ γίνωνται πάντα μετ᾿ ἐνθουσιασμοῦ δεκτά.

Παρακολοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ τὰ στέλλουν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης, Σόλωνος 33, διὰ τὴν Δ/σιν Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας.

Ἡ Διοικήτρια
Λουκία Γ. Μαντζούφα

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο πλεῖσται συγκεντρώσεις εἰς διάφορα ἐργοστάσια τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, κατὰ τὰς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀναπτύξας διὰ μακρῶν τὰς ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

— Οὕτω τὴν προπαρελθοῦσαν Δευτέραν ἔλαβε χώραν ὀγκώδης συγκέντρωσις εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐριουργίας. Ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὰ ἐργοστάσια Καρύδη, Πλαστικῶν (Τζιτζιφιές) καὶ εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐριουργίαν. Τὴν Τρίτην εἰς τὰ ἐργοστάσια Πειραϊκή — Πατραϊκὴ καὶ Βίκα. Τὴν Τετάρτην ὀγκωδεστάτη συγκέντρωσις εἰς τὰ ἐργοστάσια Ρετσίνα. Τὴν Πέμπτην εἰς τὰ ἐργοστάσια Ἐλβιέλλα, Βουλκάνια καὶ Ε. Β. Ε. Π. Τὴν Παρασκευὴν εἰς τὰ ἐργοστάσια Ἐριουργίας, Λαμπροπούλου καὶ Γλάρος. Τὸ Σάββατον εἰς τὰ Λιπάσματα.

— Κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην (ἡμέραν τοῦ Φαλαγγίτου) ὁ Διευθυντὴς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως περιώδευσεν ἀνὰ τὰ Γυμνάσια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὅπου ὑπῆρχον συγκεντρώσεις. Οὕτω ὡμίλησε πρὸς συγκέντρωσιν Βαθμοφόρων τῆς 20ῆς Φάλαγγος Πειραιῶς, καὶ εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν μαθητικῶν συσσιτίων εἰς τὸ οἴκημα τῆς σχολῆς «Προμηθεύς».

— Εἰς τὴν Δ. Α. Σ. τὰ ὠργανωμένα ΙΙΙ Γραφεῖα τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως ἐργάζονται ἐντατικῶς διὰ τὴν ὀργανικὴν σύμπτυξιν τῆς δυνάμεως καὶ πραγματοποιοῦν συγκεντρώσεις, εἰς τὰς διαφόρους σχολάς, καθ᾿ ἃς ἀναπτύσσονται αἱ κατευθυντήριοι γραμμαὶ καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Β΄ τμήματος τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, ἀνασυγκροτηθέντος, προχωροῦν κατὰ τρόπον κανονικώτατον καὶ ὑποδειγματικόν. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῆς Σχολῆς τοῦ προβλεπομένου ἀριθμοῦ μαθητῶν ἐξησφαλίσθη πλήρως, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἔναρξις τοῦ τακτικοῦ κύκλου τῶν μαθημάτων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Β΄ ἐπετείου τῆς Ε. Ο. Ν., ὁμιλήσαντες εἰς συγκεντρώσεις τοῦ σχηματισμοῦ των, πολλοὶ δὲ καὶ δημοσίως ἀκόμη, προκαλέσαντες ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ δικαιώσαντες τὰς προσδοκίας τὰς ὁποίας ἡ Ὀργάνωσις ἔχει δι' αὐτούς.

Τὰ μαθήματα γίνονται καθ' ἑκάστην Τρίτην καὶ Πέμπτην, ὥραν 6 μ. μ. ἀκριβῶς, (Σόλωνος 100).

Ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας τοῦ Α΄ τμήματος τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως Ε. Ο. Ν., εἰς τὸ ὁποῖον θὰ φοιτήσουν συναγωνισταὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς Δευτέρας 20ῆς τρέχοντος.

ΠΑΤΡΑΙ.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ἀχαΐας συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιτελῶν του ἐπεσκέφθη τὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας Πατρῶν καὶ Καλαβρύτων ἵνα παρακολουθήσῃ αὐτοπροσώπως τὴν γεωργικὴν δρᾶσιν τῶν τμημάτων Ε. Ο. Ν. ὑπαίθρου.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεσκέφθη τὰ χωρία Χαλανδρίτσα, Μάνεσι, Ἡγουμενίτσα, Κάτω Κλειτορία, Κέρτεζη καὶ Σκεπαστό.

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀχαΐας ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τοῦτο δεικνύει σαφῶς τὴν βαθυτάτην ἀπήχησιν ποὺ ἔσχεν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

— Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀχαΐας πρωτοστατοῦν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κοινωφελῶν ἔργων. Οὕτω οἱ Φαλαγγῖται Ράχης διήνοιξαν ἀποστραγγιστικοὺς χάνδακας, οἱ Φαλαγγῖται τοῦ τμήματος Λιμνοχωρίου ἀπεξήραναν ἑλώδεις ἐκτάσεις καὶ οἱ Φαλαγγῖται τοῦ χωρίου Πέττα διήνοιξαν μίαν ὁδόν.

— Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος εἰς Πάτρας ἡ ἑορτὴ τῆς 48ης Φάλαγγος. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Γενικὸς ἐπόπτης καὶ ὁ Δήμαρχος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ἀπενεμήθησαν ἀναμνηστικὰ μετάλλια.

ΕΔΕΣΣΑ.—Ἅπαντα τὰ τμήματα ὑπαίθρου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πέλλης καταβάλλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Γυμνασίου Ἐδέσσης καλλιέργησαι δύο περίπου στρέμματα προσφερθέντα εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

— Ὁ Ὑποφαλαγγάρχης τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀλμωπίας ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Σωσάνδρας καὶ Λυκοστόμου.

ΛΑΡΙΣΑ.— Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα οἱ Σχηματισμοὶ παρηκολούθησαν μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, κατηρτίσθησαν δὲ συνεργεῖα νοσοκόμων ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν Ἰατροῦ Συνεργάτου τῆς Διοικήσεως.

— Καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις βαθμοφόρων κατὰ τὰς ὁποίας συζητοῦνται διάφορα θέματα πολιτικῆς Διαφωτίσεως.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Συκουρίου, ἀναπτύξας πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος τοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν.

— Καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἔλαβον χώραν τρεῖς ἐκδρομαὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης. Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν μετέβη εἰς Ἀμπελῶνα καὶ ἑτέρα ὁμὰς εἰς Συκούριον.

— Τὴν Κυριακὴν 5ην τρέχοντος αἱ Φαλαγγίτισσαι Συκουρίου ἐξέδραμον εἰς Λάρισαν καὶ κατηυθύνθησαν εἰς τὴν Ἀβερώφειον Γεωργικὴν Σχολὴν ὅπου αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐδιδάχθησαν χρησιμώτατα πράγματα.

— Ἡ Ὑποδιοικήτρια Τυρνάβου συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ γεωπόνου Τυρνάβου, περιῆλθε πλείστας οἰκίας διὰ τὴν διαφώτισαν τῶν κατοίκων σχετικῶς μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Λαρίσης μετέβη εἰς Βόλον, ὅπου ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ὑποδιοικητρίας Βόλου ἐμερίμνησαν διὰ τὴν ἔναρξιν μαθημάτων Νοσοκομειακῆς Περιθάλψεως.

— Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Διοικήσεως ἑωρτάσθη μὲ πανηγυρικὸν τόνον ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε. Ο. Ν.

ΛΑΜΙΑ.— Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Φάλαγγος Ἀμφικλείας τῇ ὁδηγίᾳ γεωπόνου προέβησαν εἰς καλλιέργειαν διὰ βενζιναρότρων ἀγροῦ ἐκτάσεως 9 στρεμμάτων. Ἐπίσης δὲ εἰργάσθησαν διὰ τὴν δενδροφύτευσιν τῆς ὁδοῦ κατὰ μῆκος τοῦ Σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

— Φαλαγγῖται τῆς 44ης Φάλαγγος προέβησαν εἰς τὴν ἐκθάμνωσιν χώρου διατεθέντος εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. πρὸς καλλιέργειαν.

ΣΠΑΡΤΗ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ 357η Φάλαγξ ἐξέδραμεν εἰς ὡραίαν τοποθεσίαν ὅπου καὶ διέμεινε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς 343ης Φάλαγγος μετέβη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Γερακίου καὶ Γκορτσᾶς.

Τὴν Ὑποδιοίκησιν Νεαπόλεως ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησεν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ὁμιλήσας περὶ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Εἰς τὸ Γύθειον τὴν παρελθ. ἑβδομάδα ἐγένετο μεγάλη συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὡμίλησε δικηγόρος συνεργάτης τῆς Ε. Ο. Ν.

— Οἱ Περιφερ. Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων προέβησαν εἰς ἐπιθεωρήσεις τῶν Ὑποδιοικήσεων Γυθείου Μάνης καὶ Ἐπιδ. Λιμηρᾶς καθ' ἃς συνειργάσθησαν μετὰ τῶν Βαθμοφόρων καὶ ἔδωσαν εἰς αὐτοὺς ὁδηγίας σχετικὰς μὲ τὴν πρόοδον τῆς Ὀργανώσεως.

—Ἐπίσης ἐπεθεώρησαν τὸν σχηματισμὸν Γεωργιτσίου ἔνθα εἰς συγκέντρωσιν τῶν κατοίκων καὶ τῶν μελῶν ἐγένετο ὁμιλία περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ὑπεγραμμίσθη δὲ ἰδιαιτέρως ἡ ὑποχρέωσις ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὅπως ἐπιδοθοῦν μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ὑποδιοικήτρια Λακεδαίμονος ἐπεθεώρησε τὸν σχηματισμὸν Σκάλας.

ΧΑΝΙΑ.— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Α΄ Ἐπιτελοῦς καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α΄ Γραφείου ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Δ)σεως Σχηματισμῶν. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ὁ Περιφ. Διοικητὴς συνέστησεν ἀπόλυτον πειθαρχίαν, ὑπεγράμμισε τὰς ὑποχρεώσεις ἑκάστου, Φαλαγγίτου, ἐν τέλει δὲ συνεχάρη πάντας διὰ τὴν ὑπέροχον ἐμφάνισίν των. Ἐκ τῶν ἐπιθεωρήσεων διεπιστώθη ὁ ζῆλος καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μελῶν ὡς καὶ ἡ μεγίστη προσπάθεια πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο συγκέντρωσις ἁπάντων τῶν βαθμοφόρων πρὸς οὓς ὁ Περ. Δ)τὴς ὡμίλησε μὲ θέμα «Τὰ καθήκοντα τοῦ Βαθμοφόρου».

Ἤρχισεν ἐντατικὴ καλλιέργεια τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν παραχωρηθεισῶν ἀκαλλιεργήτων ἐκτάσεων.

ΠΥΡΓΟΣ.— Οἱ λόχοι τῆς 100ῆς Φάλαγγος Ἀρρένων ἐξετέλεσαν ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ 288η Φάλαγξ.

— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Ἠλείας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, ἐπεσκέφθη τὴν Γαστούνην καὶ παρέδωσε τὴν σημαίαν εἰς τὴν νεοϊδρυθεῖσαν 105ην Φάλαγγα. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Νομάρχης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε τὴν ἑορτὴν τονίσας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Νέου Κράτους.

— Ἡ Περιφ. Διοίκησις διωργάνωσε σειρὰν ὁμιλιῶν μὲ ὁμιλητὰς ἐκλεκτοὺς ἐπιστήμονας τοῦ Πύργου. Ἡ ἔναρξις ἐγένετο μὲ ὁμιλίαν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησεν ἅπασα ἡ δύναμις τῶν Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν, ὡς ἐπίσης καὶ πολὺς κόσμος.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Εἰς διάφορα χωρία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ρεθύμνης ἱδρύθησαν, πρωτοβουλίᾳ τῆς Διοικήσεως, νυκτεριναὶ Σχολαὶ διὰ τὰς ἐργαζομένας Φαλαγγιτίσσας.

— Ὁ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν Ἐπισκοπῆς (Ρεθύμνης) ἐξέδραμε μέχρι τῆς μαγευτικῆς τοποθεσίας Καλυβῶν Ἀποκορώνου.

— Οἱ κάτωθι πολῖται προσέφερον ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνου Κρήτης τὰ ἀντίστοιχα ποσά:

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἀλεξανδράκης ἐξ Ἄδελε Κρήτης .	Δρχ.	300.—
Ὁ κ. Νικόλαος Ψύρρης, ὑπάλληλος Τ.Τ.Τ. ἐκ Ρεθύμνου Κρήτης	»	500.—
Ὁ κ. Κων)τῖνος Ἀποστολάκης, ἐξ Ἄδελε Κρήτης ...	»	200.—
Οἱ δημοδιδάσκαλοι τῆς Α΄ Ἐκπ. Πειριφερείας Ρεθύμνου Κρήτης	»	1030.—
Ὁ κ. Β. Σπανουδάκης, ὑπομ)ρχος ἐ. ἀ., ἐξ Ἀποστόλων Ἀμαρίου	»	500.—

—Ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. προσέφερον οἱ κ.κ. Νικόλαος καὶ Γρηγόριος Λουλακάκη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου 27 Ἀθῆναι, πέντε πλήρεις στολὰς Φαλαγγιτῶν, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον Η.Ε. Ρεθύμνου λαμπτῆρας καὶ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα πρὸς φωτισμὸν τοῦ οἰκήματος Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνου, ὁ κ. Χ. Βαρτανιάν, ὀδοντίατρος ἐκ Ρεθύμνου, τὰς ἐπαγγελματικάς του ὑπηρεσίας εἰς τὰ μέλη τοῦ τοπικοῦ σχηματισμοῦ.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀγρινίου ὡμίλησεν εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν καπνεργατῶν ἐγγραφέντων εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. ἀναπτύξας τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς Ὀργανώσεως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας οἱ καπνεργάται προέβησαν εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΧΑΛΚΙΣ.— Ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Σπέντζας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Εὐβοίας ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων, μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Χαλκίδος συνεχίζονται τὰ μαθήματα παθητικῆς ἀεραμύνης, τὰ ὁποῖα αἱ Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

— Εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Εὐβοίας λειτουργεῖ τμῆμα Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ.

— Νέα τμήματα Ε. Ο. Ν. Θηλέων ἱδρύθησαν εἰς Ἅγιον Νικόλαον, Καμαρίτσα, Καστέλλα, Ἀνδρονιάνους, Παραλίαν, Καλημεριάνους καὶ Ὀξύλιθον.

Ὁ Κυβερν. Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλ. Ν. Κανελλόπουλος, πληροφορηθεὶς τὴν πρόοδον τοῦ Τμήματος Θηλέων Αἰδηψοῦ τῆς Ε. Ο. Ν., ἀπέστειλε συγχαρητήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Διοικήτριαν τοῦ Τμήματος.

ΑΡΤΑ.— Εἰς συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς ἐξάρας τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀποταμιεύσεως.

— Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὡμίλησεν ὁ προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς ὑπηρεσίας.

— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Ἄρτης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Βαθμοφόρου τῆς Νεολαίας καὶ πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους «Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διοικήσεως».

ΔΡΑΜΑ.— Βαθμοφόρος τῆς Περιφ. Διοικήσεως Δράμας ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἐργάτας - Φαλαγγίτας τῆς 243ης Φάλαγγος μὲ θέμα: «Ὁ ἐργάτης πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου». Ὁ ὁμιλητὴς ἀνεφέρθη εἰς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τὰ εὐεργετικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς τοῦ ἐργάτου.

— Τὴν 5ην Νοεμβρίου οἱ Φαλαγγῖται τῆς 281ης Φάλαγγος ἐξέδραμον σιδηροδρομικῶς εἰς Σέρρας γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τῶν συναγωνιστῶν Σερρῶν.

— Εἰς τὸ Δοξᾶτον ὑπὸ ὑπαλλήλων τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας Δράμας ἐγένοντο πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Φάλαγγος Δοξάτου διαλέξεις καὶ μαθήματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Παρόμοιαι διαλέξεις ἔλαβον χώραν εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Καλαμπακίου, Φτελιᾶς καὶ Κυργίων.

ΣΕΡΡΑΙ.—Ὁ Τετράρχης Δ. Ρουσιάδης προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Σχηματισμοῦ Ε. Ο. Ν. Σερρῶν δραχμὰς 112.50.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ναυπλίου ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα παθητικῆς ἀεραμύνης καὶ πρώτων βοηθειῶν, τὰ ὁποῖα αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως παρακολουθοῦν μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

— Εἰς συγκέντρωσιν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ βαθμοφόρου τῆς Ὑποδιοικήσεως μὲ θέμα: «Ἡ διαμονή μας εἰς τὴν Λέσχην καὶ αἱ ὑποχρεώσεις μας πρὸς αὐτήν».

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ τμήματος Ἀσίνης παρηκολούθησαν μαθήματα ᾠδικῆς, καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι Πορτοχελίου μαθήματα οἰκοκυρικῆς, μαγειρικῆς καὶ χειροτεχνίας.

— Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Ἀργολιδοκορινθίας συνεχίζεται ἡ ἐντατικὴ καλλιέργεια τῆς γῆς ὑπὸ τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν.

ΣΥΡΟΣ.— Ἡ Ε. Ο. Ν. Σύρου μετέσχε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας τῆς Ἀποταμιεύσεως, διὰ συγκεντρώσεως ἁπάσης τῆς δυνάμεως εἰς τὸ Δημαρχιακὸν μέγαρον Ἑρμουπόλεως. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ III Γραφείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὰ ἐκ τῆς ἀποταμιεύσεως ἀγαθά, τόσον διὰ τὸ ἄτομον ὅσον καὶ διὰ τὴν πολιτείαν ἐν γένει. Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ ὁμιλητοῦ ἐκάλυψαν ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἄνδρου παρατηρεῖται ἐκτάκτως ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις. Πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐγένοντο ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις σχετικῶς μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἐργάζονται διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ Στρατιώτου.

— Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Β' ἐπετείου τῆς Ε. Ο. Ν. ἑωρτάσθη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως μετὰ πάσης ἐπισημότητος.

— Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Νήσου Τήνου ἠσκήθησαν εἰς διαφόρους ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Τετραρχίας παρηκολούθησε μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διάφορα θέματα Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας ἀναπτυχθέντα ὑπὸ Βαθμοφόρου.

— Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πάρου ἀνεπτύχθησαν αἱ ὁμιλίαι τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου: «Περὶ Ἐθνικῆς κυριαρχίας καὶ ἠθικῆς ἀνεξαρτησίας» καί: «Τὸ 4ον ἔτος».

ΣΑΜΟΣ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Περιφ. Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του μετέβη εἰς τὰς κοινότητας Πύργου καὶ Παγώνδου πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν κοινότητα Πύργου εἶχον κατέλθει καὶ τὰ τμήματα Ἄνω καὶ Κάτω Ἀρβανιτῶν.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἔμεινεν ἀπολύτως εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ Α' Ἐπιτελὴς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Σάμου ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος ἐξάρας τὴν δημιουργικὴν πνοήν, ἡ ὁποία ἔπνευσεν εἰς τὸν τόπον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

— Οἱ Φαλαγγῖται τῆς 262ας Φάλαγγος Σάμου μετέβησαν εἰς τὴν θέσιν «Κουμαριῶνας», ὅπου τῇ βοηθείᾳ δασικῶν ὑπαλλήλων διήνοιξαν 1300 λάκκους πρὸς δενδροφύτευσιν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Οἱ Ἰδιῶται Κ. Παπαδόπουλος καὶ Π. Πετίδης νοσηλευόμενοι εἰς τὸ Κεντρικὸν Νοσοκομεῖον Θεσσαλονίκης ἀπέστειλαν θερμοτάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θεσσαλονίκης, δι' ἧς ἐκφράζουν τὰς εὐχαριστίας των διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς αὐτοὺς Φαλαγγῖται ἐθελονταὶ - Νοσοκόμοι.

«Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, ἐπιλέγει ἡ ἐπιστολή, τὸ ἴνδαλμα τοῦτο τῆς φιλτάτης πατρίδος μας, κατέχει τὴν πρώτην καὶ ἐξέχουσαν θέσιν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων κάθε εὐγενοῦς, ὑψηλοῦ καὶ ὡραίου ἀγῶνος».

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ δύναμις τῆς 186ης Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς τὸ χωρίον Παναγιοῦδα. Ἐκεῖ ἀνέμενον τὰ Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν πέριξ χωρίων (Παναγιούδας — Ἀφάλωνος — Παμφύλλων).

Περὶ ὥραν 8ην πρωϊνὴν ἐτελέσθη λειτουργία εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Χωρίου Παναγιούδας καὶ μετὰ τὸ πέρας ταύτης οἱ Φαλαγγῖται τῆς 186ης Φάλαγγος καὶ οἱ τῶν λοιπῶν τμημάτων προέβησαν εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν ὄργωμα ἀγρῶν, ἐκτάσεως 15 στρεμμάτων, προσφερθέντων ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἑωρτάσθη εἰς Μυτιλήνην, μετὰ πάσης ἐπιβλητικότητος, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Λέσβου. Εἰς τὴν ὡραίαν ἑορτήν, ἥτις συνεδυάσθη μετὰ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν νεοσυλλέκτων τοῦ 22ου Συντάγματος, προσέδωσεν ἐξαιρετικὸν τόνον ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Αἱ Περιφερειακ. Ὑποδιοικήσεις Ε. Ο. Ν. διωργάνωσαν θαυμασίαν ἀναπαράστασιν ἀποβάσεως ἀγημάτων. Τμήματα Ναυτοφαλαγγιτῶν, ἐπιβαίνοντα πλοιαρίων, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μυτιλήνης ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους, ἐνῷ ἐξ ἄλλου τμήματα Φαλαγγιτισσῶν ἔρραινον τοὺς ἀποβιβαζομένους μὲ ἄνθη.

Σκυταλοδρόμοι Φαλαγγῖται τῶν πέριξ κοινοτήτων ἐκόμισαν κλάδους δάφνης, τοὺς ὁποίους καὶ κατέθεσαν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων, τὴν ἑσπέραν δὲ ἐπηκολούθησε λαμπαδηφορία τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Νεολαίας.

ΦΛΩΡΙΝΑ.—Ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς 169ης Φάλαγγος Φλωρίνης συνεκεντρώθησαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ὅπου ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς Ὀργανώσεως.

— Ἡ III Τετραρχία τῆς ἰδίας Φάλαγγος συνεκεντρώθη εἰς Κάτω - Κλεινὰς ἔνθα ἐγένετο ὁμιλία περὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν.

— Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς 163ης Φάλαγγος ὡμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Φλωρίνης.

ΚΑΒΑΛΛΑ.— Ὁ Διοικητὴς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Καβάλλας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀνωτέρου Στρατιωτικοῦ Ἐπόπτου, ἐπεθεώρησεν εἰς τὸ στάδιον τῆς πόλεως τὰς δύο Φάλαγγας, αἱ ὁποῖαι παρουσίασαν ἀρίστην ἐμφάνισιν.

— Ἐπίσης ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του μετέβη εἰς Ἐλευθερούπολιν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν.

— Εἰς συγκέντρωσιν τῆς Ὑποδιοικήσεως Παγγαίου ὡμίλησε συνεργάτης τῆς Ε. Ο. Ν. περὶ ὑγιεινῆς, καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ V Γραφείου τῆς Περιφ. Διοικήσεως περὶ τῆς σημασίας τῆς γεωργικῆς ἐξορμήσεως.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφ. Διοικήσεως σύσκεψις τῶν Ἐπιτελῶν τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Νομάρχου ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν., καθ' ἣν συνεζητήθησαν πλεῖστα σχετικὰ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἔλαβε χώραν ἡ ἀναδάσωσις τῆς νησῖδος τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἀναδασώσεως ἔλαβον μέρος ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ πρόεδρος τῆς Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως, κ. ἄ. Ἡ ἀναδασωθεῖσα ἔκτασις ἀνέρχεται εἰς τριακόσια στρέμματα.

— Τὴν 8ην τρέχοντος ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἠπείρου καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Φιλοσοφόπουλος, ὡμίλησεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κινηματοθεάτρου «Τιτάνια», ἐνώπιον πολυμελοῦς ἀκροατηρίου ἐκ γονέων, ἐκπαιδευτικῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἰωαννίνων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Σπυρίδων, ὁ Δήμαρχος, ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, τὸ δικαστικὸν σῶμα καὶ ἅπασαι αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου.

Ὁ κ. Γενικὸς Διοικητής, ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων, ἐξέθεσεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὁμιλίας του τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλον τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἡ ὁποία εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικὸν δημιούργημα, τονίσας ὅτι κανεὶς δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὰς τάξεις της.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο εἰς μίαν τῶν κεντρικωτάτων αἰθουσῶν τῆς Πόλεως ἡ ἀπονομὴ ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου τῶν σημάτων καὶ τῶν πτυχίων εἰς τοὺς ἐπὶ τρίμηνον ἐκπαιδευθέντας Σηματωροὺς τοὺς προκριθέντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἐκπαίδευσις γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιώδους Συνεργάτου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Μάνθου Βάϊλα ὑπῆρξεν ἐμπεριστατωμένη καὶ προσεκτική. Ὁμοίως ἀπενεμήθησαν σήματα καὶ εἰς ἑτέραν Ὁμάδα ἥτις ἤρξατο καὶ αὐτὴ ἐκπαιδευομένη μετὰ ζήλου. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπονομῆς παρέστησαν ὁ Περιφερ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, οἱ Φαλαγγάρχαι τῶν ἐνταῦθα Μονάδων καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀνώτερα στελέχη τῆς Διοικήσεως.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Περιφερ. Διοίκησιν Θηλέων Ζακύνθου.

Τακτικὰ γίνονται συγκεντρώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἀναπτύσσονται πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας διάφορα θέματα.

—Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικητρίας ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως, ἐξετάσας τὰς διαφόρους ἀνάγκας τῶν Τμημάτων.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Τὴν Κυριακὴν 5ην τρέχοντος ἐγένετο ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ Λιτανεία τοῦ Σεπτοῦ Λειψάνου τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Σπυρίδωνος, εἰς ἣν ἔλαβε μέρος Τάγμα Φαλαγγιτῶν ἐν στολῇ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς ἀκολουθούμενος ὑπὸ 10 Ἀξιωματικῶν τῆς Ὀργανώσεως μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ποταμὸς καὶ ὥρκισε τοὺς Φαλαγγίτας τῶν Σχηματισμῶν Ποταμοῦ, Ἄφρας, Καντόκαλι καὶ Εὐρωπούλων. Τὸ χωρίον ἦτο σημαιοστόλιστον. Ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχε μεταβῆ ἡ μουσικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Κερκύρας ἥτις ἐπαιάνισε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ 4ης Αὐγούστου.

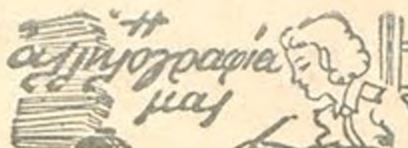
Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητής, τονίσας τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.— Μετὰ πάσης σεμνότητος ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν. τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Σταδίῳ Κομοτινῆς.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὡς καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ἀπὸ πρωΐας τὰ τμήματα Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ε.Ο.Ν. μετὰ τῆς Μουσικῆς των ἐκινητοποιήθησαν διὰ τὴν ἑορτήν.

Ἐξ ἄλλου οἱ Πρόσκοποι συνεκεντρώθησαν στὴν Λέσχη των διὰ νὰ παραλάβουν μὲ ὑπερηφάνεια τὴν ἱερή των σημαία καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ Στάδιο ὅπου θὰ ἐτελεῖτο ἡ ἑορτή. Τὴν Σημαίαν προσῆλθε καὶ συνώδευσε τιμητικῶς Λόχος τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν καθωρισμένην ὥραν καὶ ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Λαζαρίδου ἐγένετο ἔπαρσις τῆς σημαίας καὶ ἐπηκολούθησε πλήρης ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος. Ὡμίλησαν οἱ κ.κ. Σ. Κομνηνός, ὅστις ἀνέπτυξε τὴν δρᾶσιν τῶν Προσκόπων καθὼς καὶ τοὺς Ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. καλέσας κατόπιν τοὺς προσκόπους νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν δρᾶσιν των ἐν τῇ Ε.Ο.Ν., συμφώνως μὲ τὰς κατευθύνσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ κατόπιν ὡμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς Ε.Ο.Ν. Κομοτινῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δ. ΤΣΩΝ. Πόσο ὡραιότερο θὰ ἦταν τὸ ποίημά σου ἂν ἔλειπαν μερικοὶ στίχοι σὰν κι' αὐτούς:

> «Ἑλλάς, οἱ νέοι σου βλαστοὶ
> θερμῶς σ' ἀκολουθοῦνε»

Τὸ «θερμῶς» εἶναι λέξις ἀντιποιητική, ἀλλὰ καὶ ξεκάρφωτη στὴν περίπτωσι αὐτή. Ἀκολουθοῦμε «πιστῶς». Λοιπόν:

> Ἑλλάς, οἱ νέοι σου βλαστοὶ
> μὲ πίστι σ' ἀκλουθοῦνε

Ξανακοίταξέ το ὁλόκληρο, διόρθωσε ὅ,τι μπορεῖς καὶ στεῖλε το πάλι σημειώνοντας Σ 48. —Μ. ΠΕΡ. Μπράβο σου ποὺ θυμήθηκες τοὺς μεγάλους ἥρωας τοῦ Ἀρκαδίου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς ὁλοκαυτώσεως. Καλὸ καὶ τὸ ἀρθράκι, ποὺ ἔγραψες: «Τὸ Ἀρκάδι». Τὸ ἔστειλες ὅμως πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δημοσίευσίς του. Τὸ ἐφυλάξαμε γιὰ τὸν ἐρχόμενο χρόνο. Σοῦ εὐχόμεθα νὰ εἶσαι καλὰ καὶ νὰ μᾶς τὸ ὑπενθυμίσῃς. Φέρει τὰ στοιχεῖα Π 15. — Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ. Ἀπ' ὅσα μᾶς γράφεις δὲν ἐλάβαμε τίποτε ἀπολύτως, ἄλλως θὰ σοῦ ἀπαντούσαμε. Στεῖλε αὐτὰ ποὺ ἔχεις, ἀλλὰ ἕ ν α - ἕ ν α. Ὄχι ὅλα μαζί, ποιήματα, διηγήματα, διαλέξεις, ἐκθέσεις, παιγνίδια κ.λ.π. γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς γράφεις. — Κ. ΚΑΓΙΑΝ. Μᾶς γράφεις «σᾶς ἀποστέλλω μερικὰ ἔργα μου πρὸς δημοσίευσιν καὶ αἰνίγματα τινά...». Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διαβασθοῦν ὅλ' αὐτὰ ποὺ μᾶς στέλλεις π ρ ο σ ε κ τ ι κ ὰ καὶ ἐ γ κ α ί ρ ω ς καὶ τὸ κυριώτερο πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν, ἂν κριθοῦν κα ·λληλα, τὴν στιγμὴν ποὺ περιμένουν πολλὰ ἄλλα προγενέστερα τὴ σειρά των; Τὰ αἰνίγματα ἐδόθησαν στὸν ἁρμόδιον συντάκτην. Θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Τὸ ποίημά σου «Εὐαγγελισμὸς—Ἑλληνισμὸς» δὲν εἶναι καλό. Τὸ ποίημα αὐτὸ φέρει τὰ στοιχεῖα Σ 39. Ἂν θέλῃς διόρθωσέ το καὶ ξαναστεῖλε τό. Τὸ διήγημα «Ὁ Γυιὸς» πολὺ μακρύ. Δημοσιευόμενο θὰ καλύψῃ 2½ στῆλες τῆς σελίδος καὶ θ' ἀφήσῃ ἐλάχιστο χῶρο γιὰ τὴ δημοσίευσι τῶν ἄλλων, ποὺ ἔχουν σειρά. Τὸ διήγημα «Ἄλλον ζητοῦσε καὶ ἄλλον εὑρῆκε» κανονικὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα.. παράβαλέ την μόνος σου μὲ τὴ γλῶσσα ἄλλων διηγημάτων, ποὺ εἶναι δημοσιευμένα στὴ «Νεολαία» — «Ὥρα 4η πρωϊνή. Ἡσυχία ἀπόλυτος βασιλεύει εἰς τὴν συνοικίαν. Αἴφνης φωναὶ σπαρακτικαὶ καὶ κραυγαὶ ἀπειλητικαὶ ἀνάμικτοι μὲ ὕβρεις ἐγέμισαν τὴν πρωϊνὴν ἥσυχον ἀτμόσφαιρον καὶ ἀνεστάτωσαν τοὺς περιοίκους. Αἰτία: μία τρομερὰ παρεξήγησις». Καὶ παρακάτω: — Ποῖον ζητεῖτε, κύριε; — Τὸν κύριον... μοῦ ἀπαντᾷ. Τὸν ξανακύτταξα καὶ τοῦ εἶπα πῶς ἐδῶ δὲν κάθεται κανένας.— Πῶς, μοῦ λέγει, ἐδῶ κάθεται — Βρὲ δὲν κάθεται, τοῦ λέω. —Ὄχι, ἐδῶ κάθεται, μοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος» κ.λ.π. κ.λ.π. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι τὰ ἐκοιτάξαμε ἕνα πρὸς ἕνα καὶ σοῦ ἀπαντοῦμε ἐγκαίρως καὶ ἐκτενῶς. Ἀλλὰ κι' ἐσὺ εἰς τὸ μέλλον στέλλε λίγα καὶ καλά, γιὰ νὰ εὑρισκώμεθα κι' ἐμεῖς στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σοῦ ἀπαντοῦμε ὅτι θὰ δημοσιευθοῦν. Σύμφωνοι; — ΝΤΟΡΑ - ΛΗ. Ἐλάβαμε τὰ εὔθυμα τραγούδια σας, καθὼς καὶ τὰ δύο παιδικά. Ἔχετε ἀναμφισβήτητο σατυρικὸ ταλέντο καὶ εὐκολία στιχουργική. Ἡ γνώμη μας εἶναι νὰ συνεχίσετε μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπιτύχετε πολὺ καλὰ πράγματα. Βλέπετε, τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ποιήσεως ἀπαιτεῖ μᾶλλον... ἐξάσκησι. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο «δείγματα» ποὺ μᾶς ἐστείλατε.

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

> Ὅλα τὰ μοντέρνα σπίτια
> ἔχουν μπρός του ζαρντινιέρες
> μὲ σπαράγγια, μπαμπακοῦλες
> καὶ λουλούδια ἐκλεκτά.
> Τώρα ὅμως τὰ σπουργίτια
> θὰ περνοῦν καλὲς ἡμέρες,
> ἐπειδὴ οἱ νοικοκυροῦλες
> θὰ φυτέψουνε σπαρτά.

Τὸ «Ἡ ἐξόρμησι τῆς σπορᾶς» τὸ ὑπεβάλαμε στὴν Ἐπιτροπή. Ἂν ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ στὸ «Βῆμα τῶν νέων». Τὰ «παιδικὰ τραγουδάκια» σας πολὺ καλὰ ἐπίσης. Τὴν ἴδια σύστασι ἔχομε νὰ σᾶς κάμωμε καὶ γι' αὐτά: νὰ καταγίνετε. Διαβάσετε τὶς παιδικὲς ποιητικὲς συλλογὲς τοῦ κ. Στ. Σπεράντζα καὶ τῆς Δδος Κατίνας Παΐζη. Ἔχουν γράψει ὡραιότατα ποιήματα γιὰ παιδιά. Τὸ ὅτι δὲν εἶσθε δασκάλα αὐτὸ δὲν παίζει ἀπολύτως κανένα ρόλο. Ἡ «Νεολαία» προθύμως θὰ σᾶς βοηθήσῃ — ὅσο μπορεῖ.

ΦΑΝΗΝ ΜΑΥΡ. Ἐλήφθη. Πολὺ ὡραῖο τὸ δημοσιευθὲν στὴν τοπικὴν ἐφημερίδα ρεπορτάζ σας. Γλῶσσα στρωτὴ καὶ ρέουσα. Σᾶς συνιστοῦμε ν' ἀποφεύγετε τὴ συχνὴ χρησιμοποίησι ὑποκοριστικῶν. Π. χ. «φαναράκι», «εἰδυλλιάκια» κλπ. Καλὸ ἐπίσης νὰ προσέξετε τὴν ὀρθογραφία μερικῶν λέξεων. Γράφετε π ε ι ἁ ἀντὶ πιά, ὤ μ ο ρ φ ο ς ἀντὶ ὄ μ ο ρ φ ο ς, κ.ἄ. Λέτε κάπου: «βούλησε τὸ τσαντῆρι της». Νομίζομε ὅτι ἡ λέξι «βούλησε» δὲν ταιριάζει ἐδῶ. Βουλοῦμε κάτι ποὺ εἶναι κ τ ι σ μ έ ν ο μὲ πέτρες ἢ τοῦβλα καὶ μὲ λάσπη, ἀσβέστη ἢ ἄλλη συγκολλητικὴ οὐσία. Κάπου ἀλλοῦ χρησιμοποιεῖτε τὴ λέξι «πείσμονα» ὡς ἐπίρρημα. Δὲν εἶναι σωστό. Μπορούσατε νὰ γράψετε: «μὲ πεῖσμα» ἢ «ἐπίμονα». Καὶ τὸ ἕνα ὅμως καὶ τὸ ἄλλο εἶναι περιττά, ἀφοῦ παραπάνω γράφετε «ἐπέμειναν». Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πηγαίνει τὸ ἐπίρρημα «ἀνενδότως», λέξις καὶ τύπος τῆς καθαρευούσης. Περιμένομε τὴ συνεργασία σας.— ΑΡΧ. ΟΡΧΩΦ. Καὶ τὸ ποιηματάκι σας: «Ἀναμνήσεις» εἶναι ἀκατάλληλο. Ἀπορούμε μαζύ σας. Ἐκτὸς πιὰ ἂν ἀστειεύεσθε. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς ποῦμε; Δὲν βρίσκομε διόλου ἔξυπνο τὸ ἀστεῖο σας. Μᾶς γράφετε: «Ἔχετε δίκαιο. Τὸ ποιηματάκι, ποὺ σᾶς ἔστειλα, δὲν ἦταν γιὰ τὴ «Νεολαία», διότι δὲν τὴ διαβάζω ὅλην, ἀλλὰ ἐν μέρει. Τὴν διαβάζουν ὅμως καλὰ καὶ ὅλη τ' ἀνηψάκια μου, ποὺ εἶναι Φαλαγγιτάκια καὶ τὰ καμαρώνω». Πῶς λοιπόν, ἔπειτ' ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφετε, θέλετε νὰ δημοσιεύσωμε τὸ τελευταῖο σας ποίημα; Ἂν τυχὸν μᾶς ξαναγράψετε μὴ ἀμελήσετε νὰ σημειώσετε τὸν τόπον προελεύσεως τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὴν διεύθυνσί σας. Ἄλλως δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.— ΠΑΝΤ. ΚΑΒΟΥΡΙΝ. Μᾶς γράφεις: «Παρακολουθῶ κι' ἐγὼ μεταξὺ τῶν ἀπείρων ἀναγνωστῶν σου τὰς ὡραίας προσπαθείας σου διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ ὅλων μας, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ συμβάλλωμεν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ». Εὖγε σου. Εἶσαι ἄξιος Φαλαγγίτης. Φρόντιζε νὰ διαφωτίζῃς τοὺς συνομηλίκους σου. Τὸ ποίημά σου «4η Αὐγούστου» λέγει ὡραῖα πράγματα, ἀλλ' εἶναι κάπως πρόχειρα γραμμένο. Νὰ ἕνα τετράστιχο:

> Τὰ πάθη ἀπὸ τότε σβῆσαν
> κι' οἱ Ἕλληνες μὲ μιὰ φωνὴ
> νὰ δοῦν ὡρκίσθησαν μιὰ μέρα
> τὴν Ἑλλάδα μας τρανή.

Τὸ ἴδιο καὶ τὸ δεύτερο ποίημα «Στὸ μεγάλο μας Ἀρχηγό». Θέλουν καὶ τὰ δύο δούλεμα. Ξανακοίταξέ τα, διόρθωσε καὶ στεῖλε τα πάλι. Τὸ «4η Αὐγούστου» ἔχει στοιχεῖα Σ51 καὶ τὸ «Στὸ μεγάλο μας Ἀρχηγὸ» Σ52. Ἂν τὰ ξαναστείλῃς σημείωσε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ χαρτιοῦ.— ΙΒΥΚΟΝ. Τὸ ποιηματάκι σου «Τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα» κλείνει πολλὴ τρυφερότητα. Ὁ τέταρτος στίχος τῶν 4 στίχων πρέπει νὰ εἶναι ὀξύτονος. Ἰδού:

> Ὢ ξύπνα με μανούλα
> πρωῒ μὲ τὴ δροσούλα
> ν' ἀκούσω τὰ πουλάκια
> νὰ ψέλνουν στὰ κ λ α δ ι ά.

Ἔτσι ὅλοι οἱ τέταρτοι στίχοι τῶν λοιπῶν τετραστίχων πρέπει νὰ ὁμοιοκαταληκτοῦν μεταξύ των. Σοῦ παραθέτομε μερικὲς σχετικὲς ὁμοιοκαταληξίες: Παιδιά, καρδιά, ἀμμουδιά, βραδυά, μυρωδιὰ κλπ. Εἶναι αὐτὸ ποὺ καλοῦμε τόσο στὴν ποίησι ὅσο καὶ στὴ μουσικὴ «θ έ σ ι». Τὸ ἀντίθετο «ἄ ρ σ ι ς». Προσπάθησε. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταφέρῃς. Τὸ ποίημά σου ἔχει τὰ στοιχεῖα Σ53.— ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΝΤΑΤΖΗΝ. Γράμμα, ποίημα, πνευματικαὶ ἀσκήσεις στὸ ἴδιο χαρτὶ καὶ μάλιστα σὲ μιὰ σελίδα! Ἀσφαλῶς δὲν διαβάζεις τὴ «Νεολαία». Γράψε τα πάλι ὅπως πρέπει καὶ ξαναστεῖλε τα. Σημείωσε Σ54.— ΔΗΜ. ΒΑΝΔ. Μᾶς γράφεις: «... σᾶς στέλνω τὸ ἑξῆς ποίημα, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασα μόνος ἵνα τὸ δημοσιεύσετε ἐὰν εἶναι καλό. Ἐὰν ὄχι σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συμβουλεύσητε». Τὸ ποίημα φέρει τὸν τίτλον: «Ὁ κουμπαρᾶς».

Ἰδοὺ μερικοὶ στίχοι:

> Μὲ ἱδρῶτα βγάζω
> τὴν περισσευούμενη δραχμή μου
> καὶ πάντοτε ἔχω
> γεμίσει τὸ σακκί μου.
> Ὢ κουμπαρᾶ μου, κουμπαρᾶ.
>
> Τὸ χρῆμα τὸ πολὺ δὲν τὸ ἀγαπῶ,
> διότι εἶναι ὁ ἄγγελός μου,
> ὁ ὁποῖος μὲ κάνει νὰ δυστυχῶ.
> Ὢ κουμπαρᾶ μου, κουμπαρᾶ.

Διάβασε τὴ στήλη ἀλληλογραφίας μερικῶν τευχῶν καὶ καθοδηγήσου. Ἂν θέλῃς ὅμως «συμβουλὴ» καὶ ὄχι ὁδηγίες, τοῦτο ἔχομε νὰ σοῦ ποῦμε:— Διάβασε μερικοὺς ποιητάς. — ΔΗΜ. ΜΗΝ. (;) Γράψε μας ὁλόκληρο τὸ ἐπώνυμό σου γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσωμε. Καὶ ὄχι ἐπιστολὴ καὶ ποίημα στὸ ἴδιο χαρτί.— ΣΟΦ. ΧΡΥΣ. Ἐλάβαμε τὸ ποίημά σου «Στὴν Ἑλλάδα», μὲ δασεία τώρα. Γιατί δὲν ἐσημείωσες τὰ στοιχεῖα τοῦ ποιήματος τὰ ὁποῖα σοῦ ὑπεδείξαμε; Ξαναστεῖλε το. Πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί. Ὄχι Κεφαλλινία, ἀλλὰ Κεφαλληνία. Ἀφοῦ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ τὴν πατρίδα σου ὥστε νὰ τῆς κάνῃς ποιήματα, πρέπει νὰ ξέρῃς νὰ τὴ γράφῃς σωστά. Σύμφωνοι;— ΔΗΜ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ. Μᾶς γράφεις: «Ἐδῶ εἰς τὴν Κέρκυρα χθὲς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἦτο μεγάλη κακοκαιρία. Καθόμουν εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ κάμω πνευματικὲς ἀσκήσεις, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνα τίποτε. Ἔξαφνα σκέφθηκα νὰ κάμω ἕνα ποίημα». Καὶ τὸ ἔκαμες. Τὸ ποίημα δίδει πιστὴν εἰκόνα τῆς κακοκαιρίας, ποὺ ἐκρατοῦσε τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ ἔγραψες, ἀλλ' εἶναι ἄτεχνο. Γράψε κανένα ἄλλο καὶ στεῖλε το.— Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ. Ὄχι ἐπιστολὴ καὶ συνεργασία ὅλα μαζί. Ξανάγραψε τὰ ποιήματα σὲ χωριστὰ φύλλα χαρτιοῦ καὶ ξαναστεῖλε τα. Ρίχνε μιὰ ματιὰ καὶ στὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ καὶ Κ. ΔΡΟΣΟΝ, ἐνταῦθα. Ἡ «καρδιὰ» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ. Διότι οἱ ἀναγνῶσται μας ἀγνοοῦν — εὐτυχῶς... — τὸν «περίφημον Γάλλον...», τὸν ὁποῖον καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴν ἐγνωρίζατε οὔτε καὶ σεῖς. Ἀπὸ τὰ ἄλλα πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ κάποιο.— Δ. Ξ. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΝ, ἐνταῦθα. Δεχόμεθα τετράγωνα σταυρόλεξα.— Σ. Σ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΝ, ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτονται.— Α. ΜΠΕΝΑΝ, Πειραιᾶ. Ἐγκρίνονται. Ἡ λύσις ὀρθή. Αἱ ἀσκήσεις ὅμως μέτριαι.— Γ. ΖΙΩΓΑΝ, Δράμαν. Ἐγκρίνονται.— ΧΡ. Ν. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ, Ἡράκλειον. Ἀπορρίπτονται.— Ε. Θ. ΣΟΦΙΑΝΟΝ, Μοσχᾶτον. Κα ·ι, ἀλλ' ὄχι δημοσιεύσιμα.— ΣΤ. ΣΤΟΥΡΓΙΩΤΗΝ, Κορωπί. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν.— Α. ΛΟΥΜΟΝ. Πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Ἀπορρίπτεται. — Ι. Ν. ΚΑΡΑΜΑΝΟΝ, Τρίπολιν. Συγχαρητήρια διὰ τὰς λύσεις. Καὶ νὰ λύετε τὰ δημοσιευόμενα καὶ νὰ φτιάχνετε καὶ σεῖς.— ΣΤ. ΠΑΝΤΑΖΗΝ, Ἄργος. Γνωσταὶ αἱ ἀσκήσεις σας.— Α. ΜΟΣΧΟΝ, Πειραιᾶ. Ἀπορρίπτονται (πολὺ «συγκεντρωμένα» τὰ μαῦρα τετραγωνίδια).— Η. Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐγκρίνονται μερικά.—ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΝ «ΠΑΣ». Ἀπορρίπτεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΜΙΖΑΡΑΝ. Ἐλάβαμε τὸ γραμματάκι σου. Σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς θυμήθηκες. Τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ ὁλόκληρο. «Ἀγαπητὴ Νεολαία», τώρα πιὰ κανένας Σκαπανεὺς δὲν θὰ ἔχει παράπονο, γιατὶ ἔχομε μιὰ ξεχωριστὴ σελίδα: «Τὸν κῆπο τῶν Σκαπανέων». Πόσο μοῦ ἀρέσει ἡ σελὶς αὐτή! Μὲ τὸν Γιαννάκη Φασαρίο σκάω στὰ γέλια. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἂν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ στέλνω συνεργασία στὸν «Κῆπο τῶν Σκαπανέων». Ὁ φίλος σου Νικόλαος Μιζάρας». Πρῶτα - πρῶτα, Νικάκι, σὲ συγχαίρομε γιατὶ τὸ γραμματάκι σου δὲν ἔχει παρὰ μονάχα ἕνα ὀρθογραφικὸ λαθάκι, ποὺ ἂν καλορωτᾷς κι' αὐτὸ δὲν εἶναι λάθος, ἀφοῦ πολλοὶ τὸ γράφουν ὅπως ἐσύ: «θὰ ἔχει» ἀντὶ «θὰ ἔχῃ». Τὰ γραμματάκια σου κουκκὶ - κουκκὶ καὶ τὸ χαρτὶ πεντοκάθαρο. Φαίνεσαι τακτικὸ καὶ προσεκτικὸ παιδὶ καὶ σίγουρα μιὰ μέρα θὰ σταθῇς ψηλά. Μπορεῖς νὰ μᾶς στείλῃς ὅ,τι θέλεις, φθάνει νὰ εἶναι πολὺ σύντομο. Κανένα δικό σου «ἔξυπνο καὶ κουτὸ» ἢ τίποτε ἄλλο, ποὺ νὰ πιάσῃ 4—5 σειράς. Ὄχι περισσότερο. Ἄντε, γειά σου.

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 240)

σκάλα. Πέρασε σὰν ἀστραπὴ τὸ διάδρομο, φωνάζοντας: «Κυρὰ Μαρούλα, κυρὰ Μαρούλα...». Μιὰ μικρὴ ὑπηρετριούλα φανερώθηκε ἐπὶ τέλους. Τὸ χρῶμα της ἦταν χαλασμένο καὶ τὰ μάτια της κοίταξαν μὲ ἀγωνία τὸν μικρό.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρὰ Μαρούλα; τὴ ρώτησε.

— Ἄχ, Ντῖνο μου, ἡ κυρὰ Μαρούλα... μὰ ποῦ εἶναι ἡ μαμά σου; Κάτι ἔπαθε ἡ κυρὰ Μαρούλα... νὰ ἐκεῖ στὸ δωμάτιό της εἶναι. Μά...

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς γρηούλας καὶ στάθηκε στὴν πόρτα. Ἡ κυρὰ Μαρούλα ἦταν πεσμένη μπρούμυτα κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Πλησίασε περισσότερο καὶ σκύβοντας τὴν ἄγγιξε στὴν πλάτη. Μουρμούρισε δυὸ φορές: «Κυρὰ Μαρούλα, συχώρεσέ με... Μὰ ἡ γρηούλα δὲν ἀπαντοῦσε. Βουβὴ καὶ βαρειὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ πρὸς τὴ γῆ, ποὺ θὰ παιρνε γιὰ πάντα τὸ κορμί της. Δὲν ἄνθεξε στὴ στενοχώρια ἡ καϋμένη ἡ γρηούλα!

Θ. ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος γιὰ τὴν «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΠΡΩΪΑ

Μὲ τὸ κυκλοφορήσαν τεῦχός του τὸ περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία» εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του. Ἡ «Νεολαία», καίτοι ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, δὲν ἀπασχολεῖ ὅλας τὰς σελίδας της μὲ τὴν κίνησιν τῆς Ὀργανώσεως. Ἀντιθέτως αἱ περισσότεραι τῶν 40 σελίδων της περιλαμβάνουν χρήσιμα ἄρθρα καὶ εἰδικὰς μελέτας διὰ τὴν Ἐθνικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων, καθισταμένη οὕτω καὶ ὠφέλιμον ἐξωσχολικὸν ἀνάγνωσμα, ἀλλὰ παραλλήλως καὶ πολύτιμος βοηθὸς τοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἑλλάδα τόσον ὀλίγα μέσα διαθέτει διὰ τὴν ἐκτὸς τῆς αὐστηρῶς καθωρισμένης ὕλης μόρφωσιν τῶν μαθητῶν.

ΒΡΑΔΥΝΗ

«Ἡ Νεολαία», τὸ περιοδικὸ ποὺ πρέπει νὰ γίνη τὸ ἀπόκτημα καὶ τὸ καμάρι κάθε παιδιοῦ, κάθε ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος του. Τὸ τελευταῖον τεῦχος εἶναι γεμᾶτο ζωντανὴ ὕλη καὶ πρὸ παντὸς πάλλεται ἀπὸ τὸ νέον πνεῦμα ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, αἰσιοδοξίας, αὐτοπεποιθήσεως, ποὺ ἀφύπνισε στὶς ψυχὲς ὅλων ἡ 4η Αὐγούστου. Ἡ καλλίτερη κριτική, ἡ γενναιότερη ἐνθάρρυνσις γιὰ τὸ ὡραῖο ἔργον, εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰσόδου τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸ δεύτερον ἔτος. Ἰδοὺ τὰ λόγια: «Συνεπληρώθη ἕνας χρόνος ἀφ' ὅτου ἄρχισε νὰ ἐκδίδεται ἡ «Νεολαία». Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἔκδοσίν της. Ἐννοῶ δὲ ὅτι ἐργασθήκαμε εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας της. Τὸ περιοδικὸν ἔγινε καλό, πολὺ καλὸ μάλιστα καὶ πιστεύω ὅτι παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς Νεολαίας θὰ εἶναι εὐχαριστημένα ἀπὸ αὐτό. Ἐγὼ τὸ διαβάζω κάθε ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, καὶ ἰδιαιτέρως ὅ,τι ποιήματα ἢ πεζὰ ἢ γράμματα ποὺ γράφουν τὰ μέλη τῆς Νεολαίας. Χαίρω ποὺ ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ εἶναι τόσο καλή. Ἀλλὰ πρέπει ὅλα τὰ παιδιά, Φαλαγγῖτες, Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες νὰ τὸ ἀγοράζουν. Τώρα πιὰ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν πρόοδό του καὶ τὴν ἀνάπτυξί του. Τοῦ εὔχομαι χρόνια πολλά, πάμπολλα». Τὴν ἰδίαν εὐχὴν τοῦ ἀπευθύνει καὶ ἡ «Βραδυνὴ» ὅπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος.

Ν. ΕΛΛΑΣ

Δὲν εἶναι, πράγματι, εὔκολον νὰ εὕρη κανεὶς λόγους διὰ νὰ χαιρετήση τὸ περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία», τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του. Καὶ τοῦτο, διότι ἐφρόντισε μόνον του νὰ πραγματοποιήση εἰς τὸ σύντομον διάστημα τοῦ ἑνὸς ἔτους, πᾶσαν εὐχὴν ποὺ θὰ εἶχε κανεὶς νὰ τοῦ ἀπευθύνη. Τὸ γεγονὸς τοῦτο μαρτυροῦν αἱ 1712 σελίδες του. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη αἱ ἐκλεκταὶ συνεργασίαι του, ἡ ποικιλία τῶν θεμάτων του, ἡ πλουσία εἰκονογράφησίς του καὶ μὲ μίαν λέξιν, ἡ ἀρτιότης ἑνὸς προωδευομένου περιοδικοῦ καταλληλοτάτου διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν, βασιζομένου εἰς τὴν πεῖραν ἐκείνων ποὺ τὸ ἐκδίδουν καὶ στηριζομένου εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀντί, λοιπόν, ἄλλου χαιρετισμοῦ θὰ τοῦ εὐχηθῶμεν νὰ μὴ τελειώση ποτὲ ὁ δημιουργικὸς δρόμος του. Ὁ δρόμος ὅλων μας — ἔχει πῆ ὁ Ἀρχηγὸς — δὲν τελειώνει ποτέ, ὅπως δὲν τελειώνει ποτὲ ἡ Ἑλλάς.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ

Ἡ ἔλλειψις ἑνὸς περιοδικοῦ διὰ τοὺς νέους μας ὑπῆρξεν ἀπὸ ἐτῶν ἔκδηλος εἰς τὸν τόπον μας, ἀπησχόλησε δὲ πάντοτε τοὺς εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τίποτε νὰ προσφέρουν εἰς τοὺς νέους πλὴν τῶν διδακτικῶν βιβλίων, καὶ τῶν ὁποίων ἄλλως τε ἡ χρησιμότης ὑπῆρξε τόσον ἀμφίβολος.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Νεολαία», ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται διὰ τοῦ κυκλοφοροῦντος σήμερον φύλλου του εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, συνεπλήρωσε τὸ κενὸν καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἱκανοποιοῦντα τὰς ἀπαιτήσεις τῶν εἰδικῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς 40 σελίδας εὑρῆκαν ὅ,τι ἐζήτουν διὰ τὴν ἐξωσχολικὴν μόρφωσιν τῶν νέων μας.

Δικαίως λοιπὸν χαιρετίζομεν ὅλοι τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους τῆς ἐκδόσεώς της καὶ τῆς εὐχόμεθα κάθε πρόοδον.

ΕΣΤΙΑ

Ἡ στήλη αὐτὴ εἶχε καὶ ἄλλοτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γράψη δι' ἕνα περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται διὰ τὰ παιδιὰ καὶ ἐφήβους καὶ τὸ ὁποῖον ἀλματικῶς προοδεύον, ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ὁπουδήποτε τῆς γῆς, ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ εἴδους του. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο — «Ἡ Νεολαία» — συνεπλήρωσεν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του καὶ ἕνα νέον φυλλομέτρημα τῶν σελίδων του μᾶς πείθει ὅτι βαίνει πρὸς τὴν ζηλευτοτέραν ἀρτιότητα. Ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐθνικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ, προσφέρει εἰς αὐτὸ ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ τὸ τέρψη, νὰ τὸ φρονηματίση, νὰ τὸ κάμη νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν καταγωγήν του, νὰ τὸ συγκινήση, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ τοῦ διδάξη χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα πράγματα. Εἶναι, συνεπῶς, δυνατὸν νὰ μὴ τὸ συνοδεύουν αἱ θερμότεραι εὐχαί;

ΕΛΕΥΘ. ΒΗΜΑ

Ἐξεδόθη πανηγυρικὸν τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία». Μὲ τὸ τεῦχος αὐτὸ συμπληροῦται ἕνας χρόνος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως του μὲ τόσην ἐπιμέλειαν ἐκδιδομένου περιοδικοῦ, ὁ σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησις καὶ ἐξύψωσις τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ «Νεολαία» μὲ τὴν ἐκλεκτὴν συνεργασίαν ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων ἐξεπλήρωσεν ἀπολύτως τὸν προορισμόν της καὶ ἐδικαιώθησαν αἱ προσδοκίαι ὅλων. Τὸ περιοδικὸν πιστεύει — καὶ πολὺ δικαίως — ὅτι θὰ προχωρήση καὶ εἰς τὸ δεύτερον ἔτος μὲ τὴν αὐτὴν προσπάθειαν καὶ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον χαλυβδώνει ἡ ἀγάπη τῶν ἀναγνωστῶν του.

ΕΘΝΟΣ

Μὲ τὸ κυκλοφορήσαν σήμερον τεῦχος ἡ «Νεολαία», τὸ ἑβδομαδιαῖον ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ε. Ο. Ν., εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της μὲ καινούργιες δυνάμεις καὶ μὲ νέαν ἐντατικὴν προσπάθειαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γονίμου δράσεώς της. Εἰς τὴν νέαν της προσπάθειαν τὴν συνοδεύουν ὅλων αἱ εὐχαί.

